

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 48

Dimecres, 28 de març de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 31, primera reunió

Í N D E X

Declaració institucional

sobre la condemna dels atemptats terroristes que han causat la mort del senyor Santos Santamaría i del senyor Froilán Elespe (tram. 401-00023/06) (p. 4)

Declaració institucional

sobre la commemoració del Dia Mundial de la Salut (tram. 401-00022/03) (p. 4)

Proposició de llei

de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00028/06) (p. 5)

Proposicions de llei

de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya (tram. 202-00077/06)
i de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya (tram. 202-00078/06) (p. 8)

Proposició de llei

reguladora de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00036/06) (p. 11)

Designació

de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00002/06) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desplegament del Pla territorial general de Catalunya, aprovat per la Llei 1/1995, del 16 de març (tram. 300-00222/06) (p. 20)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de ports (tram. 300-00350/06) (p. 25)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius (tram. 300-00427/06) (p. 30)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'ensenyament obligatori (tram. 300-00030/06) (p. 31)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el que representa per als interessos de Catalunya la continuïtat de l'actual política d'aliances (tram. 317-00214/06) (p. 37)

→

al president de la Generalitat sobre el que espera obtenir d'una política d'aliances que perjudica els interessos del nostre país (tram. 317-00217/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la manera com pensa resoldre les contradiccions produïdes pels compromisos que pren a Catalunya i pels que pren amb el Govern de l'Estat (tram. 317 002237/06) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre la cohesió del Govern i de les institucions catalanes(tram. 317-00226/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les actuacions fetes en matèria de polítiques relacionades amb la joventut (tram. 317-00229/06) (p. 42)

al Consell Executiu sobre les mesures per a combatre l'increment d'accions delictives de grups criminals organitzats (tram. 310-00144/06) (retirada) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el retard en el pagament de subvencions a l'Agrupació de Defensa Forestal Sobrepuny, formada pels municipis de Vilada, Borredà, Sant Jaume de Frontanyà, Castell de l'Areny i la Nou de Berguedà (Berguedà), durant els anys 1998, 1999 i 2000 (tram. 310-00243/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la depuració de les aigües del riu Valira (tram. 310-00114/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la presentació d'un projecte de llei de regulació del soroll (tram. 310-00120/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les millores de la qualitat de l'ensenyament primari i secundari per al curs 2000-2001 (tram. 310-00139/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la formació del professorat de primària i secundària en l'ús educatiu de les tecnologies de la informació i de la comunicació (tram. 310-00147/06) (p. 48)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política del servei d'electricitat, especialment pel que fa referència als talls de subministrament elèctric (tram. 300-00002/06) (p. 49)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de consum (tram. 300-00050/06) (p. 53)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política turística, especialment pel que fa al consorci Turisme de Catalunya (tram. 300-00142/06) (p. 58)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a la família (tram. 300-00275/06) (p. 62)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'assistència a la gent gran (tram. 300-00285/06) (p. 67)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les prestacions dels serveis socials a Catalunya (tram. 300-00387/06) (p. 72)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 31.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Tram. 202-00028/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text del Dictamen: BOPC, 163).
2. Proposició de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya. Tram. 202-00077/06. Grups parlamentaris. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text del Dictamen: BOPC, 163).
3. Proposició de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya. Tram. 202-00078/06. Grups parlamentaris. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text del Dictamen: BOPC, 163).
4. Proposició de llei reguladora de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya. Tram. 202-00036/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 8, 38).
5. Designació de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat. Tram. 283-00002/06. Grups parlamentaris. Designació.
6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius. Tram. 300-00427/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.
7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ensenyament obligatori. Tram. 300-00030/06. Sr. Josep Bargañó Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del servei d'electricitat, especialment pel que fa referència als talls de subministrament elèctric. Tram. 300-00002/06. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de consum. Tram. 300-00050/06. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política turística, especialment pel que fa al consorci Turisme de Catalunya. Tram. 300-00142/06. Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.
11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament del Pla territorial general de Catalunya, aprovat per la Llei 1/1995, del 16 de març. Tram. 300-00222/06. Sr. Oriol Nello i Colom, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de ports. Tram. 300-00350/06. Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a la família. Tram. 300-00275/06. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'assistència a la gent gran. Tram. 300-00285/06. Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les prestacions dels serveis socials a Catalunya. Tram. 300-00387/06. Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de peatges. Tram. 302-00094/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 64).
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques a aplicar a les comarques del Camp (Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà i Baix Penedès). Tram. 302-00095/06. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 65).
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les discriminacions per raó de gènere en els llocs de treball. Tram. 302-00096/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 66).
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral de les dones i les polítiques d'igualtat a Catalunya. Tram. 302-00099/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 70).
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra la violència domèstica. Tram. 302-00097/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 67).
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció i el desenvolupament del sector audiovisual a Catalunya. Tram. 302-00098/06. Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 70).
22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els ensenyaments de règim especial. Tram. 302-00100/06. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 71).
23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les zones rurals de muntanya. Tram. 302-00101/06. Sr. Francesc Xavier Boya i Alós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 72).

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la salut pública. Tram. 302-00102/06. Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 73).

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment la normativa de matriculació en els centres sostinguts amb fons públics. Tram. 302-00103/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: BOPC, 161, 73).

26. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades avui a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa, a sol·licitud de l'honorable conseller de Política Territorial i dels respectius diputats interpellants, que la primera i segona interpellació que es debatin siguin els punts onzè i dotzè de l'ordre del dia. Si no es suscita cap objecció, considerarem acceptada aquesta proposta. *(Pausa.)* Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

Prego a la secretària primera que llegeixi la declaració institucional de condemna dels atemptats terroristes que han causat la mort del senyor Santos Santamaría i del senyor Froilán Elespe.

Declaració institucional sobre la condemna dels atemptats terroristes que han causat la mort del senyor Santos Santamaría i del senyor Froilán Elespe (tram. 401-00023/06)

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya expressa unànimement el rebuig i la condemna més enèrgica dels brutals assassinats del senyor Santos Santamaría, agent del Cos de Mossos d'Esquadra - Policia de la Generalitat, i del senyor Froilán Elespe, primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Lasarte. El Parlament vol manifestar,

també, la solidaritat amb els familiars de Santos Santamaría i de Froilán Elespe, i també amb tots els membres del Cos de Mossos d'Esquadra i amb tota la família socialista, a qui donem el nostre més sentit condol i amb qui ens unim per expressar la repulsa més enèrgica per la sempre injustificada provocació terrorista.

»L'assassinat del primer agent del Cos de Mossos d'Esquadra en acte de servei, Santos Santamaría, i del primer tinent d'alcalde de Lasarte, víctimes innocents de l'execrable violència terrorista, ens porta a refermar el nostre compromís unànimement contra el terrorisme i amb la democràcia, la pau i la llibertat. En aquest sentit, cal recordar la Moció 55/VI, aprovada unànimement pel Parlament de Catalunya, que significà l'acord entre totes les seves forces polítiques sobre la violència terrorista i les mesures per a eradicar-la.

»En aquests moments que, una vegada més, l'acció terrorista intenta interferir inútilment en la voluntat democràtica del nostre poble, totes les forces polítiques presents al Parlament de Catalunya ratifiquem la nostra unitat d'acció contra el terrorisme i la violència dins el pluralisme i la convivència democràtics, i condemnem enèrgicament l'acció dels qui assassinen sense motiu ni raó i seguen indiscriminadament la vida de qui ha fet de la seva un servei a la collectivitat.

»Palau del Parlament, 28 de març.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària. Prego a les senyores i als senyors diputats un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Declaració institucional sobre la commemoració del Dia Mundial de la Salut (tram. 401-00022/03)

Prego al secretari segon que llegeixi la declaració institucional de commemoració del Dia Mundial de la Salut.

El secretari segon

«El propvenient dia 7 d'abril, es commemorarà el Dia Mundial de la Salut, dedicat a la salut mental i promogut per l'Organització Mundial de la Salut.

»El Parlament de Catalunya vol expressar el seu suport a l'Organització Mundial de la Salut amb relació a la tasca que duu a terme a fi d'eradicar els mites que dificulten l'assistència que cal donar als malalts mentals i d'integrar-los com a ciutadans de ple dret.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Proposició de llei de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00028/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió sobre la Proposició de llei de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Per presentar el Dictamen de la Comissió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el mes de maig passat, el 24 de maig concretament, el Ple del Parlament va aprovar una presa en consideració per tal de modificar l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/89, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Aquesta presa en consideració, impulsada pel Grup Popular, va ser aprovada per la unanimitat dels diputats d'aquesta cambra.

La reforma que proposa el Grup Popular, la reforma que proposa introduir a la Llei 13/89, tal com recull l'exposició de motius del text presentat pel nostre Grup Parlamentari, parteix que la transversalitat de les polítiques d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones requereix un plantejament global, i això fa necessari que s'eixamplin, que s'intensifiquin les mesures per tal de fer realitat aquest principi de transversalitat, el principi del *mainstreaming*. Aquest plantejament va ser clarament recollit a la IV Plataforma d'acció de Nacions Unides, de Pequín, i va ser també recollit al IV Programa d'acció comunitari per a la igualtat de les dones.

El que es pretén, el que pretén el Partit Popular és que tota l'acció de Govern s'orienti en el sentit d'introduir l'òptica d'igualtat precisament en totes i cadascuna de les mesures que s'adoptin, per tal de promoure efectivament la igualtat en tots els àmbits. Per construir la igualtat cal, doncs, que el principi de transversalitat impregni totes les polítiques i totes les mesures generals, però ja no en el sentit d'establir plans d'igualtat, sinó que en el mateix moment de planificar les mesures es tingui en compte l'impacte que aquestes mesures produiran en l'avançament de la igualtat entre homes i dones. Aquest és el plantejament, aquest és l'objectiu del Partit Popular en presentar aquesta reforma de la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat.

Pel que fa a la millora de la tècnica legislativa, que també és quelcom d'important que s'encara amb aquesta reforma, no m'hi estendré; em remetré a un treball fet per l'Associació de Letrados de Parlamentos, que va fer un magnífic treball, publicat sota el títol de *La tècnica legislativa a debate*, que va ser coordinat per un lletrat d'aquesta casa, pel senyor Francesc Pau. I només..., sí que faré esment de la necessitat que es constati, quan es prepara una disposició de caràcter general,

la necessitat de la disposició, les diferents alternatives que es plantegen, les repercussions jurídiques que pot tenir, la ponderació del cost/benefici, etcètera.

L'instrument que fa servir el Govern de la Generalitat és quelcom de semblant a allò que en els països centre-europeus s'anomena «llista blava», que vam tenir ocasió de debatre en el moment de la presa en consideració de la Proposició de llei, però el Grup Popular considera que la ponderació que es fa actualment sobre l'impacte social no garanteix suficientment que s'incorpori la perspectiva de gènere, que s'incorpori suficientment la perspectiva d'igualtat de gènere en totes les disposicions de caràcter general que són aprovades per aquest Parlament o, fins i tot, les disposicions de caràcter general que són aprovades per part del Govern.

És per això que, quan la Llei 13/89 tracta les disposicions de caràcter general, concretament en el capítol IV, en la seva secció primera, a l'article 63, el Grup Popular considera imprescindible modificar-lo, perquè és precisament on es fixa que en l'elaboració d'aquestes normes de caràcter general –per entendre'ns, la més important en l'elaboració de les lleis– l'Executiu ha d'expressar sempre –i això és el mandat– el marc normatiu en què la proposta s'insereix; ha de justificar l'oportunitat i l'adequació de les mesures proposades als fins que persegueix la disposició; ha de fer referència a les consultes que s'hagin pogut formular i altres dades d'interès, però, taxativament, no hi ha cap obligació que el Govern enviï una valoració de l'impacte que té en les polítiques d'igualtat. És per això que el Grup Popular ha impulsat aquesta reforma, per tal que s'introdueixi una nova lletra en l'article 63, de tal manera que sigui preceptiu incloure un informe interdepartamental de l'impacte de gènere en totes les disposicions de caràcter general.

I va planejar sobre la cambra una certa preocupació, quan es va prendre en consideració la proposta del Grup Popular, que no es tractés novament d'una disposició d'aquelles que només portaven a fer estudis. Aquesta preocupació es va esvaïr en els treballs que vàrem tenir en els tràmits de ponència, perquè del que es tracta realment és que totes les lleis aprovades hagin passat prèviament el sedàs de la paritat. Perquè, de la mateixa manera que ja forma part de la nostra cultura i que a ningú no se l'acudiria plantejar que es pugui fer una infraestructura o que es pugui fer una carretera sense que prèviament s'hagi fet un estudi d'impacte ambiental, cal també introduir la cultura que no es poden fer lleis en les quals no es ponderi adequadament i des de la transversalitat l'impacte que tindrà la nova regulació en les polítiques per avançar en la discriminació, per avançar en la lluita contra la discriminació que a hores d'ara, i malauradament, encara patim les dones.

I, per passar del plantejament de la reforma al que serien exemples concrets que permetrien visualitzar millor tant els objectius com la utilitat de la proposta que fa el Grup Popular, m'agradaria posar un exemple de passat i un exemple de futur de la utilitat de la reforma que ha impulsat el Partit Popular.

Si agafem un àmbit que és especialment sensible pel que fa a les polítiques d'igualtat com és l'àmbit de la prestació de serveis socials i mirem, per exemple, totes les lleis que en fan referència –la Llei 12/83, la Llei 26/85, la Llei 24/91, la Llei 24/94–, són lleis que han estat, totes elles, refoses en un decret legislatiu. Però si mirem les lleis i el text refós, veiem que totes elles fan referència a la família com a col·laborador bàsic, precisament, en la prestació d'aquests serveis socials.

I fet aquest repàs, comprovem que es produeix un desconeixement de la realitat, i aquesta realitat és que som les dones, que seguim sent les dones, les que majoritàriament, per no dir gairebé en exclusiva, tenim cura de les criatures, atenem el cada dia més elevat nombre de gent gran o els malalts o aquelles persones que necessiten d'una especial atenció dintre de les famílies.

Per tant, si no s'incorpora aquesta realitat, o d'altres realitats, com s'incorpora quan s'elabora una llei, difícilment podrem cercar fórmules innovadores per facilitar, doncs, des de serveis d'atenció, adequar els equipaments socials, la diversitat de les estructures familiars, encarar revisions profundes de qüestions com el servei de transport, habitatges adequats als diferents tipus de família, els horaris de servei, els espais de lleure, i un llarg etcètera que impregnen, com deia, totes les polítiques, i per això la insistència que les polítiques a favor de la igualtat són polítiques transversals.

I el segon exemple, el posaré de futur. Una de les lleis que tenim pendents per aprovar en el Parlament de Catalunya en aquesta legislatura és la Llei d'orientació de política agrària. A ningú no se li escapa que, segons com s'encari aquesta llei, segons com s'elabori aquesta llei, segons les mesures que s'impulsin amb aquesta llei, servirà en sentit positiu per impulsar les polítiques d'igualtat d'un sector de les dones, les dones rurals que necessiten especialment d'aquestes polítiques, o anirà en detriment d'aquestes polítiques.

Per tant, he intentat visualitzar amb un exemple de passat i amb un exemple del futur que no es tracta de fer estudis, sinó que es tracta d'una reforma d'una gran utilitat per avançar en la paritat.

Vull insistir, senyores i senyors diputats –i acabo, ja, senyor president–, que la presa en consideració d'aquesta proposta del Grup Popular va ser aprovada per unanimitat per tots els grups parlamentaris i que, en la seva tramitació, el senyor Ribó, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, va presentar-hi una esmena. Inicialment ens va semblar que era una esmena que l'únic que feia era reproduir literalment el text proposat pel Grup Popular, només posat, sistemàticament, en un altre punt de l'article. Treballada bé l'esmena presentada pel senyor Ribó, hem pogut arribar a un text transaccional que considerem que enquadra molt bé, en l'article, l'objectiu enquadra molt bé en la sistemàtica de l'article, el marc de la paritat que haurà d'orientar totes les disposicions de caràcter general. I per tant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo, ja, senyor president.

El president

Gràcies.

La Sra. Nadal i Aymerich

I, per tant, lliurariem a la Mesa, senyor president, un text transaccional d'aquesta esmena, que seria l'única presentada i, per tant, l'única viva en aquesta, ja, pràcticament llei.

Per tant, només agrair el treball fet pel senyor Ribó, el treball fet pel senyor Marcel Riera, la senyora Baig i la senyora Porta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha una esmena que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i que, per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Com ha dit ja la senyora Dolors Nadal, aquesta esmena ha donat lloc a una transaccional que se li ha lliurat en aquests moments. Telegràficament dir, primer, que la Proposició de llei del Grup Popular ajuda a anar solucionant una llacuna que hi ha en el nostre ordenament i en les polítiques del Consell Executiu fins ara dutes a terme, i jo, amb tot el «carinyo» del món, vull recordar aquí que durant molts anys l'Institut Català de la Dona va ser presidit per un home, perquè semblava que no ens en fiàvem prou, que poguéssim haver algú de l'altre gènere al seu davant. Poc a poc, anem avançant, aquesta Proposició de llei hi contribuirà, i nosaltres, amb l'esmena, pura i simplement, introduïem el concepte no només de gènere sinó d'igualtat, i ha estat recollit així, i d'aquí surt la transaccional.

Moltes gràcies senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Bé, nosaltres també de forma molt breu, donat que ja ha sigut, la senyora Nadal, qui ha fet una exposició àmplia.

El que farem avui en aquesta cambra, nosaltres, pensem que és una cosa coherent amb el que, d'alguna manera, ens vam comprometre tots els grups quan vam acceptar els acords de la Plataforma de Pequín l'any 95. L'objectiu h.2 d'aquesta Plataforma, en què s'instava els governs a nivell mundial, era precisament d'assegurar que les decisions polítiques es fessin a partir d'as-

segurar la transversalitat, d'assegurar l'anàlisi de l'impacte sobre dones i homes, avaluant l'impacte de gènere que tenien les diferents disposicions i polítiques fetes des dels diferents governs.

Llavors, d'alguna manera, malgrat que això ve de la mà del Grup Popular, pensem que això era un compromís que tots els grups vam prendre, que també ho vam expressar així en la presa en consideració de la proposta i que, d'alguna manera, des d'aquí nosaltres, també, aprofitàrem per demanar al Govern que no ens exigeixi més que fem nosaltres aquest primer pas, sinó que sigui el mateix Govern qui apliqui els acords, les accions a emprendre que la Plataforma de Pequín marcava, els acords que d'alguna manera va fer seus el mateix Govern, i que no ens obligui als diferents grups parlamentaris a aplicar, precisament, tots els mecanismes institucionals que obliguin aquestes reformes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. El Grup Popular ja ha fet ús de la paraula... Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies senyor president. També des de l'escó estant. Nosaltres vam recolzar en el seu moment la presa de posició d'aquesta modificació de Llei, malgrat que vèiem que, una vegada més, això es podia quedar com un estudi, com un estudi que tingués poca incidència, fins i tot, amb la visió que el Grup del Partit Popular ens ha volgut..., i ens va conduir aquell dia durant el debat. Perquè, com molt bé deia la senyora Dolors Nadal, volia que aquesta òptica de la igualtat estigués ja en el moment de la planificació.

Vàrem, però, quedar bastant defraudats en veure pròpiament l'esmena, perquè aquest Informe interdepartamental, d'impacte de gènere de les mesures que s'estableixen en la disposició, pensem que en molts casos aquesta aplicació de la reforma es podria veure reduïda en una frase tipus, en el sentit de «no s'observa cap impacte de gènere». Ens sembla que en aquest sentit ens hauríem quedat ben bé a les portes del que cercàvem en el moment de la presa en consideració de la Llei.

Sortosament, nosaltres, el nostre Grup va veure amb molt bons ulls i va considerar que l'esmena d'Iniciativa servia ben bé per justificar, tant l'oportunitat i l'adequació de les mesures proposades als fins que es persegueixen, com les polítiques d'igualtat de gènere, i evidentment, ens sembla que l'esmena anava molt més enllà de la proposta presentada, s'ajustava molt més a deixar palès que qualsevol norma de caràcter general actués com a mesura de discriminació positiva.

Malauradament, però, durant la votació de la Comissió, el Grup del PP i el Grup de Convergència no veieren, en aquesta mateixa línia de futur, en aquesta mateixa línia de buscar la igualtat d'oportunitats, la proposta d'Iniciativa i vam veure com quedava aparcada, que-

dava únicament per poder aconseguir, després, una esmena que és la que en aquest moment queda viva, l'esmena «es persegueixen com a polítiques d'igualtat de gènere».

Nosaltres en aquesta línia la veiem molt més bé que no en la línia que en un primer moment se'ns havia parlat, únicament i exclusivament, de «perspectives», perquè «perspectives» vol dir «aspectes de visió geomètrica tridimensional» que ens sembla que ajudaven poc a anar en la línia d'aconseguir la mesura i els fins proposats.

Nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats, votarem amb l'esperança i el desig que aquestes polítiques d'igualtat de gènere ajudin i siguin una mesura de discriminació positiva per a la igualtat d'oportunitats de gènere, igualtat d'oportunitats d'homes i dones, no exclusivament de dones.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marcel Riera.

El Sr. Riera i Bou

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que estem discutint, que és atípica, perquè *stricto sensu* és només la modificació d'una llei ja existent, i una modificació certament brevíssima pel que fa a l'extensió, però diríem que amb un pinyol ben dur, perquè la intenció i la finalitat del seu contingut incideixen en un aspecte que durant els darrers anys, si més no, ha anat prenent importància, com ho proven, no només la preocupació, la sensibilitat i la percepció socials, sinó també la mateixa actuació del Govern de la Generalitat en aquesta matèria: el foment de les polítiques d'igualtat home - dona, d'igualtat d'oportunitats dins de la diferència, per dir-ho amb més precisió. Ens agradaria, per tant, que la transcendència d'aquesta modificació fos inversament proporcional a la llargada de l'epígraf que introduïm.

De fet, com sovint passa, la legislació va en aquest cas a remolc de la realitat social. Potser és per això que en el moment de redactar en aquesta mateixa cambra una llei tan important com la d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, en el moment de redactar-ne concretament l'article 63, en el seu apartat segon, on es fixaven els requisits que havien de complir les propostes de disposicions—entre d'altres, una memòria, un estudi econòmic en termes cost-benefici i una llista de les disposicions que es veurien afectades per la nova proposta—, no hi havia aleshores—no hi ha, per tant, tampoc fins avui— cap requisit que fes referència a les polítiques del que s'anomena impacte de gènere, a fi d'evitar, entre altres coses, discriminacions indirectes i perjudicis socials per a les dones.

Des que es va promulgar aquesta Llei 13/89, ençà, s'han produït nombrosos avenços en aquest camp, tant en l'àmbit legal com en el social, tant en l'àmbit inter-

nacional com en el nacional, el primer i l'últim dels quals competeixen a aquesta cambra.

L'any 95 a Pequín, durant la Quarta Conferència Mundial de Nacions Unides sobre les Dones, el document que s'hi aprovà, Plataforma d'acció, va incorporar la integració de la perspectiva de gènere en la legislació –justament el que avui estem fent– en les polítiques públiques, en els programes i projectes i, també, com a objectiu prioritari de tots els governs. L'any 2000, en una conferència extraordinària de Nacions Unides a Nova York, es va constatar que en aquells països on s'havien pres mesures per incorporar la perspectiva de gènere, s'havien aconseguit progressos notables. També, els organismes europeus, en els quart i cinquè programes d'acció comunitària per a la igualtat d'oportunitats, han plantejat l'oportunitat d'integrar la dita perspectiva de gènere en el diàleg social europeu.

Doncs bé, també en aquesta línia, des de força abans, el Govern de la Generalitat ha dut a terme, com tothom sap, polítiques transversals i horitzontals d'igualtat, impulsades des de l'Institut Català de la Dona per a tots els departaments i, de manera específica, mitjançant el tercer Pla d'actuació del Govern de Catalunya per a la igualtat d'oportunitats per a les dones 98-2000, accions, estudis, recerques i estratègies que fóra massa llarg de detallar aquí.

Assegurar la transversalitat, a què ara mateix em referia, requereix, tal com diu l'exposició de motius d'aquest text, «d'un plantejament global». Per aconseguir-ho cal, naturalment, voluntat política, que el nostre Govern ja ha demostrat amb paraules i amb fets. Però calia, també, una empara legislativa que permetés aplicar indiscriminadament el principi anglòfil del *main-streaming* en la promoció de la igualtat. Aquest principi –és el nostre compromís– inspirarà també el quart Pla d'actuació del Govern per a la igualtat d'oportunitats per a les dones 2001-2003, que es troba en les darreres fases d'aprovació.

Avui, doncs, modifiquem en un sol article una llei que ja ha demostrat la seva eficàcia, l'adequem als nous temps i allò que la Llei mateixa preveia en el seu preàmbul: «Millorar al màxim la prestació dels serveis al ciutadà mitjançant una administració àgil i eficaç.»

Però també deia –i ho diu– que la Llei no cau en la casuística de voler-ho regular tot des de l'inici fins a la fi. En virtut d'una i altra afirmació legal, doncs, en virtut, també, de les recomanacions internacionals abans esmentades i, sobretot, com a conseqüència de les actuacions del mateix Grup li plau manifestar l'acord i el vot favorable, tant pel que fa a l'addició d'un nou apartat *d* a l'article 63.2, a partir del qual caldrà demanar sempre un informe interdepartamental d'impacte de gènere, de les mesures que s'estableixin a la disposició de què es tracti, com també pel que fa a l'esmena transaccional, que reflecteix l'esperit que ens ha mogut a tots per tal de fer possible l'aprovació i la modificació de la Llei que tot seguit votarem, tal com els deia, en la línia de fomentar polítiques d'igualtat d'oportunitats dins la diferència i, naturalment, amb el vot favorable de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el posicionament dels grups, passem ara a la votació i els proposo una única votació amb l'esmena transaccional incorporada.

Per tant, anem a votar la Proposició de llei de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya amb l'esmena transaccional incorporada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposicions de llei acumulades relatives a la creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya (tram. 202-00077/06) i del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya (tram. 202-00078/06)

Acumularem els punts números 2 i 3 de l'ordre del dia en un únic debat i, lògicament, amb votacions separades. El primer, el segon punt, és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposició de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya, i el tercer punt és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposició de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya.

Per fixar el posicionament, atès que no hi han esmenes reservades, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em sembla que amb l'aprovació, com ho serà, del Col·legi Oficial d'Enginyeria en Informàtica i el Col·legi Oficial d'Enginyeria Tècnica en Informàtica, fem un pas endavant, també, en una de les professions que cada vegada té més importància en la nostra societat i que calia, evidentment, una institució, doncs, com aquesta per potenciar encara més, per regular encara més tota aquesta professió.

Per això nosaltres ja vam presentar tot un seguit d'esmenes a aquest Projecte de llei, esmenes, també, que vam presentar amb el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i també per Convergència i Unió, que ens semblava que havien d'arrodonir aquest Projecte que ens venia del Govern. I ho volíem arrodonir en un sentit de modernitat perquè, a vegades, la funció dels col·legis oficials –a vegades, no sempre, però–, a vegades, tenen aquella sensació d'una cosa una mica carrinclona, una mica excessivament corporativista. Però, en aquest cas, nosaltres, ja que tenim l'oportunitat d'incidir-hi, volíem donar-hi tota la modernitat, tota la força que poguéssim.

perquè fes la funció veritable de potenciar, de regular tota aquesta professió.

Per això les nostres esmenes, que han estat acceptades totes, anaven en el sentit que l'adscripció en els col·legis oficials fos voluntària per exercir la professió, no que fos obligatòria com sí passa en alguns col·legis que, a més a més, a part d'haver-hi una relació jurídica –que hi ha de ser, amb el Departament de Justícia, perquè és i així s'estableix, però– que hi hagués una relació amb el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, sobretot en els aspectes relatius a la professió en si, que és allà on ha d'estar molt més lligada que no pas amb el de Justícia i que hi ha d'estar només, únicament i exclusivament, per qüestions jurídiques.

I, a més a més, el que sí que creiem que era importantíssim, era, a part d'aquesta voluntarietat, el fet, doncs, que no només estiguessin en aquest Col·legi les persones titulades, llicenciades o doctorats, sinó les persones –i així és com s'ha aprovat– que acreditin un mínim de cinc anys d'exercici o de dedicació... –perdó, així és com s'aprovarà–, cinc anys d'exercici o de dedicació a les tasques pròpies. És important. Un podria pensar: «Home!, generalment només solen entrar en els col·legis els titulats, siguin llicenciats, si són tècnics, siguin tècnics o, evidentment, els doctorats.» Però em sembla que la professió de la informàtica va començar, a vegades, sense aquesta regulació tan estricta, sense aquesta titulació, o va començar d'una manera molt embrionària, i, en canvi, això no vol dir que les persones que s'hi dediquin siguin excel·lents professionals, que hagin treballat i que hagin fet avançar aquesta professió, i aquestes titulacions han vingut una mica al darrere, no? I que evidentment són vàlides i són molt importants, però –ens ho semblava– era necessari que totes aquestes persones que han començat, que van obrir el camí en la formació, sobretot, de l'enginyeria en informàtica com de l'enginyeria tècnica, doncs, havien d'estar i havien de formar part d'aquests col·legis oficials.

I per això volfem –i aquest era l'altre gran repte– evitar el corporativisme que sovint existeix en aquests col·legis. Per això sortia i sortirà aprovat que no només les accions han de ser des dels col·legis, sinó que aquests col·legis puguin fer acords amb altres associacions que existeixen en aquests moments, que agrupin professionals de la informàtica per donar-hi més dinamisme, més aquella modernitat, doncs, que nosaltres plantejàvem.

Que no sigui obligatori estar en el Col·legi per exercir la professió. Cal evitar el corporativisme, que totes les persones que han treballat i que en saben i molt de tots aquests temes puguin estar dins del Col·legi d'Informàtica, eren els nostres reptes. S'han aconseguit i n'estem contents. Malgrat –i ho hem de dir– que hem hagut d'aguantar una certa pressió d'algun tipus d'associació, i no m'està..., voldria dir-ho, de la Asociación de Doctores Licenciados e Ingenieros en Informática, anomenats ALI, situats a Espanya o a la resta d'Espanya, doncs, que anaven en contra d'aquestes propostes que nosaltres creïem que eren bàsiques.

Nosaltres creïem que s'ha d'estar en l'obligatorietat per ser col·legiat per exercir la professió només els titulats

estrictes de les universitats que hi havia. Fins i tot, la titulació especial de la Universitat de Barcelona també ens la volien treure, perquè deien que era un problema de la Universitat de Barcelona. I, sobretot, ens donava la sensació que volien fer una homogeneïtzació dels col·legis molt a l'estil a l'espanyola, no? Cosa amb la qual nosaltres, evidentment, no hi estàvem d'acord. És possible que algun grup sí que hi estigui d'acord i posi alguna qüestió en algun articulat que no hi estigui d'acord, però nosaltres no hi entràvem i, en tot cas, els hem escoltat, però no els hem fet cas.

Finalment, i acabo, evidentment mostrem la nostra alegria perquè s'han acceptat les nostres esmenes que anaven en aquest sentit, en canvi sí que han fet molt de cas –i els ho volem agrair, també– a les xerrades i la insistència molt positiva de l'Associació Catalana d'Enginyeria en Informàtica de l'Associació Catalana d'Enginyers Tècnics en Informàtica, de l'Associació de Tècnics en Informàtica, aquí alguns també presents, que els volem agrair l'assessorament que hem tingut perquè ells eren els que en sabien més, perquè parlàvem de la seva professió i del futur de la seva professió, i em sembla que tant ells com nosaltres i, evidentment, la resta del país en sortirem beneficiats del que puguem aprovar avui.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el debat de la presa en consideració d'aquestes dues proposicions de llei conjuntes del conjunt de grups d'aquesta cambra es va dir, per part d'alguns ponents, que la creació de corporacions de dret públic en l'àmbit dels col·legis professionals respon, habitualment, a una demanda, com és lògic, d'un col·lectiu o d'una professió que hi ha al darrere. En aquest cas, el col·lectiu d'enginyers i d'enginyers tècnics que avui són presents en aquest hemicicle i que ens acompanyen en una nodrida representació que a Catalunya, com s'ha dit, s'ha expressat a través de diferents associacions, se n'han citat algunes: ATI, ACEI, la mateixa ALI, aquesta associació d'àmbit estatal que ha actuat, com deia el senyor Boada, com a autèntic *lobby* o com a grup de pressió de cara a uns interessos determinats, i que, en definitiva, aquest conjunt d'associacions han vingut oferint determinats serveis als professionals del sector.

Aquest és un col·lectiu amb una importància i una dimensió creixent, tenint en compte que l'activitat informàtica, tant en el camp de la recerca com de la docència, com el de la construcció de maquinària i de *hardware* i del seu disseny, o del disseny dels sistemes operatius i els sistemes d'informació, han anat, per tant, adquirint una importància creixent. Que no només ha estat reconeguda a tot el món, pràcticament en les darreres tres dècades, sinó que a casa nostra ha tingut un

desenvolupament, sobretot en els últims anys, exponencial, tant en el que seria la definició de la mateixa professió com en el perfil acadèmic dels estudis de preparació, per bé que com a professió –això ho reconeix el mateix sector– li resta pendent encara una certa ordenació que pugui evitar alguns problemes com l'intrusisme o la poca qualificació d'alguns dels seus membres.

Tanmateix, ni aquesta realitat tan consolidada, però coneguda, ni la riquesa associativa no han frenat el conjunt de grups a aquesta cambra a través d'una iniciativa que no sorgeix ara mateix, sinó que prové de l'anterior legislatura a través de dues proposicions de llei que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va presentar i que va retirar en benefici, en l'actual legislatura, d'aquestes dues proposicions no de llei conjuntes que estem substanciant. Aquesta realitat, deia, no ens ha frenat, no ens ha condicionat a l'hora d'intentar regular, a través de la creació d'aquests dos col·legis professionals, la professió.

Perquè existeixen, al marge de les raons que s'han exposat –jo ho crec, que existeixen–, altres raons que aconsellen la creació d'aquests dos col·legis, sobretot perquè hi ha hagut avenços continus i molt ràpids en la ciència informàtica. Perquè, com deia fa un instant, és obvi que cal, també, un cert control de la professió, per exemple, per evitar l'intrusisme, per contraposició a la utilització generalitzada d'aquesta eina que és, avui dia, imprescindible, la disciplina, també, d'una activitat que pot afectar, com tothom sap, a àmbits, a dades, la privacitat de les quals cal protegir, com està previst en la mateixa Llei orgànica de protecció de dades informatitzades.

I, per tant, per tots aquests motius, el nostre Grup parlamentari òbviament veu amb molta satisfacció aquest objectiu que avui hem assolit de mutu acord amb el mateix sector. I, per tant, expressem, doncs, la nostra satisfacció perquè avui aquest Parlament dona un modest però un impuls i un reconeixement definitiu a aquestes dues professions tècniques, perquè elles per si soles, amb aquest instrument adequat que és el col·legi professional, siguin capaces amb l'estructura que els és propi als col·legis professionals de vetllar pels seus interessos, però, ara sí, amb les garanties necessàries per a elles i, també, per al conjunt dels ciutadans i de les ciutadanes d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per manifestar que el nostre Grup no reiterarà el nostre posicionament favorable a la creació dels col·legis d'Enginyers Tècnics i d'Enginyers en Informàtica de Catalunya que va quedar de manifest en el debat de la presa en consideració d'aquestes dues proposicions de llei que es va produir el propassat 14 de novembre en aquest mateix Parlament. Nosaltres som signa-

taris d'aquestes dues proposicions de llei, i per això ja li anuncio, senyor president, que les votarem favorablement, encara que li demanem una votació separada de les dues disposicions transitòries quarta de les dues lleis, que el Grup Popular ja li avanço que votarà en contra. I les votarem en contra perquè, amb aquestes disposicions addicionals, estem obrint la porta d'aquests col·legis a altres persones,estic segur que absolutament preparades, que molt preparades des del punt de vista professional, però que no compleixen els requisits que la mateixa Llei, en el seu article 3, que les dues lleis en el seus dos articles tercers estableixen pel que fa a la titulació necessària per poder exercir aquesta col·legiació.

En tot cas, nosaltres, des del Grup Popular, volem agrair a la resta de ponents, i al lletrat també del Parlament, la tasca que han desenvolupat per poder fer possible aquestes dues lleis, i també vull felicitar, en nom del Grup Popular, el sector per aquests dos col·legis professionals que avui neixen i manifestar-lo, en nom del nostre Grup, que compten absolutament amb tot el suport possible, tot el suport del Partit Popular de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra. *(Pausa.)*

La Sra. Serra i Majem

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com ja vàrem dir en aquesta cambra quan vam prendre en consideració aquestes proposicions de llei, al nostre Grup li costa recolzar una iniciativa per a la creació de nous col·legis oficials. D'una banda, perquè no som partidaris de la concepció clàssica d'un col·legi i, de l'altra, perquè creiem que seria millor potser crear-ne un de sol, però que, en canvi, reunís les diferents professions que giren a l'entorn de les tecnologies de la informació i comunicació –telecomunicacions, informàtica, etcètera. Tot i així, i per atendre la demanda del sector informàtica català, hem col·laborat i recolzat la iniciativa i creiem que aquestes dues propostes de llei, tal com estan redactades i amb les esmenes que s'hi han anat incorporant, permetran que la comissió gestora elabori uns estatuts moderns i oberts per regular un col·legi que pugui aglutinar els bons i bones professionals i que pugui comptar amb fórmules obertes i elàstiques que possibilitin agrupar altres sectors.

Tal com diuen els textos de les proposicions, és cabdal que ambdós col·legis oficials afavoreixen la major inserció del nostre país en el marc de la societat de la informació i evitin tot esperit corporatiu que perjudiqui aquest propòsit. És per aquest motiu que se'ls demana explícitament, a les proposicions de llei, que realitzin també activitats, altres activitats a favor dels seus associats i de la societat que no siguin només les que la Llei reserva en exclusiva als col·legis, mitjançant acords as-

sociatius amb altres entitats que agrupin professionals informàtics i que comparteixin els mateixos objectius, independentment de quina sigui la seva titulació.

I, precisament per evitar aquest caràcter corporatiu i per evitar que actui només com ens fiscalitzador, s'ha posat especial èmfasi que la incorporació al col·legi sigui de caràcter voluntari, i que durant els primers dos anys, a més, des de la seva creació, permeti la incorporació de professionals de la informàtica amb altres titulacions superiors. Confiam, doncs, que aquestes propostes de llei facin que ambdós col·legis no neixin amb els mateixos errors que pateixen la majoria dels actuals, que estan en crisi perquè encara es regeixen i actuen com si fóssim al segle passat.

Ja per acabar, només fer esment i donar les gràcies perquè aquesta proposta s'ha elaborat tenint en compte els requeriments del sector informàtic català que hi està totalment a favor i ha col·laborat que la seva redacció s'adeqüés a la demanda actual.

El nostre Grup votarà, doncs, favorablement ambdues proposicions de llei i estem segurs que amb la creació d'ambdós col·legis es dona un nou reconeixement i impuls a la professió de la informàtica tot dotant-la d'una organització capaç de vetllar per defensar els seus interessos i ordenar-ne el seu exercici, amb les garanties que això suposa per a les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. I pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquestes proposicions de llei es fonamenten molt especialment en la seva exposició de motius, com és fàcil de comprovar. Jo, d'aquesta, voldria destacar especialment l'últim paràgraf de l'exposició de motius, quan parla de l'especificitat amb què s'ha desenvolupat la professió a Catalunya i que justifica la inclusió de la disposició transitòria quarta, que ja entenem que no sigui compartida per tothom, però que, en qualsevol cas, sí que la veiem necessària. Possiblement el resultat dels debats i de les transaccions no doni el model estàndard, per entendre'ns, entre cometes, dels projectes de llei de creació de col·legis professionals, i tot i que hi ha altres precedents, creiem que en aquest cas molt especialment ho reclamava la idiosincràsia del país i, sobretot, del sector, alguns membres del qual ens acompanyen avui.

Permetin-me saludar-los pel treball conjunt i per la confiança que mútuament ens hem dipositat. Amb els noms de l'Eduard Elias, el Joan Miquel Viadé, Miquel Sàrries i Lluís Maria Manso, el nostre Grup vol expressar el seu reconeixement a les associacions que reclamen aquestes lleis i ho fa, també, agraint els consells i l'assessorament del Departament de Justícia de la Ge-

neralitat de Catalunya que segueix i vetlla per les entitats jurídiques i de dret del nostre país.

La informàtica és avui un element bàsic en el desenvolupament de Catalunya. Aprovevem avui unes lleis que la reforcen, però que també reforcen les garanties dels ciutadans i ciutadanes, com ja s'ha dit, d'acord amb allò que contempen els textos constitucionals, molt especialment en relació a preservar la seva intimitat, que és un interès públic a protegir.

En definitiva, senyores i senyors diputats –i fent ús de les competències que ens atorga el nostre Estatut–, creem uns instruments que han de servir per a una millor cohesió, projecció i garanties que el sector ha de saber portar a terme amb eficàcia i altes mires. Nosaltres, senyor president, hem d'anunciar el nostre vot favorable.

Fem també vots de llarga vida i arrelament social d'aquestes nous col·legis professionals al servei de la informàtica i de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Passem, per tant, a les votacions de cada una d'aquestes dues lleis. Primer votarem la transitòria quarta de la Llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya.

Comença la votació d'aquesta transitòria.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació tot el text restant d'aquesta Llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació sotmetem a votació la transitòria quarta de la Llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya.

Comença la votació d'aquesta transitòria.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem la resta del text d'aquesta Llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei reguladora de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00036/06)

A continuació sotmetem a debat i a votació la presa en consideració de Proposició de llei reguladora de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya. Té la paraula per

presentar-la l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó. (*Remor de veus.*)

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president.

El president

Esperi's un segon. Prego als senyors diputats que ens permetin començar aquest debat, si us plau. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Aquesta Proposició de llei reguladora de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament, entre altres objectius que no l'únic, pretén donar sortida a la situació en què es troba en aquests moments la Sindicatura de Comptes de Catalunya, la situació en què es troba a causa de la situació de bloqueig en l'elecció del síndic major, després de cinc sessions, quinze votacions consecutives fallides sense que s'hagi pogut escollir entre els quatre possibles candidats el síndic major de la institució, però a causa, també, d'un conflicte més profund que està en la base de la renúncia del fins fa poc síndic major, Ferran Termes, que es va acomiadar –ho recordaran vostès– en aquesta cambra amb dures crítiques a l'obstrucció, a la ineficàcia, a la inoperància i al baix rendiment dels tres síndics ja anomenats «díscols».

Una crisi que posava en relleu l'existència d'una crisi encara més profunda i més larvada des de fa temps basada en enfrontaments personals, emmascarada per uns meritoris, però insuficients informes de legalitat comptable que, això sí, no han servit per ocultar la inoperància d'uns quants síndics que, amb paraules del mateix síndic major dimissionari, no volen fer res. I tot això, si vostès volen, encara, adobat amb sospites, amb crítiques a la suposada instrumentalització política partidista de la institució.

En definitiva, el panorama que hi ha hagut i que ha predominat fins ara durant molt temps a la trajectòria de la Sindicatura és el joc de majories i minories, la distribució de parcel·les de poder, la sensació que hi ha algú, pocs, potser, que estan interessats, realment interessats a fer més transparent el procés de donar comptes a la societat catalana d'allò que es fa amb els recursos de tothom.

I el panorama que tenim al davant encara és més desencoratjador. El panorama, com tothom ha coincidit, és un panorama de paràlisi total i absoluta, a causa d'aquestes batalles internes, estem en un autèntic carreró sense sortida que manté la institució sumida, com diu el tòpic, en una crisi sense precedents, i això, que és greu, és el que obliga, entenem, el Parlament a actuar amb determinació i amb celeritat perquè el caos més absolut s'ha apoderat, com vostès saben, de l'òrgan encarregat de vetllar per la correcta administració del diner públic a Catalunya i perquè la situació per què travessa la Sindicatura –que depèn, no ho oblidem, orgànicament del Parlament, a qui eleva els seus informes–, impedeix a aquesta cambra l'exercici de les se-

ves funcions de control, de l'acció política i de govern en la seva vessant econòmica i financera perquè no oblidem que la Sindicatura no sols té encomanat el control de la legalitat comptable, sinó també el control de l'eficàcia de l'economia i de l'eficiència de la despesa pública i, per tant, l'única solució que hi ha és, com deia, modestament, la intervenció d'aquest Parlament perquè no veiem, sincerament, com a hores d'ara la resolució del problema pugui venir des de l'interior de la mateixa institució.

Hem de ser, per tant, conscients en tot cas que el lamentable espectacle que està oferint la Sindicatura de Comptes no pot continuar i que convé tallar-lo abans que se'ns escapi a tots de les mans.

I, davant d'aquests fets, com ahir va acordar la Mesa del Parlament, no es pot excloure l'aplicació, per exemple, de l'article 26.g de la Llei de la Sindicatura, que estableix la pèrdua de la condició per part dels síndics que incompleixen les seves obligacions al càrrec i per la qual, d'acord amb l'article 16 de les Normes de règim interior de la Sindicatura, permetria d'acord, pel Parlament, però a proposta de la mateixa institució, és a dir, a través d'una ponència, que portés al plenari de la Sindicatura una proposta de revocació; permetria, com deia, d'obrir una petita esclatxa interpretativa per permetre la revocació d'uns síndics que, en principi, tal com estableix la mateixa Llei reguladora de la Institució, en el seu article 21, «són designats de forma irrevocable com a garantia de la independència en l'exercici de les seves funcions». D'aquí que, al marge d'aquesta solució puntual, parcial, palliativa, que, evidentment, no soluciona de manera estructural aquest problema, el que avui els plantejem és una solució tècnica –interpretacions al marge–, que permetria que a la Sindicatura, com la resta de càrrecs elegits pel Parlament, puguin ser cessats pel Parlament per la mateixa majoria qualificada que va ser necessària per poder, en aquest cas, elegir-los.

Avui, el que els proposem és afegir a les causes legals de cessament, com són, per exemple, en el cas de la Sindicatura, l'expiració del termini legal del mandat, en primer lloc, com és lògic, les causes sobrevingudes que comporten impossibilitat física o jurídica per continuar exercint el càrrec –el cas, lògic, de la pèrdua de la personalitat, de la mort o el traspàs–; també les causes que suposen una reducció de l'espectre de titularitats subjectives que integren la capacitat jurídica o d'obrar, és a dir, la inhabilitació o bé la incapacitació dels membres de la Institució i, en segon lloc, com és obvi, el que pretenem és incloure un nou supòsit, com és la lliure revocació de la designació, com dèiem, per part del mateix òrgan competent en la designació, que és aquest Parlament.

Aquesta és, sens dubte, creiem, l'única solució possible, estructural, per poder, en aquest cas, facilitar la pèrdua de la condició de càrrec públic a tots aquells càrrecs que, en l'exercici de la seva funció, hagin evidenciat una conducta indigna, hagin incomplert de forma greu les seves obligacions o, per exemple, quan ha fet fallida la confiança política dipositada per aquesta cambra, o, fins i tot, excepcionalment, com a última ràtio del sistema, si vostès volen, quan, com en aquest

cas, els propis mecanismes interns de les institucions en qüestió no serveixen per solucionar un problema que s'enquista. I això, evidentment, ho fem amb les degudes cauteles, assegurant al màxim la independència d'aquest òrgan i dels seus membres, és a dir, exigim idèntica majoria qualificada, com deia abans, per revocar que per nomenar. És a dir, ni un sol Grup ni dos grups d'aquesta cambra no poden, en cap cas, tenir la iniciativa ni fer prosperar la voluntat de revocar cap càrrec, sinó que cal una majoria més àmplia i més qualificada d'aquesta cambra.

I, en aquest sentit, voldria citar la doctrina del Tribunal Constitucional en matèria d'accés, de renúncia o de revocació de càrrecs públics elegits, com en aquest cas, pel Parlament. El Tribunal Constitucional distingeix, per una banda, entre el que són càrrecs públics representatius, elegits a les urnes –el cas, per exemple, dels diputats i les diputades–, que són irrevocables per naturalesa per raó que són elegits a les urnes i perquè, òbviament, en el seu mandat es personifica el dret dels ciutadans i ciutadanes a participar en els afers públics a través dels seus representants i, en aquest cas, la relació s'estableix entre l'elector i l'elegit, entre el cos electoral i els seus representants sense que en aquest joc entri, com és obvi, el mateix Parlament, encara que també hi ha comptades excepcions, si vostès volen, fins i tot paradoxals, perquè aquesta mateixa cambra pot revocar el mandat del president de la Generalitat a través de la institució de la censura...

I el Tribunal Constitucional, al marge del que són els càrrecs públics representatius, ens parla, també, del que són els càrrecs públics no representatius, els càrrecs institucionals, com, per exemple, els que avui ens porten a presentar aquesta iniciativa, com són els càrrecs, per exemple, dels membres de la Sindicatura. Aquí, la relació –diu el Tribunal Constitucional– s'estableix entre el servidor i la Institució; no entre l'elector i l'elegit, sinó entre aquest Parlament, que el nomena, i, evidentment, aquest càrrec que sorgeix de la voluntat política d'aquesta cambra, i la Institució, el Parlament, en aquest cas, diu el mateix Tribunal Constitucional –i ho cito literalment–, «és absolutament sobirà –en aquest cas– per poder revocar un càrrec elegit en funció de la seva confiança».

Senyores i senyors diputats, en coherència, també, amb el que en l'anterior legislatura aquest Parlament va fer en els treballs del nou Reglament del Parlament, que establia en un precepte que, si les lleis que regulen, com en aquest cas, cadascuna d'aquestes institucions preveuen el mecanisme de la revocació, en aquell cas, la cambra, deia aquella proposta de Reglament, a iniciativa de tres Grups i per majoria absoluta, podria cessar aquest tipus de càrrecs. Aquest és un precepte, aquest és un article que va ser inclòs per la unanimitat de tots els grups parlamentaris en aquell treball, en aquella proposta de Reglament que, finalment, no va prosperar i, per tant, també en coherència no només amb la doctrina del mateix Tribunal Constitucional, sinó amb els antecedents legislatius i amb els treballs d'aquesta cambra, ens emparem, també, per presentar aquesta proposta.

En resum, els oferim, a través d'aquest instrument, que no és més que la presa en consideració d'una Proposició de llei que es pot modificar, com és obvi, en el tràmit legislatiu ordinari; que es pot perfeccionar, que s'hi poden introduir alguns altres elements com, per exemple, els que algun altre Grup Parlamentari –concretament, Iniciativa per Catalunya - Verds– proposa, també, amb relació a la Sindicatura, com és, per exemple, un mecanisme per desbloquejar explícitament el nomenament del síndic major..., a través d'aquest instrument –ens sembla adequat–, que és aquesta Proposició de llei que avui demanem que preguin en consideració, els presentem, en definitiva, una iniciativa que pretén desbloquejar aquest escenari tan complicat, i el que els proposem decididament és de passar a l'acció amb l'única solució realista i possible que hi ha en aquests moments.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Ridaó, que a la Sindicatura de Comptes hi ha una crisi, hi estarem tots d'acord i, fins i tot, és sorprenent, des del punt de vista de qualsevol persona de sentit comú, que s'intenti encara l'elecció de la senyora de Vehí, amb tots els respectes per a ella, com a síndic major, si no és que es vol fer entrar el clau per la cabota.

Però la crisi no és de la votació del síndic major; la crisi a la Sindicatura de Comptes és molt més profunda. Amb molta modèstia, nosaltres afirmariem que la majoria del Govern no ha cregut mai, de debò, en la funcionalitat de la Sindicatura de Comptes; de cara a l'opinió pública, potser costa explicar que la Sindicatura de Comptes és l'òrgan que ha d'exigir transparència en els comptes, en els cabals públics de la Generalitat, però s'hauria d'explicar, i s'hauria d'explicar per què fins avui la Sindicatura de Comptes està infradotada i no ha tingut mai l'impuls de l'Executiu perquè aquest organisme pugui complir la seva funció. Pensin vostès que l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre els comptes de la Generalitat arriba a aquest Parlament amb tres anys de retard. Cap empresa –ni pública ni privada–, cap negoci, cap anàlisi financera poden aguantar el retard de tres anys per al seu estudi seriós, i, menys encara, quan parlem dels cabals públics que han de ser controlats per la Institució més representativa del poble de Catalunya. Aquesta és la crisi de la Sindicatura de Comptes.

Que ara s'hagi degradat per l'actuació d'uns síndics, abans del nomenament de la senyora de Vehí –o de la proposta de nomenament de la senyora de Vehí–; que s'arrossegui aquest procés de degradació no és res més que l'expressió externa, la punta de l'iceberg, de quelcom molt més seriós que avui –ho torno a dir– el Grup de la majoria no vol abordar i, fins i tot, en la proposta que fa de nomenament, està continuant amb un taran-

nà inacceptable. No pot ser que es cridi al despatx del president de la Generalitat de Catalunya dos síndics per fer-los quadrar quant al seu vot. Què té a veure aquesta acció amb l'article 21.2 de la Llei de Sindicatura de Comptes, que diu clarament que «actuaran amb independència»? Són nomenats pel Parlament, d'acord; ho són a partir d'uns quòrums de majories i minories (*remor de veus*), però diu a continuació –i no caldria que ho digués, perquè és del sentit de totes les institucions similars arreu del món– que «actua amb independència».

I, senyores i senyors diputats, aquest país, una vegada més, passa per la vergonya de la manca de transparència dels poders públics i d'un tarannà de la màxima Institució, quan s'intenta forçar les voluntats dels síndics en la votació de la Sindicatura Major. I no és un problema que es vulgui col·locar tal o tal nom; és un problema de voler dirigir la Sindicatura de Comptes, de voler-la controlar, de voler-la domesticar; és un problema de no voler que la Sindicatura de Comptes, ni per decisions personals ni per mitjans ni per recursos, entri seriosament en l'anàlisi dels comptes de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la crisi, senyor Ridao.

Nosaltres, davant d'una proposta de revocació, ens ho mirem amb molta cura. No és propi de la tradició del sistema parlamentari on som introduir alegrement, en totes les institucions, el mecanisme de revocació. Senyor Ridao, vostè, legítimament, no ha explicat l'origen real de la seva Proposició de llei; la seva Proposició de llei, la van presentar vostès quan Esquerra Republicana, dissortadament –i l'hi dic amb molta atenció perquè jo sé el que significa–, va patir una ruptura. (*Remor de veus.*) Quan hi va haver l'actitud de transfuguisme per part d'alguns diputats d'Esquerra Republicana que varen fundar el PI i van retenir determinats càrrecs que havien estat objecte de designació pel Parlament a partir d'una correlació de forces on també hi havia Esquerra Republicana, vostès varen presentar aquesta Proposició de llei –molt legítimament– per combatre el que és el transfuguisme. Crec que hi ha moltes altres mesures per combatre'l, però no és una proposició de llei adreçada a la problemàtica de la Sindicatura de Comptes. Ara, vostès la volen adaptar, en aquest cas, i queda, certament, en una desproporció que, a la part mínima de la crisi de la Sindicatura de Comptes –important–, que és la designació del síndic major, hi vulguem aplicar, a l'engròs, tot el que significa la revocació.

Fins i tot quan ahir la Mesa veu una carta del portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, senyor Huguet, on planteja que es posi en marxa l'article 26 i, per tant, el que té les normes interiors de la Sindicatura de Comptes, es fa, una mica, el saltimbanqui perquè s'oblida que això requereix una ponència –com vostè mateix ha citat–, un estudi intern, perquè hi hagi un sèrie de passes que la Sindicatura de Comptes, pel que sigui, fins ara no ha decidit posar en marxa.

Nosaltres hem de recordar a la cambra que hi ha alguna llei de Catalunya que estableix la revocació. La Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, pel que fa al president del Parlament i a la Mesa del Parlament, estableix la possibilitat que el plenari del Parlament els convoqui; és l'òrgan propi per fer-ho i,

a més, és l'òrgan de govern d'aquesta cambra, i ens sembla ajustat i proporcionat. Nosaltres considerem que seria molt més clar, per al problema de la Sindicatura quant al nomenament del síndic i –ho torno a dir– vista la vergonya de totes les votacions –que s'arrosseguen i no es desbloquegen, la qual cosa contribueix encara més a la degradació–, que hi hagués la possibilitat que el Parlament intervingués en aquests casos, i així és com nosaltres hem presentat la Proposició de llei sobre la Sindicatura de Comptes, no només sobre mitjans personals i financers, sinó sobre aquest mecanisme d'elecció.

I els vull recordar que se'ns aplica a nosaltres; nosaltres també som amenaçats de revocació si en dos mesos no elegim un president de la Generalitat, o sigui, si no hi ha investidura d'un president o presidenta de la Generalitat, en dos mesos es dissol el Parlament. Per tant, hi ha una revocació apellant a l'àrbitre màxim. Per tant, el mateix caldria establir per a una institució com la Sindicatura de Comptes si al damunt ens estan donant l'exemple d'aquesta forma tan degradant de no aconseguir un consens.

El problema, senyores i senyors diputats –no s'enganyin–, és que ens creiem tots que la Sindicatura és independent. Aquest és el problema. Mentre no ens ho creiem, ja podem posar tots els pegats que vulguin; mentre no ens creiem de debò que s'han d'acabar les quotes partidistes en totes les institucions que nomeni aquest Parlament, anirem arrossegant aquesta i moltes altres crisis.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per posicionar -me respecte a la presa en consideració, com deia l'illustre diputat senyor Ridao, presa en consideració d'aquesta Proposició de llei reguladora de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya, però, en tot cas, no puc defugir del plantejament inicial, del que és el nucli d'aquesta Proposició de llei, aquesta presa en consideració que se'ns planteja. Ho ha apuntat l'illustre diputat senyor Ribó i ha fet un apunt; jo en faré un altre, també, aniré també una mica més enllà.

Vostè ha parlat, senyor Ridao, en nom del seu Grup, de la Sindicatura de Comptes, i crec que es pot desprendre o aquests tipus de discurs, d'alguna manera, almenys ho creiem des del Grup Popular, el que fan és no beneficiar absolutament res la institució de la Sindicatura de Comptes, perquè amb aquest tipus de discurs el que podem fer entre tots plegats és carregar-nos la Sindicatura de Comptes. Vostè ha apel·lat –han apel·lat, apel·len– en la seva Proposició de llei a la independència; doncs totalment al contrari: es pot desprendre del que vostès plantegen en la mateixa Proposició de llei, és a dir, el que seria una dependència total del que són els grups polítics.

Vostè, en l'exposició de motius, diu: «que hagin eviciat una conducta indigna del càrrec o hagin comès delictes dolós o bé incompliment de les obligacions inherents al càrrec», però, veladament, estan plantejant que es pugui plantejar una revocació als síndics de la Sindicatura de Comptes. És que els síndics de la Sindicatura de Comptes, la institució, ha comès delictes? S'apunta o apunten vostès que hagi pogut cometre un delictes? O que no hagi complert les obligacions inherents al càrrec? Perquè, està clar, ja ho ha apuntat el senyor Ribó: vostès ens tornen a plantejar, un altre cop, aquesta Proposició de llei, aquesta presa en consideració, i molt legítimament vostès ja ho van fer en la passada legislatura: Però això em recorda problemes, faltes de disciplina interna, i vull recordar dos noms: el senyor Garcia de Enterría i el senyor Colom, i vostès avui ho tornen a ficar dins de tot el bloc i ara ho plantegen, també, per a la Sindicatura de Comptes.

En tot cas, potser ens hem de plantejar altres aspectes per a la Sindicatura de Comptes, però sí que li anuncio ja que nosaltres no podem donar suport –com no ho vam fer, tampoc, en el seu moment– a aquesta presa en consideració, perquè creiem que la Proposició de llei que vostès ens plantegen i que ens planteja en tot el seguit de modificacions legislatives està parlant de la revocació de la designació parlamentària i el que creiem que s'ha de fer i per on s'ha d'apostar és per la independència dels membres que s'elegeixin per aquest Parlament i que, en norma general, han estat uns grans càrrecs que s'han escollit –en norma general, i no parlo solament de la Sindicatura– des d'aquest Parlament.

No solament no hi podem donar suport, perquè, d'alguna manera, hi ha una contradicció evident amb la mateixa carta, que també se n'ha fet referència per part del senyor Ribó, que vostès mateixos ahir van entrar al Registre d'aquest Parlament, a la Mesa del Parlament, per part del seu portaveu. Creiem que són contradiccions evidents el que ens estan plantejant; creiem que volen ficar-ho tot dins un mateix sac; creiem que no és el debat de la Sindicatura de Comptes, com vostès l'estan plantejant en aquest moment amb aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de llei; creiem que cal apostar pel que en aquest moment s'ha estat apostant, que és per la independència de tots els càrrecs que s'han proposat i que es proposen d'aquest Parlament, i creiem –també, a la vegada– que tirant endavant aquesta presa en consideració, que, evidentment, es podria modificar en el seu tràmit parlamentari, el que faríem és que hi hagués una clara dependència dels designis, de les idees que poguessin tindre les diputades i diputats d'aquesta cambra i que un bon dia es podrien ficar d'acord perquè creuen que hi ha una manca, llavors, de dependència, és a dir, el que es diu vulgarment, «no creuen», i és per això que nosaltres apostem per la independència i no, en aquest cas, com vostès, que volen, d'alguna manera, molt legítimament, vostès ho presenten, però creiem que vostès el que fan o el que pretenen fer és que hi hagi una dependència d'aquest Parlament totalment controlada.

I creiem que qüestions com les d'aquesta naturalesa, que vostès han proposat en d'altres legislatures, avui no poden tindre tampoc el suport del Grup Parlamentari

Popular. Hi insisteixo –tal com he fet en la primera referència en el meu discurs en aquesta tribuna–: els discursos sobre la Sindicatura de Comptes, en aquest moment, segons quins tipus de discursos sobre la Sindicatura de Comptes, sens dubte, almenys des del Grup Popular, creiem que no beneficien la Sindicatura de Comptes i, un cop més des d'aquesta tribuna, no parlant dels síndics sinó de la institució, volem donar el que és el suport i volem agrair la tasca i també volem donar reconeixement a la institució de la Sindicatura de Comptes, perquè creiem que aquest és el discurs que avui necessita la Sindicatura de Comptes perquè sigui independent, perquè, a més, faci la tasca que li correspon fer i que, a més, vetlli pel que és la transparència dels comptes públics a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès. *(Pausa.)*

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, totes les qüestions que es tracten en aquesta cambra mereixen l'atenció dels seus membres, mereixen i reben aquesta atenció encara que no sigui de la forma total que es mereixerien de vegades, però, en el cas de la Proposició que ens ocupa, aquesta atenció és reclamada de manera singular, des del meu punt de vista, perquè l'assumpte afecta directament les prerrogatives o, millor dit, les responsabilitats dels diputats i diputades d'aquesta casa. Va més enllà de la crisi de la Sindicatura de Comptes o d'incidències internes de partits, qüestions a les quals no em referiré per no perdre de vista que aquest assumpte –l'assumpte que planteja la Proposició de llei– supera circumstàncies per greus i dramàtiques que siguin. És una qüestió relativament nova, és un qüestió complexa i és un qüestió de gran transcendència democràtica.

La qüestió és relativament nova perquè és resultat de l'aparició creixent d'organismes polítics coneguts com agències o autoritats independents, de les quals són titulars persones designades o elegides pel Parlament, per l'Executiu o per ambdues institucions. Aquest creixement s'ha produït tant aquí a Catalunya com a l'Estat, fins i tot també a nivell europeu. A les darreres dècades tots sabem que existeixen en totes les democràcies tradicionals òrgans unipersonals o col·legiats als quals es confien importants atribucions: bancs centrals, agències reguladores del mercat de valors, de les assegurances, de les telecomunicacions, dels mitjans de comunicació audiovisual, de l'energia, del transport, de la protecció de dades personals, de la seguretat nuclear, etcètera. Sembla, fins i tot, que aquesta llista no és suficient; se'n proposen en alguns països la constitució d'altres en matèria d'emissió i regulació del deute públic, en matèria de decisió sobre grans inversions i infraestructures, a la direcció del sistema sanitari, etcètera.

Quina és la raó d'aquesta proliferació? És un caprici? Hem de reconèixer que aquest increment de nous actors, força poderosos, és resultat de la incapacitat de les institucions tradicionals del Parlament i de l'Executiu a adoptar decisions en matèries com les que es confien a aquestes agències, matèries que es caracteritzen per la seva complexitat tècnica, pel seu impacte a llarg termini i més enllà dels cicles electorals; és resultat, també –ho hem de reconèixer–, de la pèrdua de confiança en els partits polítics i en la mateixa classe política, poc fiable, segons aquesta percepció de l'opinió, a l'hora de decidir responsablement en matèries tan delicades. Sembla, per tant, com si tècnics o personalitats independents acumulessin no solament la perícia tècnica adequada i clarament necessària que els representants polítics no podem pretendre de tenir; sembla que es pressuposa, també, que aquests tècnics o personalitats independents són capaços d'acumular el bon criteri que els permet apreciar l'oportunitat temporal d'una política juntament amb la virtut tan preuada de ser impermeables a tota influència ideològica o partidista.

Així, doncs, les dificultats d'adaptació de les institucions polítiques convencionals a les exigències de l'acció pública, el descrèdit dels partits i de la classe política i el predomini de la ideologia tecnocràtica han conduït a una situació en la qual grans decisions d'abast social i polític queden sota la influència directa o indirecta d'organismes que no es troben suficientment propers a la voluntat popular.

Davant d'aquesta situació, la Proposició de llei es planteja de trobar alguna solució a una qüestió complexa. La llibertat i la independència han d'assegurar-se, en teoria, per una designació basada en majories qualificades, una designació que –com s'acaba de dir des d'aquesta tribuna– es troba massa sovint deformada –ho hem de reconèixer entre nosaltres– per criteris de quota partidista i han de basar-se, també, en mandats llargs que vagin més enllà de la durada d'una legislatura. Però aquesta independència ha de ser compatible amb condicions efectives de responsabilitat davant l'opinió ciutadana que una democràcia ha d'exigir a tothom qui ocupa un càrrec públic electiu o de designació. I aquí rau, com tothom pot comprovar, la dificultat, la complexitat de la qüestió: com podem fer compatible la independència, pretesa i desitjable, dels membres d'aquestes institucions amb la possibilitat, l'amenaça –si volem parlar en aquests termes– d'una intervenció parlamentària. No ens trobarem, aleshores, amb titulars d'aquests organismes que estaran més pendents d'aquest risc que no de prendre una decisió o d'emetre un parer lliure i ben fundat sobre les matèries que tenen confiades a la seva decisió?

L'interrogant és pertinent, el dubte està fundat, la naturalesa humana és la que és i la compartim tots, inclosos els titulars de les més altes magistratures, però penso –o penso– que la complexitat de la qüestió no ha de fer-nos esquivar el seu plantejament. Per què? Per la tercera nota que atribueix a la qüestió que debatem: la seva transcendència per a la política democràtica. No es tracta d'un tema secundari: si aquestes agències i aquests organismes augmenten, si s'amplia l'abast i la profunditat de les seves competències, estem creant en

últim terme espais de decisió política que de manera insensible o no tan insensible per als qui tenen una visió reductiva de l'espai públic i aposten pel predomini de la transacció mercantil, estem creant espais –dic– que escapen a la directa fiscalització de la representació popular.

Ocupar-se d'aquest assumpte és, ens sembla, ocupar-se de la salut democràtica o de la qualitat democràtica del nostre país, perquè, sense adonar-nos-en, podem anar buidant l'única funció important que resta als parlaments, que resta a aquest Parlament aquí i en altres països: el paper de controlar l'acció de Govern, una acció de Govern que no s'exerceix ara, únicament, per la via de l'Executiu, sinó que ve molt influïda i, de vegades, directament exercida per aquestes instàncies no governamentals, agències independents o òrgans reguladors.

Un autor especialista en la matèria ha dit que, si volem saber avui com s'elaboren les polítiques públiques, podem mirar cap al Govern, però no és el lloc principal on hem de mirar –i, molt menys, al Parlament–; probablement, on hem de mirar més és a aquest tipus d'autoritats i d'agències. Per això, deia que l'assumpte hauria d'interessar-nos de manera particular com a parlamentaris gelosos de les nostres prerrogatives, però també conscients dels compromisos que hem adquirit amb els nostres electors. El Parlament ha de retenir alguna possibilitat d'intervenció efectiva en la trajectòria d'aquests organismes independents i en l'acció dels seus titulars, si no és que renunciem com a parlamentaris a ser els representants efectius de la voluntat popular quan constatem que els qui integren aquestes autoritats es desvien de la seva tasca, no la compleixen com l'haurien de complir o s'allunyen excessivament del sentiment majoritari de la societat.

És aquesta exigència de responsabilitat democràtica la que porta el nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, a votar favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició presentada per Esquerra Republicana. És cert que, tal com està formulada, no acaba de resoldre els problemes de conciliació que abans he esmentat, però podem, creiem, entre tots explorar-ne les vies de solució. La dificultat de resoldre-ho adequadament no hauria de ser un fre a considerar la Proposició de llei; al contrari, hauria de ser un estímul a la creativitat d'aquest Parlament per posar en marxa mecanismes que poguessin conciliar la conveniència de la independència d'algunes d'aquestes institucions amb la necessitat de no deslligar-les de la voluntat popular i de no convertir-les, de fet, en instàncies irresponsables.

L'aprofundiment de l'autogovern, senyores i senyors diputats, no consisteix únicament a reclamar incessantment més competències sinó a innovar i millorar l'exercici d'aquelles que ja ens corresponen. Convidem, doncs, als altres grups de la cambra a donar suport a aquesta Proposició de llei, convençuts que en el decurs de la seva tramitació serem capaços de trobar un equilibri més adequat entre la funcionalitat d'aquests organismes i la qualitat democràtica del nostre sistema polític.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixin-me, en primer lloc, manifestar un acord amb el discurs del senyor Vallès i una discrepància.

El principal acord és que cal descontextualitzar, fugir de l'anècdota puntual de la Sindicatura de Comptes o de la institució que sigui. Aquest és un problema greu, d'abast molt més important que la crisi individual, puntual, per més dramàtica que sigui. Aprofito l'avinentsa per, absolutament, rebutjar les paraules del senyor Ribó respecte a la possibilitat que sigui l'Executiu de la Generalitat el que estigui condicionant la Sindicatura de Comptes; almenys, el Grup principal que dona suport al Govern, el Grup de Convergència i Unió, en la votació –que els anuncio que serà negativa– de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, específica i vol exemplificar la voluntat de no interferir.

Deia la discrepància, deia el profund acord amb el senyor Vallès respecte a la necessitat de superar l'anècdota en la problemàtica greu de, realment, quin control poden arribar a tenir, des del punt de vista parlamentari, aquests organismes. Quina és la discrepància? La discrepància és que aquests organismes no neixen únicament i exclusivament per la crisi de la classe política o per la incapacitat de la classe política o dels parlaments de donar resposta a les necessitats. Quina és la crítica que jo li faig? Precisament que les tres principals institucions afectades per aquesta possible Proposició de llei: la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Greuges i el Consell Consultiu són organismes especialment trobats, designats, creats per al control de l'acció política i de govern de la Generalitat. És molt evident que el Síndic de Greuges supervisa les activitats de l'Administració i controla la Generalitat per a garantia dels ciutadans respecte als seus drets humans; és molt evident que la Sindicatura de Comptes fa les funcions de control i fiscalització del poder executiu i és, també, molt evident que el Consell Consultiu s'enfronta a les vulneracions de l'Estatut i de les lleis catalanes no tan sols enfront de l'Executiu sinó també de l'Executiu o del Judicial. Per tant, és no pas per la crisi de la classe política sinó per servir la independència del control d'aquesta acció de Govern que es creen aquestes institucions.

Per què, doncs, superat aquest acord i aquesta discrepància, nosaltres no donarem suport a la Proposició? Miri: amb tot respecte, nosaltres volem superar exactament la crítica fàcil que es podia fer respecte a una proposició de llei presentada en primera instància –tinc aquí el butlletí d'admissió– el 31 de juliol de 1997, que va tenir la seva caducitat en acabar la legislatura, que ha dormit el somni dels justos durant catorze mesos i que reneix ara. No, no ho volem fer perquè, legítimament, els autors i el Grup Parlamentari autor de la proposta, sigui per la raó conjuntural llavors, sigui per la raó conjuntural ara –ens és igual– té perfecte dret a posar-la en

posició sobre la taula. Resulta, tanmateix, sorprenent aquest somni dels justos de catorze mesos. (*Remor de veus.*)

Per què nosaltres no hi donarem suport? En primer lloc, perquè considerem la iniciativa perillosa; en segon lloc, perquè la trobem, en molts casos, innecessària; en tercer lloc, perquè no trobem referents en el dret comparat pròxim i, en quart lloc, pel motiu, que jo ja els anunciava, de la inoportunitat de lligar-ho a un context concret i determinat, que fa prendre decisions sense premeditació necessària en un tema tan greu.

Què ens proposa Esquerra Republicana? Esquerra Republicana ens proposa que, a part de les causes normals de cessament durant el mandat –la fi del mandat, la denúncia, la dimissió, la mort o la incapacitat, la inhabilitació subsegüent a una sentència ferma–, hi hagi la lliure revocació. Certament, en l'exposició de motius ens parla de tres motius per a aquesta situació: ens parla de la conducta indigna del càrrec, haver comès un delictes dolós o bé incomplert les obligacions del càrrec. Primer, el tema del delictes dolós ja està cobert per les causes normals de cessació, atès que, en tots els supòsits, la sentència ferma que inhabilita per al càrrec, subsegüent a un delictes considerat dolós, implica la cessació en gairebé tots els casos. Ens queda, doncs, la conducta indigna del càrrec i haver incomplert les obligacions. Ah, però aquesta explicació no es correspon amb la proposta que se'ns fa; se'ns fa una proposta de lliure revocació, sense taxar-ne les causes, deixant a un futur reglament, a una futura reforma del Reglament o, fins i tot, a una tipificació, en l'Estatut interior de Catalunya, d'aquestes causes. En principi, doncs, sembla que vulguem posar el carro davant dels bous.

És evident que a nosaltres ens fa molta por –i la trobem perillosa– la simple revocació, lliure revocació, que significa, implícitament, la mort de la independència i de la imparcialitat de què han de gaudir aquests càrrecs. No podem permetre que aquests càrrecs estiguin a l'albir del canvi de majories parlamentàries en un moment determinat. Pensem en els més emblemàtics; certament, afecta molts consells d'administració, que tenen una dinàmica... Jo faria dues crítiques a la Proposició de llei –evidentment, superables pel tràmit d'esmenes–; seria: l'oblit, moltes vegades, que hi ha nomenaments de caràcter mixt, és a dir, nomenaments per part del Parlament i nomenaments per part del Govern, mixtos, amb la qual cosa no se sabia mai qui podem revocar: podem revocar al Parlament –potser sí– els elegits directament per aquesta cambra, però difícilment podem revocar aquells que són dirigits pel Parlament –cas, per exemple, dels síndics.

Evidentment, en tota la mecànica dels consells d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, etcètera, etcètera..., tenen altres mecàniques, però la trobem simplement perillosa perquè posa en perill tota la filosofia de creació d'aquests càrrecs: fixin-se, senyores i senyors diputats, que tant les lleis de creació del Síndic de Greuges com de la Sindicatura de Comptes, com del Consell Consultiu, impregnen d'una irrevocabilitat, en alguns casos; d'una impossibilitat de revocació, d'una capacitat d'autoorganització... S'hi

inclou un sever règim d'incompatibilitats; es fa a vegades durar més enllà d'una legislatura; se n'impedeix, moltes vegades, la renovació, i això és el que dona peu a la independència. Crec que la lliure revocació preferiria perdre aquesta independència. *(Remor de veus.)*

Quant a la segona raó per la qual no donarem suport a aquesta Proposició de Llei, dèiem que la consideràvem innecessària. Per què? Perquè la mateixa Llei de creació o els seus reglaments de règim interior, que estan subjectes i dimanen de la capacitat d'autoorganització d'aquests organismes, ja preveuen mecanismes per solucionar aquest incompliment de les funcions del càrrec. Vegin, per exemple, el mateix Reglament de la Sindicatura de Comptes: el seu article 26 permet que les obligacions del càrrec siguin motiu de destitució i, a més, n'arbitra un procediment: nomenament d'una ponència, formulació d'un plec de càrrecs, proposta de resolució i vot d'aquest Ple del Parlament.

Per tant, el mateix Reglament interior de la Sindicatura de Comptes ja preveu els mecanismes per a aquest possible incompliment de les obligacions del càrrec. Bona prova n'és l'escrit que el mateix Grup d'Esquerra Republicana, a través del seu portaveu, senyor Huguet, va presentar a la Mesa i del qual ha dimanat una decisió de la Mesa, que no convé ara comentar. També, l'exemple del Síndic de Greuges: el Síndic de Greuges preveu, en el seu article 11, que la notòria negligència en l'exercici del càrrec doni lloc a la revocació, i cal que ho declari el Parlament per majoria de tres cinquenes parts en un debat específic, en el qual intervé el mateix síndic de greuges. O, fins i tot, el Consell Consultiu també contempla l'incompliment de les obligacions del càrrec; ho ha d'apreciar –això, sí– el mateix òrgan per votació de majoria absoluta dels seus membres, i aquesta és la millor solució: que l'autoregulació d'aquestes institucions permeti avortar la possibilitat d'un incompliment del càrrec. Per tant, perillosa i innecessària.

Tercer motiu: no existeix referent en dret comparat pròxim. Jo no l'he vist tot, evidentment; només he repassat, concretament, le Conseil Supérieur de l'Audiovisuel –CSA–, le Médiateur de la République, le Conseil Constitutionnel francesos; la Corte Costituzionale Italiana, el Defensor del Poble espanyol, el Consell d'Administració de Ràdio i Televisió Espanyola, el de la Ràdio i Televisió basca... En cap d'aquestes institucions es preveu la lliure revocació del càrrec –en cap. *(Remor de veus.)*

I, finalment, les raons d'oportunitat a les quals alludia i seré molt breu perquè ja se m'ha acabat el temps. Hem de descontextualitzar aquest tema, no podem anar a remolc de la petita anècdota o gravíssima anècdota d'una crisi en una institució concreta perquè faríem un mal servei, un mal servei al país, perquè el país necessita que les institucions pensades i preparades per a l'acció de control de l'Executiu tinguin els graus d'independència que nosaltres els volem donar, i per això, no perquè es pugui esmenar en tràmit –òbviament la Proposició de Llei permet un tràmit d'esmenes–, és que estem en contra de la filosofia que l'inspira, de la lliure revocació del càrrec.

Per totes aquestes raons nosaltres no podem donar suport, amb tots els respectes, a aquest problema greu perquè ens sembla un mecanisme inadequat. *(El Sr. Ridaó i Martín demana per parlar.)*

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Ridaó, em demana la paraula per? *(Remor de veus.)*

El Sr. Ridaó i Martín

Senyor president, si m'ho permet, per un parell de contradiccions...

El president

Té un minut exacte.

El Sr. Ridaó i Martín

La primera contradicció, em sap greu, amb el senyor Ribó, perquè no era el meu afany de polemitzar amb ell, però ha tingut el bon gust que és habitual en ell de recordar, en aquest cas, l'origen d'una iniciativa similar en la passada legislatura; la passada legislatura Esquerra Republicana, en aquest cas, va passar per una malaurada experiència, feliçment superada, i com deu haver notat el senyor Ribó aquesta iniciativa va ser presentada el 13 de desembre d'enguany. El 13 de desembre, aquesta iniciativa, Esquerra la va presentar perquè entenia que era oportuna i que era vigent, i a més a més el temps ha demostrat que tenia raó, perquè en aquesta iniciativa ens referim no només al Consell Consultiu, al Consell Assessor de Televisió Espanyola o al de la Corporació sinó als consells socials d'universitats i també, en aquest cas, a la Sindicatura.

En segon lloc, amb el senyor Fabregat: miri, no hi ha cap contradicció amb la carta que el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra ha adreçat a la presidència del Parlament, perquè el que estem és aprofundint en un mecanisme complementari, en aquest cas invocant una norma que preveu la mateixa Llei que regula la institució i, en aquest cas, les normes de règim interior, és a dir, en definitiva el que trasllada el Parlament és, a la institució, la necessitat que la mateixa institució pugui solucionar el seu problema...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridaó i Martín

...i, per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha contradicció. I, finalment...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el minut...

El Sr. Ridaó i Martín

Si m'ho permet, senyor president, l'última contradicció, amb el senyor Camps: sí que hi ha referents. Jo he

citat a bastament la doctrina del mateix Tribunal Constitucional, però el referent més immediat –si m'ho permet, senyor president– són els treballs del mateix Reglament d'aquesta cambra. En coherència amb el que el Parlament va decidir en el seu moment, el nostre Grup Parlamentari planteja el mecanisme de la revocació i, per tant, no entra a taxar les causes de revocació si la Llei, en aquest cas, que regula cadascuna de les institucions, ho preveu i, per tant, deixem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...de la mà del Reglament o d'una norma interpretativa...

El president

Ara sí que hauria d'acabar...

El Sr. Ridao i Martín

...el fet d'aplicar o no la mateixa revocació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè. (*Pausa. El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó, em demana la paraula per?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, senyor president.

El president

Escolti...

El Sr. Ribó i Massó

Flagrants...

El president

Estem generant un segon debat, suposo que se n'adonen.

El Sr. Ribó i Massó

Quinze segons...

El president

Quinze segons.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Ridao, la Proposició de Llei que avui debatem porta de registre, segons el document oficial de la cambra, 21 del 12 del 99, no el desembre d'enguany –21 del 12 del 99–, fa quasi un any i mig...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...i ve de l'anterior legislatura i és la mateixa, senyor Ridao.

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) No, ara ja donem per clos el torn de contradiccions...

Passem ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei reguladora de les causes de cessament de càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Designació de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00002/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la designació de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat. D'acord amb l'apartat *a* del punt 1 de l'article 3 de la Llei del Consell Consultiu, els membres del Consell Consultiu són designats pel Parlament per majoria de tres cinquenes parts dels seus membres, és a dir, per 81 vots. En compliment d'aquesta Llei cessen ara el senyor Ramon Maria Llevadot i Roig, el senyor Joan Antoni González Casanovas i el senyor Joaquim Borrell i Mestre.

Correspon de procedir a l'elecció de tres nous membres. Els candidats proposats són: el senyor Joaquim Borrell i Mestre, el senyor Ramon Maria Llevadot i Roig i el senyor Pere Jové i Presa.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 primer del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta.

Prego als diversos portaveus si consideren oportú fer-ho per assentiment.

Moltes gràcies.

Es poden considerar... (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Perdó?... Senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, nosaltres preferim que sigui per votació...

El president

Molt bé.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies.

El president

Passem per votació. Prego als serveis de la cambra que condicionin el sistema electrònic per fer-ne votació secreta. (*Pausa.*)

Si ja està en disposició, primer sotmetem a votació el candidat proposat, senyor Joaquim Borrell i Mestre.

Comença la votació.

Ha obtingut 127 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

A continuació sotmetem a votació la candidatura del senyor Ramon Maria Llevadot i Roig.

Comença la votació.

Ha tingut el resultat de 126 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

I a continuació sotmetem a votació la candidatura del senyor Pere Jové i Presa.

Comença la votació.

Ha obtingut 124 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Donat que tots els tres candidats proposats han obtingut la majoria requerida queden designats membres del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya. (*Pausa.*)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament del Pla territorial general de Catalunya, aprovat per la Llei 1/1995, del 16 de març (tram. 300-00222/06)

El punt següent és el d'interpellacions. Recordo a les senyores i als senyors diputats el canvi d'ordre del dia que hem aprovat al començament d'aquesta sessió. Per tant, comencem amb el punt onzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Pla territorial general de Catalunya, aprovat per la Llei 1/1995, del 16 de març. La presenta l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall. (*Pausa.*) (*Remor de veus.*)

Senyor diputat..., prego a les senyores i als senyors diputats que ens permetin començar aquest punt de l'ordre del dia.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, avui interpel·lem el Govern de Catalunya sobre el territori i sobre la seva planificació.

Catalunya no ha tingut sort en els darrers vint anys en aquest aspecte, ha tingut un Govern que no hi ha cregut, que no ha cregut en el territori –bé que ho veiem ara–, que no ha donat la paraula al territori, un Govern obsessionat per allò que el president de la Generalitat –llàstima que s'hagi absentat– anomenava els dos perills de Catalunya, no fa pas tants anys: el perill de la Catalunya hanseàtica –deia ell– i el perill, afegia, de la fragmentació de Catalunya. Aquestes han sigut les obsessions d'aquest Govern i ens han portat a mal portar.

D'altra banda, el Govern, que desconfiava del territori i desconfiava de les seves ciutats, d'aquí la menció de la *hansa*, suposo, tampoc no ha tingut el coratge de

planificar aquesta terra tan perillosa, diguem. Detinguem-nos, un moment, en aquests dos punts: espero que el Govern ens expliqui la seva filosofia territorial i la seva concepció de la planificació que cal, nosaltres els explicarem, en la brevetat d'aquesta intervenció, la nostra.

La idea que les ciutats són enemigues de la nació va ser expressada aquí mateix ara fa sis mesos pel president del Govern, però, primer, les ciutats no són enemigues de la nació, senyors del Govern; les ciutats de Catalunya no són enemigues de Catalunya i, segon, el Govern no ha fet res pel territori no urbà; darrere d'aquest discurs tan malfiat de les ciutats, tampoc no ha fet res de debò per al camp. No ha fet res més enllà d'un discurs surrealista que ara s'està veient on conduïa: a la degradació del camp, a l'exasperació dels camperols i a la rastellera d'explosions agràries que estem vivint dia a dia pertot Catalunya.

La concepció dominant de Catalunya ha estat «metropolitana», entre cometes, en el pitjor sentit de la paraula i no ha estat *metropolitana*, subratllat, en el bon sentit de la paraula, malgrat que l'Estatut de Catalunya hi obligava –no recordo si és l'article 5 que ho diu, que a Catalunya es regularà el fet metropolità, els fets metropolitans. Els fets metropolitans dels quals parla l'Estatut han estat oblidats i en algun cas, fins i tot, han estat suprimits: uns no han nascut, el Camp de Tarragona tot just s'hi està posant, però no perquè el Govern ho hagi volgut, sinó perquè el Camp de Tarragona s'està ell mateix organitzant la seva àrea metropolitana. I en el cas de l'àrea metropolitana de Barcelona, que ja existia, com és ben sabut, es va suprimir.

Parlem de plans. El Pla general metropolità de Barcelona, producte de la transició esperançada de mitjans setanta, ha estat una referència respectada fins a avui i això vol dir que no ha succeït res de millor després, per dir-ho d'alguna manera, no? El traspàs, l'any 1987, del planejament i la disciplina urbanística de l'àrea metropolitana a la Generalitat de Catalunya no va significar cap millora essencial, tot i el respecte que ens mereixen –ens mereixien i ens mereixen– els seus responsables, no els del traspàs, sinó els responsables de l'urbanisme. Els responsables del traspàs tenen noms i cognoms: és el Govern. Els responsables urbanístics van esdevenir, desgraciadament, poc després controladors desbordats pel detall de milers d'actuacions que no podien abastar, petits clons del model Pujol de Govern omniscient i puntillista, memorístic i finalment impotent, davant la vitalitat i la complexitat dels fets i del país.

No és estrany que ara, en esgotar-se les virtuts del sistema –si algunes n'ha tingut–, la realitat vessi per tots els descosits, que és el que està passant: els regants del baix Ter, els camioners de l'Eix Transversal, els herois de l'inexistent eix pirinenc i tants altres col·lectius que, d'alguna forma, utilitzant el territori o representant el territori, es veuen mal correspostos per un Govern que no hi ha cregut.

No s'ha aprovat ni un sol pla territorial parcial, senyors del Govern, dels sis que s'havien de fer, és a dir... És cert, la comissió Duran - Roca ha creat..., ha proposat, ens proposa la creació de sis vegueries, de sis territoris

—pensem que se n'ha oblidat una i molt important, que és el Pirineu, però s'hi acostava, l'anomenada regió especial, no administrativa, però sí de planejament, justament—; per tant, calen els set plans i els volem ara i aquesta és la nostra posició i això és el que hem vingut a dir avui.

Creiem que és absolutament necessari que comenci la feina de redactar aquests plans i no els demanem que facin el Pla general o que el revisin, perquè si l'haguessin de revisar, aleshores sí que estaríem ben perduts, perquè segurament entrariem en un procés llarguíssim d'aixecament d'expectatives... Ja ho farem, ho farem més bé, una mica més tard, precisament, en aquest cas.

Però els plans parcials, els sis, els set plans parcials, jo diria, s'han de fer. A tots aquests grups d'usuaris que he dit o representants del territori, n'hi podríem afegir d'altres: als pobres regants del Segarra - Garrigues, vint anys després, se'ls diu «ara sí, ara sí», amb el mateix accent i en el mateix indret, quasi, on el pobre Joaquim Viola els ho prometia fa potser quaranta anys, i em penso que l'illustre diputat senyor Antoni Siurana hi era; era jovenet, però hi era. I just quan ja el comissari Fischler ens va dient que els nous excedents agraris seran difícils de finançar. Però anem seguint.

Els ciutadans de la conca d'Òdena, que encara triguen el que triguen per anar a Barcelona, per una via de tren electrificada, sí, però mal traçada, i tan solitària com la del cremallera, perquè el desdoblament, com vostès saben, arriba només fins a Martorell; per no parlar del vell somni de comunicar-se, aquests mateixos de la conca d'Òdena, cap a l'altra banda, cap a Cervera i Lleida. Quin mal deuen haver fet entre Igualada i Cervera perquè, vint-i-quatre anys després del retorn del president Tarradellas, encara estiguin d'obres? Quin mal han fet a Ripoll i a Puigcerdà perquè el pla Vilalta de comunicació per tren, digne d'aquest nom, encara estigui dormint en no sé quin calaix?

El president Pujol ens sol distreure des d'aquesta tribuna amb inacabables lectures de l'anuari telefònic de les petites intervencions, «l'esquitxada». Amics del Govern, ni l'esquitxada, ni el complement habitual de «la culpa la té el PSOE» —«ja se sap, són deshonestos, pobres»—, no són ja una cançó que el poble de Catalunya estigui disposat a escoltar. Parlem seriosament. Catalunya està començant a sentir les veus de la Catalunya «fragmentada», entre cometes, dels fragments de Catalunya, que són els seus territoris, i amb personalitat. Catalunya està veient-se, finalment, tal com és, feta de les terres de l'Ebre, que han aixecat el cap i la veu, feta de valls pirinenques, que mal que pesi a alguns s'acabaran unint —i estiguen-ne segurs: quan el Pirineu aixequi el front, Catalunya serà més ella mateixa—; una Catalunya feta de projectes metropolitans agosarats, com han de ser —el Camp de Tarragona ho ha començat a fer, la segona àrea metropolitana de Catalunya—; feta de qualitat: a Girona, la nostra petita Florència, i l'Empordà, una toscana que el món tot just està començant a descobrir... I aniríem seguint.

La nostra filosofia territorial consisteix a dotar els territoris de Catalunya de projectes propis, de discutir amb ells tant com calgui els seus projectes, i el casa-

ment d'aquests projectes amb el conjunt de Catalunya. No en trauríem res, que hi hagués purament un pla fet des d'aquí. S'ha de fer un pla des d'aquí, Catalunya ha de dir la seva, però ells han de tenir la seva estratègia, perquè si no el pla no servirà de res. Ha d'haver-hi uns subjectes socials, uns protagonistes que tirin endavant un projecte a cada un dels territoris de Catalunya.

I vaig acabant, senyor president. La nostra filosofia territorial i la nostra visió de Catalunya és la d'un territori rebregat, amb poques planes i amb moltes necessitats d'inversió: d'inversió en les seves xarxes i d'inversió, evidentment, en les capçaleres internacionals portuàries i aeroportuàries. El creixement econòmic depèn d'aquesta bona connexió, no només de guanyar mercats fora, sinó de guanyar mercats dins de l'Eix Transversal, la millor obra que s'ha fet —que segurament ara és ja insuficient; hi han propostes per solucionar el problema de la congestió en aquesta via—; ha creat mercats, ha creat mercats als hotelers de la Costa Brava, a dins el Pla de l'Urgell, i ha creat mercats a Osona per als industrials de Mollerussa, suposem.

Bé, doncs, aquesta és la nostra obligació. És car, això és car, això necessita diners, però els ben asseguro que els diners hi són, eh?, que els diners, amb una bona administració, s'aconseguiran. La prova és que ajuntaments com el de Barcelona, que va fer la inversió que va fer, que va començar com va començar, amb 100.000 milions de deute i un pressupost de 20.000 milions, de deute «insà», que en deien..., ara està generant un excedent, em penso que és de 30 o 40.000 milions l'any, que es reinverteix, no? Doncs bé, amb una bona gestió com la que els ajuntaments ens han ensenyat que es pot fer aquí a Catalunya, es generarà l'excedent que cal per fer les inversions que estem proposant.

Deixeu-me acabar, senyor president, dient... Ara sentirem el que pensa el Govern sobre el territori, sobre com pensa planificar... L'illustre diputat Oriol Nel·lo explicarà seguidament com pensem que s'ha d'organitzar el seguit d'actuacions planificadores corresponents a la nostra visió del territori, però no vull acabar la intervenció —si hi ha encara un minut, senyor president— sense mencionar algun dels aspectes del nostre programa territorial que considerem absolutament cabdal: el que anomenem «el programa Urban autonòmic», que hem de fer tant sí com no, amb Urban europeu o sense Urban europeu, perquè les notícies dels darrers dies ens diuen que allà on hi ha un forat, allà on hi ha un buit, *natura horror vacui*, aquest buit s'omple, i s'omple de misèria. Els guetos es creen no per la vinguda de gent, els guetos es creen també per l'absència de vida interior, i per això nosaltres insistim: barris dignes són la més bona de les garanties perquè aquest país no tingui els problemes que ens temem que pot arribar a tenir.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, al Govern, com pot imaginar, li agrada que puguem parlar aquí sobre territori, i sap el senyor diputat que a mi m'agrada especialment, entre altres coses perquè sap també el senyor diputat que ell i jo segurament durant molts anys ens hem mirat el territori des d'òptiques diferents. Jo me l'he mirat sempre des del que ell n'ha dit això, aquest «territori fragmentat»; ho sóc, no? hi vaig néixer. Vostè va néixer..., no sé si a l'Eixample o a un barri de la ciutat de Barcelona, i crec que en el seu procés de descobriment del territori segurament està captant percepcions que no s'ajusten del tot a la realitat. Intentaré, una mica, ajudar-lo, no?, en aquest seu descobriment de la realitat, perquè jo crec que és important que vostè descobreixi la realitat del nostre país.

Miri, el planejament territorial català neix del Pla territorial general de Catalunya, que el tenim aprovat i vigent. I aquest planejament territorial general, complex en un país..., vostè n'ha dit «rebregat» –topogràficament, és cert, no?–, té unes comeses importants. Amb la paraula «reequilibri» podríem aquí fer un debat d'ordre polític o tècnic, fins i tot, si es volgués, però aquest reequilibri, òbviament, ha d'acabar volent dir qualitat de vida allà on existeix congestió, possibilitats de guanyar-se la vida allà on existeix congestió, i vol dir també, paral·lelament, oportunitats de desenvolupament allà on segurament el que hi ha no és congestió, sinó que el que hi ha, doncs, és un territori excessivament poc ocupat. Per tant, aquest Pla territorial general de Catalunya el que pretenia i el que pretén, a través de tota una sèrie d'instruments –de diversos tipus, però els instruments de planejament són de dos tipus: els plans territorials parcials i els plans territorials sectorials–, és fer una sèrie d'intervencions que ajudessin a aquests objectius.

Des del punt de vista del Pla territorial sectorial, n'hi ha exemples, hi ha plans vigents; per exemple, el Pla territorial sectorial de carreteres, per dir-ne només un que està ja vigent; o un que estem..., i que avui, per cert, crec que debatrem aquí, el Pla de ports de Catalunya; o d'altres prou importants, com el d'esports, d'equipaments esportius, el d'equipaments comercials també, en aquest moment en fase d'aprovació. Hi ha hagut, hi ha i hi seguirà havent, per tant, polítiques actives i exemples del Govern amb relació al planejament territorial sectorial. No obstant, sembla que avui el que ens ocupa és el planejament territorial parcial, és a dir, el més específicament pensat per ajudar que això que vostè en diu «la fragmentació» –paraula que jo..., no m'agrada, potser perquè sóc del territori–..., però que, d'alguna manera, organitzi això que vostè en diu «la fragmentació del territori».

D'aquests plans territorials parcials, com el senyor diputat segurament coneix, els sis que estan previstos estan en diferents etapes de desenvolupament. El primer al qual em vull referir, perquè és el primer que per la seva magnitud el Govern va començar a treballar, és el Pla territorial general de Catalunya..., perdó, el Pla territorial parcial de l'àmbit metropolità, del que ano-

menem «la regió metropolitana de Barcelona». El professor Serratosa i un equip han efectuat tota una sèrie de treballs d'un gran valor des de tots els punts de vista, i jo crec que el propi valor li donen tots aquells que estan actualitzant aquests treballs per totes les seves reflexions, amb la qual cosa una de les demandes que feia el mateix senyor diputat, dient: «És que això s'ha de fer entre tots», crec que el professor Serratosa ho ha ja aconseguit i que, per tant, tenim ja un treball sòlid de base per poder-lo ja endegar. Tenim, a més, un altre requeriment, que és la comissió que s'estableix, de cooperació entre les administracions locals i el Govern de la Generalitat, per poder-lo debatre.

Un altre dels plans territorials, el Pla territorial de les terres de l'Ebre, està en la seva fase final d'elaboració. Jo crec que aquest Pla, tant en el seu debat en el territori com en la seva formulació, pot constituir un exemple de tot el que aquí s'ha reclamat, però que segurament –segurament– estava ben fet, perquè s'ha fet amb el consens, amb el vot fins i tot favorable d'absolutament tothom, i amb el reconeixement, ara fa quinze dies, per cert, de la totalitat de membres d'aquesta cambra.

Jo dissabte vaig estar a la Val d'Aran presentant, ja, el desplegament d'un nou pla territorial, com vostè sap, un dels altres plans territorials, el que ens diu que hem de fer a tota la regió de ponent. Però ens va semblar –i això està essent favorablement acollit– que aquest àmbit no recollia plenament allò que, d'alguna manera, avui dia demana la realitat, ben diferent, d'aquest àmbit, de diferents parts de l'àmbit de ponent. I per això vàrem proposar –i això està essent ben acollit– tres subàmbits: un d'obligatori, des del punt de vista de la mateixa legalitat, que és la de la Val d'Aran, per les seves lleis pròpies; un altre del que en diem «l'alt Pirineu», és a dir, les comarques que no corresponen al pla de Lleida, i l'altre, l'entorn de Lleida i les comarques que en podríem dir de «la plana de Lleida» –vull dir el pla de Segrià..., de Ponent; a altres els agrada més dir..., suposo que a l'amic Siurana li agrada més dir «la plana de Lleida». Bé, i això, tot això, en aquests moments, ja està en fase de desenvolupament.

Hem iniciat també –ahir, per exemple, hi va haver una reunió entre la nostra gent i els alcaldes del Consell Comarcal del Bages– el de les comarques centrals, que el fem d'inici amb una estratègia d'agregacions comarcals que tenen plena vigència en aquest àmbit i que ens ajudaran a poder després formular conjuntament aquest Pla territorial.

I finalment tenim el Pla territorial de les comarques de Tarragona i les comarques de Girona, en el qual aquest any, igual com l'any passat es va començar el de Lleida, s'iniciaran els estudis, amb intervenció, òbviament, del territori, i del qual jo, per cert, en algunes jornades que he intervingut a Tarragona i a Reus, he començat ja a donar algunes pautes, que crec que estan sent molt compartides pel territori.

Per tant, el procés està endegat; el procés, a més, compta amb un òrgan específic que el Govern, dintre de la remodelació del mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques, va crear, que és un programa,

amb un director específic d'aquest programa, i, per tant, compta amb tots aquells recursos necessaris per tirar-lo endavant. En els propers mesos s'aniran formulant els decrets que permetran d'establir les comissions –com alguna que ja els he esmentat– necessàries per poder portar a terme el necessari i indispensable debat entre el territori i el Govern, per fer possible la formulació d'aquests plans territorials parcials. Per tant, aquest és un procés en marxa, i no dubti el senyor diputat, les senyores i senyors diputats, que això està funcionant.

Voldria acabar fent algunes observacions a la sens dubte esbiaixada visió del territori que té el senyor diputat i que a mi m'agradaria contribuir a dibuixar amb tots els colors de l'arc cromàtic. Miri, vostè ha parlat bastant del Camp de Tarragona; el Camp de Tarragona és exemple de moltes coses, però segurament –deixi'm dir-li-ho– de dos grans estratègies territorials que s'han vist plenament encertades i impulsades pel Govern. La primera, l'anomenat «minitransvasament», que ha fet possible el desenvolupament, inicialment, del Camp de Tarragona, del Baix Camp, després de l'alt Camp, i a mi em va tocar prendre les decisions per portar també aquesta canonada d'aigua a la conca, indispensable per al seu creixement i a la vegada indispensable per al manteniment de la seva qualitat des d'un punt de vista natural. I l'altra intervenció estratègica –per cert, contestada per molta gent– és la del traçat del tren d'alta velocitat, la concepció que aquest havia de passar pel centre mateix del triangle Reus - Tarragona - Valls, que cau a la Secuita - Perafort, i allà fer-hi una gran estació que pugui estructurar aquest territori.

La responsabilitat d'aquestes dues decisions de gran abast territorial és del Govern de la Generalitat. Això, senyor diputat, no són esquitxades: això són decisions de primer ordre. Jo..., m'agradaria que amb aquesta seva progressiva, diguem-ne, visió del conjunt de Catalunya s'adoni que, més enllà de l'esquitxada, hi ha hagut per part del Govern una visió d'una nació que és sencera: des de Barcelona, des del barri de Collblanc - La Torrassa –del qual, per cert, parlarem, perquè ara ja no em dóna temps– fins a Montanissell o fins a Sanavastre.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al segon torn de rèplica d'aquesta interpellació, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, ja n'hi ha prou d'anar tirant –ja n'hi ha prou d'anar tirant. La nova visió del territori que reclamem, la nova visió del territori que des del Camp de Tarragona, des dels barris metropolitans, des de l'Ebre, des del Pirineu es reclama requereix ambició, requereix voluntat política, requereix amplitud de mires. Ja n'hi ha prou d'anar tirant. L'anar tirant sap on ens ha portat? Ens ha portat on som ara: ens ha portat a la revolta de l'Ebre, ens ha

portat a la crisi dels purins, ens ha portat al Can Anglada. I anar tirant ens portarà més conflictes, més crisis ambientals i, dissortadament, també més Can Anglada.

Ja n'hi ha prou també de subordinació al Partit Popular. La subordinació al Partit Popular ens ha portat a on som ara: ens ha portat a la burla del Pla hidrològic nacional; a votar a Madrid, desoïnt el mandat de la cambra, contra les esmenes a la totalitat, perquè diuen que els estudiaran el transvasament del Roine, i el mateix president del Govern s'encarrega l'endemà mateix de venir-los a dir aquí, a Poblet, al peu –no és veritat?– de les tombes dels nostres comtes reis, no?, que, de transvasament del Roine, res de res. La subordinació al Partit Popular els ha portat a la burla del TGV, amb pagament de l'accés a l'aeroport inclòs. La subordinació al Partit Popular els ha portat a la normativa del sòl, aquella que vostès no volen recórrer i que, si res no ho impedeix, deixarà Catalunya, deixarà la seva Conselleria, deixarà el seu Departament, tots nosaltres, privats de competències en matèria d'urbanisme. I la subordinació al Partit Popular portarà més plans hidrològics, més imposicions tipus TGV, més retallades de competències, com les de la Llei del sòl.

Han de reaccionar, hem de reaccionar, perquè si no els conflictes acabaran rebolcant la mateixa institució, la mateixa Generalitat. Perquè des d'una posició catalanista no ens podem permetre seguir perdent oportunitats i recursos d'aquesta manera. Les línies mestres de la nostra visió alternativa del territori, ja les hem expressat: ens cal un territori vertebrat des del punt de vista infraestructural, ens cal un territori equilibrat des del punt de vista social, ens cal un territori sostenible des del punt de vista ambiental i ben travat des del punt de vista democràtic.

Com s'han de desenvolupar aquestes línies? Això supera, de molt, l'abast d'una moció. S'ha de concretar, en primer lloc, en la negociació de la nova Llei d'urbanisme de Catalunya, que fins ara, senyor conseller, no va bé –no va bé. Segona, s'ha de concretar en la interposició del recurs d'inconstitucionalitat de la Llei del sòl, si persisteix a retallar de manera tan assenyalada les competències que ens són pròpies. S'haurà de concretar –ho dèiem ara fa un moment– en la Proposició de llei sobre barris i àrees urbanes amb necessitats d'atenció especial. S'haurà de concretar, senyora i senyors diputats de Convergència i Unió, en l'acompliment lleial de les determinacions d'aquesta cambra –representació del poble de Catalunya– en matèria ambiental, aquí i a Madrid. I s'haurà de concretar també en un esforç articulat en matèria d'infraestructures. I finalment s'haurà de concretar en planejament territorial, i a aquest tema, específicament, s'adreçarà la nostra moció.

Aquí hem sentit de nou el «comencem, iniciem, farem en els propers mesos...» Des de l'any 1983 sabem que hem de fer plans territorials parcials. Vam tardar dotze anys a fer el Pla territorial general. Des de l'any 1995 fins enguany no se n'ha aprovat ni un, ni un de sol. El territorial metropolità es va començar a elaborar l'any 87; ara ens diuen que tenim magnífics estudis, cosa que jo no dubto. No han presentat en tot aquest període, tot

i que hi estan mandatats per llei des de l'any 95, ni una sola memòria relativa al compliment del Pla territorial general, ni una sola; n'havien de presentar una cada dos anys. En la nostra moció els direm: «En tres mesos han de presentar-ne una», i veure en quina situació estem. Els demanarem també, proposarem que la cambra els demani que immediatament presentin un calendari vinculant respecte a l'elaboració dels plans territorials parcials, i els demanarem també que aquests plans territorials es facin d'una manera nova, d'una manera diversa, amb implicació de totes les administracions locals, de tots els agents concernits, de tots, implicant-hi els principals alcaldes, perquè sigui un veritable esforç de planejament estratègic, una veritable visió nova del territori de Catalunya. D'altra manera ens trobaríem a l'Ebre si s'haguessin fet les coses d'aquesta manera, si tinguéssim un pla territorial parcial aprovat sobre aquestes bases. En aquesta i altres línies que no puc desenvolupar ara per manca de temps es basarà la nostra moció.

Senyor conseller, el Govern ha d'escoltar, i ha d'actuar, i ha d'actuar de pressa, perquè si no ho fa els fets el rebolcaran, i la política alternativa acabarà imposant-se de totes maneres. Des del territori, senyor conseller, s'ha dit prou, i això ja no hi ha qui ho pari.

Res més; moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nel·lo. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. El que ja no hi ha qui ho pari és la política que el Govern ha estat fent durant tots aquests anys i que ha donat una sèrie de resultats molt positius des del punt de vista del reequilibri territorial. (*Remor de veus.*) Fixi's si l'ha donat positiva que fins i tot vostè cau en una contradicció genial, no?; diu: «Vostès ho han fet tan malament, han fet un pla territorial parcial tan dolent de les terres de l'Ebre, que això és el que ha portat als conflictes actuals.» Perdonin, el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre –i aquí hi ha alguna persona que segurament ho pot corroborar– ha estat reiteradament informat de forma positiva, per unanimitat de tots els partits polítics –per cert, també dels socialistes–, en tots els tràmits que ha fet. Ha estat dialogat, ha estat participat..., podem dir-ho de totes les maneres. Per tant, no em posi vostè l'exemple aquest, perquè vostè mateix està demostrant l'absoluta debilitat del fons de la seva argumentació, que no és la seva, sinó que és la del diputat que l'ha precedit.

Escolti'm, diu: «Tot això passa perquè no hi ha un pla territorial d'un àmbit o d'un altre.» Mirin, posaré un exemple que és ben urbà, i que és un exemple en el qual jo els he de manifestar una convicció que és una o ha de ser una de les prioritats que tots plegats hem de tenir, els ajuntaments, el Govern de la Generalitat, el Govern de l'Estat, que és el tema del qual el diputat Maragall parlava, de l'Urban autonòmic. Això d'Urban autonòmic, per traduir-ho, vol dir que nosaltres hem de

fer una actuació especial en una colla de barris –metropolitans i potser també d'algunes ciutats, potser també d'algunes ciutats de l'interior de Catalunya–, barris en els quals, en aquests moments, doncs, cal una actuació molt ferma; una actuació que només es pot fer amb una gran empenta des dels mateixos ajuntaments, perquè són els que coneixen el territori; que només es pot fer a partir que el Govern de la Generalitat –cosa que ha fet, i aquí hi ha molts alcaldes que en són testimoni, cosa que està fent– està, juntament amb els ajuntaments, determinant quins són aquests espais i mirant una cosa que és molt important: com hi podem vessar recursos de manera molt substancial.

I la manera és una, senyors diputats, no ens enganyem: l'any que ve venç el Pla de l'habitatge actual, i jo crec que el primer objectiu del nou Pla d'habitatge ha de ser precisament l'atenció a aquests espais urbans, en totes les seves modalitats, i, per tant, nosaltres ja fa uns quants mesos..., jo això ho vaig dir des del barri de Collblanc - La Torrassa, després de parlar amb l'Ajuntament de l'Hospitalet, que ho vam dir des d'allà, que aquesta era una prioritat de Govern. Me n'alegro, que vostès la comparteixin, perquè ho és.

Deixi'm també, de totes maneres, tornar a aquest vast territori que tenim en el nostre país, no? La seva visió alternativa, que diu «aquest país ben estructurat, amb igualtat d'oportunitats, sostenible, tratat institucionalment», és el que hem estat construint.

Ben estructurat. Nosaltres hem convertit, estem intentant convertir –perquè aquest no és un tema acabat i hi ha responsabilitats de tothom– el que podia ser simplement un tren passant en un projecte de relligam de país; com li agrada al senyor diputat Maragall, un projecte, si vol, hanseàtic, és a dir, en el qual la ciutat tingui un paper important. Per això nosaltres hem defensat i defensem una sèrie d'estacions a una ciutat tan petita com Figueres. Figueres té trenta-dos mil habitants, per exemple, però nosaltres creiem que a Figueres hi ha d'haver una estació del TGV. I això no és una casualitat: això demostra que aquest nostre model, aquesta visió que vostè diu que tenen, alternativa, ja la tenim; no crec que ens l'hagin copiat, però com a mínim s'hi han inspirat.

Parla també que en aquesta seva visió hem de definir un país sostenible. Bé, jo vaig tenir la sort, durant uns mesos, de ser conseller de Medi Ambient, i una de les coses que dintre d'aquesta visió sostenible vàrem creure que havíem de fer, doncs, era fer una política de l'aigua comuna, fent arribar les xarxes a tot arreu, no?, fent-la arribar, per exemple, a la conca d'Òdena, per exemple, que no tenen aigua o en què es sobreexplota un aquífer; doncs, fer-los-hi arribar. Això és aquesta visió, no?

Per tant, senyors diputats que han intervingut, si és que vostès, com veig, comparteixen aquesta visió que el Govern no ha descobert ara, que ja fa temps que té, jo crec que ens podem trobar no només amb una moció, sinó sobretot amb el que és el més important: amb el dia a dia. Si a vostès simplement per al que els interessa el territori és per acabar fent una mica el xou mediàtic de dir que si el PP o no el PP, doncs, ens serà més difícil.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Des d'aquest punt de vista...

El vicepresident primer

Senyor conseller, ha exhaurit ja vostè el seu temps.

El Conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, deixi'm, un minut. Des d'aquest punt de vista, ens serà més difícil trobar-nos. Per nosaltres, senyors diputats, amb el territori no s'hi ha de jugar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. (*Veus de fons.*) Em demana la paraula, senyor Maragall? (*Pausa*)

El Sr. Maragall i Mira

Per reiterades al·lusions, però, en fi, només a una.

El vicepresident primer

Trenta segons, senyor Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Doncs, senyor conseller, jo crec que a vostè el salva el fet no tant de pertànyer a aquest Govern com el fet d'haver estat alcalde, i possiblement això li fa veure les coses una mica més a prop de com les veiem nosaltres i les veu la gran majoria de ciutadans de Catalunya. I li agraeixo que el to del seu discurs, tot i que, evidentment, era pràcticament impossible d'esgotar tots els temes que en aquest moment el territori de Catalunya està aixecant, ha sigut un to moderat, no? Ens entendrem en aquest sentit.

Però, ja que ha dit i ha parlat de parades de l'AVE, i parlant de les terres de l'Ebre, potser que es tingui en compte el fet que el tren d'alta velocitat, en aquest moment l'Euromed, para cada cent quilòmetres, llevat de quan un passa per les terres de l'Ebre que aleshores no para, i potser podríem aprofitar per fer en aquest punt una inversió, també.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Maragall. Senyor conseller, té també trenta segons.

El Conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies. No, només dir-li al senyor diputat que, en tot cas, doncs, tothom té la història que té, però comparteix plenament un projecte, no? I, des del punt de vista de les terres de l'Ebre, home!, una de les coses que el Pla territorial parcial diu i estableix és un model ferroviari també per a aquestes terres, i que es basa amb el fet que hi hagi una gran estació, igual com pot ser una gran estació a qualsevol dels altres territoris, vin-

culada a les línies principals, que tant de bo siguin, també, d'alta velocitat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de ports (tram. 300-00350/06)

El següent punt de l'ordre del dia, com ja s'ha informat, és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de ports, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Evidentment, aquesta interpellació que presentem avui va relacionada amb l'actual tramitació del Pla de ports.

Primer de tot, caldria recordar, com ja sabrà el senyor conseller, tot el desplegament legislatiu que hi ha hagut en aquests darrers anys, des que el mateix Estatut reconeix les competències exclusives en matèria de ports per part del Govern de la Generalitat, malgrat que l'Estat es reserva els dos ports d'interès general, que són els ports, evidentment, de Barcelona i Tarragona: la Llei del 82 que es va crear a la Comissió de Ports de Catalunya, el Reglament posterior del 92 i que el 84 es va aprovar el primer Pla de ports esportius, avui encara vigent, malgrat que està afectat per la Llei de ports del 98, especialment pel que fa a la disposició addicional de la moratòria que contemplava la Llei del 98.

Aquesta Llei del 98 també va ser en el seu moment condicionada per una sentència del Tribunal Constitucional, la qual va resoldre favorablement en l'Estat, per aspectes competencials que l'Estat considerava que eren d'interès general. Aquest va ser un mal condicionant per a aquesta Llei del 98 malgrat que, evidentment, va aportar aspectes positius a l'hora de legislar el sistema portuari català. També, aquesta Llei del 98 contemplava la previsió d'elaborar un pla de ports en el termini d'un any. Dissortadament no s'ha complert, el temps ha sigut més llarg i han passat gairebé tres anys, i en aquests moments ens trobem amb aquesta tramitació d'aquest Pla de ports.

També, com he dit abans, amb les disposicions transitòries es contemplava aquesta moratòria per a la construcció de nous ports esportius que, dissortadament, i així ho vam defensar nosaltres en el debat de la Llei del 98, creïem que havia d'afectar algunes instal·lacions que es trobaven en aquells moments en tramitació o procés d'ampliació, i aquests tres anys de pròrroga que va instruir la Llei del 98 es podrien veure automàticament ampliats a dos anys, llevat, com deia la mateixa Llei del 98, que es fes un estudi sobre l'ocupació del litoral català.

Aleshores creïem que amb l'actual Pla de ports actualment en tramitació, aquesta possibilitat de la pròrroga

es trencaria ja que, evidentment, el que fa el Pla de ports és regular l'ús del litoral i l'ús portuari.

Com he dit abans, creiem que també la Llei del 98 va representar una sèrie de millores ja que augmentàvem una mica els requisits per a la construcció de nous ports esportius i també algunes mesures positives a l'hora de la protecció del litoral, i també va regular millor l'atorgament de les concessions administratives.

També en un dels seus articles, a l'article 80, parlava sobre la recepció de residus. Nosaltres també en aquest aspecte voldríem preguntar al senyor conseller quina és la política que ha fet el Govern per tal que es faci el compliment d'aquesta normativa relacionada amb la recepció del tractament de residus que es produeixen en els ports esportius. I, evidentment, la Llei del 98 va comportar la creació de l'empresa Ports de la Generalitat de Catalunya.

Creiem que en aquests moments –i així es va manifestar en diferents estudis anteriors a aquest Pla de ports– existeix, sobretot a la part central de la costa catalana, una sobreoferta d'amarratges de ports esportius, especialment, com està reconegut, a la mateixa costa del litoral de la comarca del Maresme, que també, evidentment, es veuria agreujada per alguns dels ports en tramitació, que en aquells moments es va parlar amb el debat de la Llei del 98, la tramitació del port de Badalona i Sant Adrià, que encara sobredimensionaria molt més aquesta oferta. I, pel que fa a la resta del litoral, també els estudis existents anteriorment a aquest Pla de ports constataren un cert equilibri o, fins i tot, un excés o, a vegades, un cert equilibri entre la demanda i l'oferta d'amarratges.

També un dels aspectes que –ho creiem– estaven contemplats en el Pla de ports anterior, el del 84, era la instal·lació de *bypass*, que això no s'ha produït i ha portat, molt sovint a inversions. Cal recordar les inversions que va fer el Ministeri en el seu moment, en el cas concret de les platges del Maresme, doncs, unes inversions en regeneració molt costoses i que els resultats no han sigut prou positius degut a la inversió que van representar, i que, a més a més, van comportar malmetre en alguns casos el fons marí d'aquesta part del litoral.

L'actual Pla de ports creiem que una de les intencions que té, i així ho expressa en el document el Govern, és establir criteris de protecció del litoral. Però el que nosaltres considerem que estableix aquest Pla de ports, en aquests moments en tramitació, és fonamentalment una rebaixa d'aquests aspectes proteccionistes, que nosaltres creiem que, evidentment, haurien d'augmentar i no amb els criteris que estableix l'actual Pla de ports.

També creiem que la diagnosi que es fa de la situació, com he dit abans, sobre l'oferta i la demanda, no té en compte la realitat que existeix en molts ports un grau baix d'ocupació. Tampoc, en alguns aspectes, aquest Pla de ports, doncs, té suficientment en compte la legislació mediambiental existent a Catalunya i marca, com ja sabran vostès, quatre diferents categories a l'hora de qualificar els diferents trams del litoral.

Entrem ja en alguns dels aspectes que nosaltres creiem que, aquest Pla de ports que ha elaborat el Govern i que

està en procés de debat, les alegacions, no s'han complert, almenys els objectius que nosaltres creiem oportuns. Hi ha un aspecte procedimental que considerem que en tot aquest procés s'ha menystingut: l'Administració local. Creiem que s'ha vulnerat l'article 33 de la mateixa Llei de ports, que parlava, evidentment, de la consulta institucional a les administracions i als sectors directament implicats. Això no s'ha produït d'una manera correcta, perquè no n'hi ha prou a fer arribar aquesta comunicació a les dues entitats municipalistes que, evidentment, és positiu que es faci arribar això tant a la Federació de Municipis de Catalunya com a l'Associació Catalana de Municipis, però, evidentment, aquestes dues entitats municipalistes no són administració pública, i els ajuntaments han tingut enormes dificultats a l'hora de poder presentar les seves alegacions, fins i tot, quan va anunciar el seu Departament que la informació del Pla de ports estaria disponible a través de la web del Departament. Això no ha estat possible ja que els ajuntaments tampoc han pogut accedir a aquesta web del Departament, a l'hora de poder veure el Pla de ports, i només s'han limitat a posar quatre o cinc punts de consulta institucional. I, per tant, considerem que no s'ha respectat el que esmentava la mateixa Llei de ports del 98 a l'hora que als ajuntaments es tingués en compte la seva consulta, les seves aportacions. I, per tant, considerem que s'ha menystingut l'Administració local en aquest cas.

Un dels aspectes que també nosaltres creiem que comporta una desprotecció del litoral és el tractament que fa aquest Pla de ports respecte a les zones humides. També creiem que això contravé l'article 4 de la Llei d'espais naturals i que, evidentment, aquestes zones humides haurien de tenir un tractament similar al que tenen les zones PEIN en el litoral, que tenen un grau màxim de protecció, o sigui el que seria el P1. I, per tant, ens estem referint a nou trams del total del litoral català que nosaltres creiem que són considerats zones humides, que haurien de tenir aquest grau de protecció.

També es donen en aquest Pla de ports una sèrie de contradiccions: qualificacions de zones P3 o P4 al costat de zones P1. Això vol dir zones en les quals es pot permetre la construcció o l'ampliació de ports, al costat de zones de màxima protecció, normalment zones qualificades PEIN. Creiem que això és una contradicció i el que demanariem és que el Departament, que el senyor conseller ens expliqués una mica els criteris que seguiran a l'hora d'estudiar les diferents alegacions presentades per part de les diferents administracions, per part dels diferents grups polítics a l'hora, doncs, d'augmentar el grau de protecció i no aquests criteris –ho creiem nosaltres– d'excessiva desprotecció del litoral, que ha introduït en alguns aspectes aquest Pla de ports.

Creiem, també, que tenim exemples recents en els darrers anys de fracassos en la construcció de ports esportius de baix grau d'ocupació, de fallides de les empreses concessionàries a l'hora de construir o ampliar diferents ports de la costa, tenim els casos de Mataró, el cas de Premià de Mar. I, com he dit abans, també casos de fallida de les empreses concessionàries com, per

exemple, el cas de l'ampliació del port esportiu del Masnou.

També creiem que l'informe que ha elaborat el Departament amb el Pla de ports no té en compte alguns dels aspectes importants a l'hora de protegir el medi ambient. No es té en compte els alguers de posidònia importants, que existeixen en determinats trams del litoral, que han estat qualificats com a zones on es poden construir o ampliar ports esportius. També ens trobem amb casos d'incongruència amb el planejament urbanístic local, el cas, per exemple, de Palamós; o també la qualificació de zones de construcció o d'ampliació de ports esportius al costat de ports existents que tenen un grau d'ocupació baix com seria, per exemple, el cas de l'Escala, que té un grau d'ocupació del 55%.

I un altre dels aspectes que nosaltres creiem importants que caldria mantenir és la moratòria, i ampliar la moratòria contemplada en la Llei del 98 perquè creiem que en aquests moments les infraestructures portuàries que existeixen al llarg del litoral donen suficients garanties per a les necessitats d'ocupació per als propers anys, i que caldria, per tant, mantenir aquesta moratòria uns quants anys més.

I, evidentment, que el nostre país pot tenir en un futur noves necessitats d'instal·lacions esportives d'amarratges, però a curt i a mitjà termini creiem que la situació actual és suficient, i al contrari, doncs, liberalitzar, per dir-ho d'alguna manera, determinats trams de la costa comportaria una degradació del litoral que nosaltres, evidentment, no defensaríem. I, per tant...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Oliveras i Maristany

Voldríem saber –i acabo–, quins serien els criteris per part del seu Departament, a l'hora d'introduir millores en aquest Pla de ports i poder dotar-nos d'una major protecció del conjunt del litoral català.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. En el torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Pla de ports és un d'aquests plans territorials sectorials a què abans fèiem referència, i crec que és important, és un d'aquests plans importants. Com molt bé diu el senyor diputat, aquest Pla és un mandat de la Llei de ports i per això ens hem posat a treballar-lo, segurament en un any i una mica més de retard, però, és clar, és que aquests plans, els plans territorials, doncs, són plans que no es poden fer en un despatx, no?, no es poden fer allò en sis mesos, encarregar-ho a una *consulting* o que ho facin, doncs, els empleats de la casa, sinó que s'han de fer sortint, i això porta temps.

I, per tant, jo el primer que volia dir-li és que, òbviament, segurament ens hem retardat una mica més d'un any, però que, en fi, que és degut a això.

I precisament per això nosaltres hem tingut un especial interès que aquest procés fos participatiu. El senyor diputat diu que hi han hagut ajuntaments que han tingut dificultats. Jo no ho crec. Jo aquí tinc el llistat de les alegacions que s'han produït i crec que són: Ajuntament de Sant Carles de la Ràpita –comencem per baix–, Ajuntament de Calafell, Ajuntament de Salou, del Port de la Selva –aquest, de dalt–, Associació Naturalistes de Girona –per exemple, fan una alegació important–, Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, Grup Socialista d'un determinat ajuntament, Confraria de Pescadors de Cadaqués, Ajuntament de Castelló d'Empúries, Capitania Marítima, un senyor que és de la Secció del Medi del Centre Excursionista Montclar, Ajuntament de Calonge, Ajuntament de l'Ametlla de Mar, Ajuntament de Montroig, Partit dels Socialistes, Esquerra Republicana, Iniciativa, Ajuntament de Blanes, cambres de Navegació... –en fi–, Ajuntament de Cabrera... Jo crec que el procés de participació ha estat intens, i sobretot les alegacions han estat alegacions molt positives, no? En la línia de dir: «Miri, hem analitzat això i des del punt de vista de la normativa hauríem d'anar més enllà en aquest aspecte» o «des del punt de vista de la classificació, escolti'm, allà on és un P2, doncs, aquí convé un P1 perquè valorem que hi han uns elements d'interès que vostès inicialment no havien valorat.» També es donen alguns casos, menys, però també se'n donen, d'alguns que troben excessius els nivells de protecció, també és cert, no?

Bé, quins són els criteris que vostè em demana que farem servir? Doncs, miri, molt fàcil: aquest Pla és un pla bàsicament per protegir la costa i, per tant, nosaltres no ens volem quedar curts en aquesta protecció. No ens volem quedar curts per dos motius. El primer, el més important, perquè el primer objectiu del Pla de ports a Catalunya és la protecció del nostre litoral, el primer és aquest. Però el segon objectiu, lògicament, d'un pla de ports és que hi hagi una política portuària, i, és clar, aquesta política portuària, pel que fa als ports, lamentant que no hi siguin el de Barcelona i el de Tarragona, com es pot imaginar, però la política portuària amb la resta de ports és una política que té diverses vessants. Una vessant pesquera, una vessant comercial –potser no molt important, però Déu n'hi do–, una vessant lúdica, una vessant esportiva, i tot això és al que nosaltres també hem de donar respostes.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

Des d'aquest punt de vista, el Pla, el que pretén és que els ports que puguem, que són tres –el de Palamós, el de Vilanova i la Geltrú i el de Sant Carles de la Ràpita, encara que el dels Alfacs amb un àmbit més genèric, perquè hi afegim la dàrsena d'Alcanar–, aquests han de ser ports preparats per tenir tràfic comercial, que el tenen, que ha anat disminuint, sobretot per la gran competència de Barcelona i Tarragona, però que el poden tenir. És a dir, hem de trobar el nínxol de mercat que permeti que aquests ports tinguin vida, i això crec que s'està aconseguint, i des d'aquest punt de vista la política és una política molt participativa, amb diferents modalitats. En el cas dels Alfacs, el que han fet és un consorci entre els ajuntaments implicats, els dos ports

i el Govern de la Generalitat per tirar-ho endavant, i l'Idece. En el cas de Vilanova, el que s'ha fet és un pla estratègic, que ha estat elaborat participativament amb tothom, amb una gran participació de l'Ajuntament, que està ja en aquests moments en fase d'aprovació. I en el cas de Palamós hem fet un altre instrument, que és un pla especial a redactar conjuntament amb l'Ajuntament. Per tant, les modalitats són diferents, però tendents que aquests ports puguin complir aquest objectiu.

Un segon objectiu dels ports és donar satisfacció a la nostra pesca i al nostre sector pesquer. Amb totes les dificultats que travessa, però, malgrat això, nosaltres creiem que hem de dotar de totes aquelles eines que fan que la feina dels nostres pescadors els reporti els guanys que es mereixen.

Tenim tot el que podríem dir la nàutica lúdica i esportiva, en la qual estan passant moltes coses. Jo crec que la més important que passa ens ajuda, no?, i és que el concepte que qualsevol embarcació havia de tenir un amarrament, és a dir que li havíem de fer lloc d'amarrament, això està desapareixent, no aquí a Catalunya, a tot el món, no?, i hi han altres instal·lacions –les marines seques, els propis sistemes de gestió dels ports– que fan que el nombre d'amarraments necessaris sigui i pugui disminuir. I això, fins i tot, tenim la sort que no és contradictori amb l'objectiu proteccionista.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que fent el recompte –que jo no l'hi reiteraré perquè vostè s'ho coneix perfectament bé– del nombre d'amarraments, doncs, escolti'm, nosaltres creiem que a curt termini no tenim un problema d'haver de menester, d'haver d'anar a fer amarraments, entre altres coses perquè, com vostè sap prou bé, en aquests moments s'estan construint o s'iniciaran sis ports esportius. Curiosament, d'aquests sis ports esportius n'hi ha tres que són construïts per administracions; el més gros, que és el del Fòrum, doncs, construït per l'Ajuntament de Barcelona i el de sant Adrià; el segon més gros, el de Badalona, construït per l'Ajuntament de Badalona; el tercer, el de Roses, construït per l'Ajuntament de Roses; n'hi ha un que és públic, construït per la Generalitat, el de Portbou, i només n'hi han dos de privats: la remodelació de Premià, en tot cas, i el de Roda de Berà, que aquest és l'únic absolutament «concessionat», podríem dir, privat.

Bé, nosaltres creiem, i el mateix Pla de ports ho diu, que coberta aquesta necessitat nosaltres no tenim urgències pel que fa a haver d'anar a fer ports corrents. En canvi, el que sí que tenim és la necessitat d'actuar molt en els nostres ports perquè aquests ports s'integrin a la ciutat. I la principal feina que en aquests moments té encomanada l'empresa de Ports de la Generalitat i que el Pla de ports, en definitiva, inspira, és que aquesta franja privilegiada que són els ports, que és la franja litoral, pugui ser recuperada per les ciutats, pels municipis, pels pobles, pugui tenir l'ús lúdic que, òbviament, moltes vegades ajuda, i a la vegada pugui ser un espai de passeig, de lleure per a la totalitat dels ciutadans; i, per tant, sota aquesta visió, jo crec que la política portuària que dibuixa el Pla de ports pot ser molt àmpliament compartida pels senyors i les senyores diputades.

Finalment, li diré, en referència a demandes que vostè m'ha fet, concretes, que pel que fa a les zones humides o a les zones de posidònia, que nosaltres, de comú acord amb el Departament de Medi Ambient, doncs, ampliarem la protecció de diferents trams perquè puguin ser recollits. Jo no sé si aquests nous trams són tots ells plenament zones humides reconegudes, però, en qualsevol cas, la nostra voluntat és de ser amplis a recollir tot això. Igualment, amb aspectes que vostè em fa referència, puntuals, de «collidàncies», tot això jo crec que la voluntat és de recollir aquestes alegacions sempre que sigui possible. I, finalment, jo sí que voldria dir-li que si una cosa ha fet l'empresa Ports de la Generalitat, i jo l'any passat vaig tenir ocasió d'anar a una colla dels nostres ports, és de fer convenis amb el Departament de Medi Ambient i l'Institut Català de l'Energia, que tenien dos objectius. Primer, tractament dels residus –responc al que vostè em deia–, recollida més que tractament, però la recollida dels residus, primer objectiu o principal. Segon objectiu, i que ja aquest any desenvolupem amb convenis i amb actuacions, d'aplicació de mesures d'estalvi d'energia i d'energies renovables en els transports, que properament tindran inversions, per exemple, a Sant Carles de la Ràpita.

Per tant, jo crec que ens trobem en un moment prou positiu, jo li agraeixo a vostè la seva interpellació i, òbviament, agraeixo també a vostè i a tots els ajuntaments, entitats, particulars i grups polítics que han formulat alegacions que ens ajudin a fer un bon Pla de ports esportius de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula per a la rèplica l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyora presidenta. Sí, molt breument per precisar algun dels aspectes que ha mencionat el senyor conseller. Mentrestant, ens felicitem si existeixen en aquest procés de tramitació..., moltes de les alegacions que han presentat, sobretot les alegacions de caràcter proteccionista que han presentat les diferents administracions locals o les associacions o els mateixos partits polítics puguin ser recollides i que això pugui representar alguns canvis substancials en aquest Pla de ports, perquè nosaltres creiem que en algun dels aspectes que contempla aquest Pla de ports, aquest Pla sectorial, doncs, no anaven precisament en aquesta línia, i és important que es puguin produir aquestes rectificacions que representin, doncs, aquesta major protecció del litoral català.

Dir-li també que evidentment que s'han fet moltes alegacions, que els ajuntaments han fet moltes alegacions, però no és pas precisament –una cosa no té res a veure amb l'altra– de les facilitats que hagin pogut tenir, sinó que, per sort, els ajuntaments se saben espavilar, i el que han fet és espavilar-se i arribar a temps per poder presentar aquestes alegacions. No precisament perquè hagin tingut moltes facilitats a l'hora de presentar-les, però, evidentment, les administracions locals,

moltes d'elles s'han pogut espavilar a última hora i poder presentar aquestes alegacions que afectaven directament o indirectament, per possibles construccions de nous ports esportius o ampliacions al costat del seu propi litoral, que els podien afectar la dinàmica. En molts casos, el port té dinàmica; per exemple, el moviment de sorres que es pot produir i la regressió de les platges, en alguns casos.

També creiem que existeix una contradicció; l'honorable conseller ha dit que no hi ha problemes d'amarraments, però precisament el Pla de ports, en algun dels seus apartats, esmenta que hi ha una demanda molt creixent de necessitat de nous amarratges. Nosaltres creiem que això no es correspon a la realitat i que, com he dit abans, cal veure moltes vegades el grau d'ocupació dels amarratges que existeixen, o passejar-se per instal·lacions esportives i el grau de vaixells que es troben en situació de venda, etcètera, la infrautilització que es produeix per veure que aquesta és més aviat la realitat i que, a hores d'ara, tal com està aquest grau d'ocupació amb les instal·lacions actuals i, evidentment, com ha dit el senyor conseller, que és necessari que es facin en alguns casos adaptacions, remodelacions internes, en aquests ports esportius, això, evidentment, és necessari, i estem d'acord, doncs, que no és necessària aquesta política d'expansió pel que fa a nous ports esportius i al nombre d'amarratges.

També és important i per a nosaltres és una preocupació la integració –i especialment per als ajuntaments, per a l'Administració local–, la integració que han de tenir aquests ports esportius, que a vegades, en el seu moment, es van fer autèntiques desgràcies de situar ports esportius en el centre de la població, pel que fa al litoral, i no posar-los, moltes vegades, a una punta o altra del litoral, doncs, els problemes que comporta, a vegades, de barreres arquitectòniques i d'accessibilitat entre el municipi i el litoral corresponent. És evident que s'han de fer molts més esforços pel que fa a la integració, però s'han produït a vegades situacions lamentables i els puc posar un exemple perquè és el cas del meu municipi. L'empresa concessionària que va fer l'ampliació, evidentment, posteriorment va fer fallida perquè, evidentment, l'ampliació era molt desmesurada per a les necessitats que hi havien, no només al Masnou, sinó en general a la comarca, i ara, evidentment, doncs, l'Ajuntament s'ha trobat amb una situació molt incòmoda de tots els passos soterrats de comunicació que havia de construir aquesta empresa, doncs, si es volen arribar a fer els haurà d'assumir el mateix Ajuntament. Dissortadament, jo no sé si existeixen altres casos, però sí que s'hauria de fer un esforç, i suposo que sempre que trobem altres casos de fallides –el cas de Mataró, o altres casos que s'han produït–, que aquestes situacions de descontrol que hi han hagut en els últims anys en la construcció o ampliació de ports esportius han produït aquestes problemàtiques en la integració dels ports esportius, que funcionen, molt sovint, molt més com a zona ludicocultural que com a zona purament esportiva en la integració amb la seva població.

També amb la contradicció, moltes vegades, que els ports que es troben en règim de concessió, doncs, mol-

tes vegades, dissortadament, també, existeixen espais estrictament privats, que creiem que haurien de tenir una millor regulació perquè poguessin ser d'accessibilitat pública per part del conjunt de la ciutadania.

En definitiva, esperem que existeixin, que es puguin produir en aquest Pla de ports, que està en tràmit per part del Govern, aquestes rectificacions, aquestes incorporacions per part de l'Administració local, sobretot d'aquelles que van en un sentit molt més proteccionista i que, per part dels diferents grups polítics, hem fet en tot aquest procés, que puguin millorar substancialment aquest Pla de ports i que ens permetin, doncs, una major protecció del conjunt del litoral català.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula en torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, sí, de manera breu, només per comentar alguns dels temes que diu el senyor diputat.

Miri, hi han dos temes que..., el Pla de ports diu coses però segurament no pot arribar a fons, i que hi hauríem d'arribar, a fons, no? Són els temes molt vinculats en dinàmica litoral, d'una banda, i amb el que anomenem «els camps de boies», de l'altra. En aquests dos aspectes que, doncs, en determinades interpretacions de la Llei de costes fan que se'n reservi la gestió al Ministerio de Medio Ambient, nosaltres creiem que hauríem de poder incidir-hi més, des de la nostra política, no només portuària, sinó de costes, per poder ordenar. Poder disposar de camps de boies ben ubicats, òbviament només en la temporada punta, és una de les millors maneres de, també, eliminar pressió de demanda d'amarratges. Per tant, aquests són dos aspectes sobre els quals el Pla –ho creiem– va tan enllà com pot anar, i si hem d'anar a més hi estem disposats, però sempre tenint en compte aquesta dificultat.

Vostè planteja un tema que és important, no? És la demanda dels amarratges. I si nosaltres simplement féssim els càlculs i diguéssim: «Escolti'm, quanta gent es compra un vaixell nou o un vaixell més gros?» Bé, la demanda seria realment molt creixent, en aquests moments hi ha..., el sector va boiant, no?, per dir-ho d'alguna manera. Però nosaltres hem volgut interpretar aquesta nova demanda a partir dels nous hàbits i, a la vegada, que el Pla incentivi aquests nous hàbits. Per això, a nosaltres ens sembla que, malgrat que objectivament es dona això, hem de fer possible que no hi hagi aquesta necessitat. Des d'aquest punt de vista, a nosaltres ens sembla –i jo li ho anuncio des d'aquí– que el Govern creu que seria bo de perllongar la moratòria fins al 2003, perquè ajudaria en aquesta política portuària.

Finalment, un tema que vostè planteja –i jo ja li he dit que hi estic completament d'acord, i estem recuperant espais a velocitat molt gran–: l'accessibilitat pública. Això és clau perquè la gent senti els ports seus.

I, també, finalment, pel que fa a la fallida d'empreses, recordar-li que la Llei de ports, el que va fer va ser incrementar la garantia a dipositar per les empreses concessionàries, que és elevada, crec que és del 20%, i que, home!, sempre ajuda que, si més no, les empreses puguin avalar la seva solvència.

En qualsevol dels casos, jo crec que ens trobem amb les condicions de poder culminar positivament aquest Pla, i complir absolutament els dos objectius que –ho repeteixo– el Govern té i que tinc la sensació que compartim: protegir bé el nostre litoral i, a la vegada, fer una política portuària que doni satisfacció als diferents sectors.

Espero que les seves aportacions a través de la Moció subsegüent contribuïran, també, en aquesta política.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius (tram. 300-00427/06)

Tot seguit passem a substanciar i a acumular dues interpellacions, el punt número 6 i el punt número 7, que fan referència a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius, que defensarà el Grup Socialista i la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch; i tot seguit passarem a acumular la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament obligatori, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya i que l'exposició de la interpellació la farà l'il·lustre diputat senyor Bargalló. Té la paraula la senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, procedim a la interpellació sobre la política de concerts educatius conscients que és una interpellació pertinent, oportuna i segurament necessària.

La Llei orgànica 8/85, reguladora del dret a l'educació, va definir les finalitats generals de l'activitat educativa, així com els drets bàsics dels ciutadans en l'àmbit educatiu, tot desenvolupant l'article 27 de la Constitució.

El debat al voltant de l'article 27 de la Constitució havia estat important, important en funció de la història constitucional i de la història del debat educatiu a Espanya. En aquell moment es va aconseguir un consens entre les forces polítiques compromeses amb la transició amb l'objectiu prioritari d'establir un marc de convivència democràtic, amb el qual tots els sectors socials estiguessin d'acord; que va portar, en conseqüència, en el cas del dret a l'educació, al consens polític en l'establiment d'un sistema educatiu estructurat en una doble xarxa: la pública, conformada pels centres els

titulars dels quals són els organismes públics, i la privada, la titularitat dels quals correspon a persones físiques o jurídiques privades, i a les quals, sempre que reuneixin determinats requisits, els poders públics tenen l'obligació d'ajudar més concretament en el marc que després regularan els concerts educatius. Això són uns precedents que estan, doncs, vint anys enrere.

En els darrers anys hem viscut un seguit de transformacions socials, conseqüència del desenvolupament econòmic, de la globalització de l'economia. Ha disminuït la taxa de natalitat, per tant, el nombre d'alumnes en període d'escolaritat obligatòria. Hem viscut també, o l'estem vivint, l'afluència massiva d'alumnes d'altres ètnies i cultures, així com l'aplicació de polítiques educatives concretes de menor o major inversió al sistema educatiu públic segons correspongui o no a models d'intervenció política neoliberal o bé a models de progrés social.

Finalment, el canvis introduïts per la LOGSE, en l'ordenació del sistema educatiu, són alguns dels factors que han tingut i estan tenint major incidència en la modificació de l'estructura del sistema educatiu i del pes específic que el sector públic i el sector privat tenen en aquest moment a casa nostra.

Sovint, el debat sobre la política de concerts, la relació entre la xarxa pública i la xarxa privada concertada, es converteix en una contesa desigual i injusta en moltes ocasions, ja que els mitjans i les possibilitats d'acció dels centres són molt diferents i estan vinculats, en la majoria dels casos, a factors estructurals de difícil modificació. Així, les condicions socials dels usuaris potencials d'un centre ubicat en un barri marginal o de forta immigració dins d'una gran conurbació no són les mateixes, independentment de la titularitat del centre, que les d'un centre d'àmbit rural al qual hi accedeixen els fills de ciutadans de tots els estrats socials.

Nosaltres creiem que cal avançar en un plantejament nou que, tot i reconeixent el paper motriu que cal assignar a l'ensenyament públic amb la perspectiva de construcció d'una societat cohesionada i integrada socialment, compti, dic, també, amb l'estructura de la xarxa de centres concertats, els usuaris dels quals poden coincidir perfectament amb els objectius generals d'aconseguir una escola veritablement de qualitat accessible en condicions d'igualtat per a tots els nens i les nenes en edat escolar obligatòria.

Això és el que pensem. La realitat discorre per uns viaranys prou diferents. Vostè, senyora consellera, el seu Govern està estenent els concerts amb tots tipus de centres, àdhuc els elitistes. I la ciutadania es planteja si l'Administració catalana no ha sabut evitar la pràctica clientelar que pot esdevenir un obstacle per a la igualtat. Necessitem, senyora consellera, una administració competent, eficient, eficaç i sòlidament legitimada. A hores d'ara, la ciutadania és més exigent amb la «seva» Administració i li reclama comptes de la seva eficiència i de la seva eficàcia en la consagració d'objectius col·lectius de solidaritat i de benestar.

Em sembla que en un fòrum públic vostè mateixa va emplaçar la societat catalana a fer una reflexió d'abast

—una reflexió d'abast— sobre l'equilibri de l'escola pública i de l'escola concertada. Nosaltres aquesta reflexió, en part, l'hem feta, l'estem fent, és una reflexió en procés. I pensem —ho pensem— que el que és necessari, el que és imprescindible és avançar cap a una xarxa integrada de centres sostinguts amb fons públics. Això és ja el que nosaltres defensàvem en el nostre programa electoral. Això té unes mesures concretes, que si tinc temps hi entraré, però, en tot cas, voldria dir-li, senyora consellera, algunes coses: com s'hauria d'articular aquesta xarxa integrada de centres? Doncs que els centres, tots els centres sostinguts amb fons públics tinguin uns mateixos criteris de qualitat, de funcionament i de finançament. D'acord amb això caldria revisar el finançament de tots els centres que ara mateix estan sostinguts amb fons públics a Catalunya.

Tanmateix, el gran acord per una xarxa integrada hauria de requerir el foment per un compromís, per un compliment de l'obligació de tots els centres sostinguts amb fons públics, d'escolaritzar de forma solidària l'alumnat amb més dificultats d'aprenentatge, ja sigui per raons socioeconòmiques, de pertinença a minories ètniques o culturals, o de discapacitats, per evitar, cosa que ara succeeix, que els centres seleccionin el seu alumnat.

Finalment, una altra peça absolutament emblemàtica d'aquesta construcció d'una xarxa integrada de servei públic d'educació ho constitueix la normativa d'admissió d'estudiants als centres sostinguts amb fons públics. Sobre això hi ha una gran actualitat a la premsa, sembla que hi ha una possible suspensió cautelar d'alguns dels articles que vostè va decidir, unilateralment, aplicar en el nou Decret de normativa d'admissió d'alumnes.

Miri, senyora consellera, nosaltres pensem que la societat catalana necessita enfocar la situació educativa amb aquest horitzó: amb l'horitzó de construir una xarxa integrada del servei públic d'educació. La veritat és que la seva pràctica és molt diferents d'això que nosaltres propugnem i molt allunyada d'una exigència democràtica mínima.

El que vostè ha anat fent amb la generalització dels concerts —que semblen més subvencions que concerts— a centres, fins i tot, elitistes, que cobren quotes i contribucions voluntàries a fundacions que després desgraven, que poden arribar a les 100.000 pessetes mensuals, tot això, senyora consellera, ho sap perfectament, està pervertint la condició d'equitat que persegueix el concert educatiu.

Són centres, sovint, que seleccionen la clientela i que, tot i ésser sostinguts amb fons públics, posen en qüestió la gratuïtat, sigui per la seva ubicació territorial, sigui perquè practiquen altres mesures informals per dissuadir potencials famílies usuàries si aquestes no s'adaptin a l'alumne estàndard. Vostès, també, en aquesta política generalitzadora dels concerts, els han estès a centres que practiquen la segregació per raó de gènere.

En definitiva, senyora consellera, amb l'objectiu de refer l'equilibri absolutament desfet, nosaltres pensem que cal reorientar la política de concerts a Catalunya, que cal reorientar-la, perquè alguns centres d'elit s'integren

a la xarxa pública simplement per obtenir finançament, però després mantenen la selecció de l'alumnat, això d'una banda.

Però també perquè vostè deu recordar, senyora consellera, les crítiques del Síndic de Greuges, per exemple, pel que fa a l'escolarització de la immigració o, en general, dels infants amb necessitats educatives especials.

Senyora consellera, sóc conscient que aquesta és una qüestió enormement complexa i, simplement, el que voldria és avançar-li, si tinc temps ara o si no en el torn de rèplica, quin serà l'esperit de la lletra de la nostra Moció, una moció que pretén ser constructiva, els eixos de la qual em permeto avançar-li. Nosaltres som partidaris d'avançar en la línia de refer l'equilibri entre les dues xarxes, que no poden ser ni la pública ni la concertada subsidiàries una de l'altra, ni tampoc pensem que la via òptima sigui el manteniment de dues xarxes paral·leles. Penso que en la línia de la declaració conjunta a favor de l'educació, signada per la pràctica totalitat de les organitzacions socials a Espanya, cal aprofundir el caràcter bàsic de l'educació com a servei públic i d'interès social, que integra tant l'ensenyament públic com el concertat amb respecte explícit als principis constitucionals.

És des d'aquesta perspectiva, senyora consellera, que nosaltres instarem el Parlament de Catalunya a crear les condicions per avançar en un gran acord per l'educació al nostre país que permeti generar una xarxa integrada del servei públic d'educació i, si cal, revisar els mòduls dels concerts, probablement, ja que la legislació actual ha estat pervertida; enfront d'un concert insuficient, vostès han practicat de manera generosa el *laissez faire* en l'admissió d'estudiants i en el cobrament de quotes.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Com poden veure, el senyor Bargalló es va apropant a tenir la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament obligatori (tram. 300-00030/06)

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, el nostre Grup també està preocupat per l'equilibri entre l'escola pública i l'escola privada, de l'escola de titularitat pública i l'escola de titularitat privada; està preocupat perquè l'aplicació de la reforma educativa, l'aplicació de la LOGSE a Catalunya ha significat, de fet, el trencament de l'*statu quo* existent entre pública i privada anteriorment a l'aplicació de la reforma. L'augment de l'edat d'escolarització

i, en conseqüència, de l'ensenyament obligatori ha produït l'augment, també, dels concerts educatius en la seva franja d'edat i això ha acabat produint en la realitat un trencament de l'*statu quo* existent fins al moment en el nostre país.

No anirem el nostre Grup, ara, a discutir la bondat o no-bondat del concepte del concert educatiu que estableix l'actual marc legislatiu educatiu a casa nostra perquè em sembla que és una altra reflexió que potser hauríem de fer en un moment, però no és la que ens porta avui aquí. Avui ens porten dos aspectes normatius del Departament d'Ensenyament que han aparegut en les darreres setmanes i que creiem que no ajuden a l'equilibri entre escola pública i escola privada, que no ajuden al necessari equilibri entre l'escola subvencionada amb fons públics de titularitat pública i l'escola subvencionada amb fons públics de titularitat privada. Creiem que el fet que l'escola sigui subvencionada amb diners públics marca la necessitat d'un comportament equitatiu respecte a una i altra escola, sigui quina sigui la seva titularitat i, especialment, des d'un grup com Esquerra Republicana, que creu en l'escola pública. És a dir, és un grup que creu que l'escola hauria de ser pública, però que la realitat del país té altres plantejaments que no negarem la seva existència actual ni futura, però que és un grup –insisteixo– que creu en l'escola pública, en l'escola laica i en l'escola coeducadora.

El primer és el Decret pel qual s'estableix el règim d'admissió d'alumnes als centres docents sostinguts amb fons públics, el Decret de matriculació. Vostè sap, senyora consellera, que nosaltres tenim uns plantejaments de decret de matriculació que no són els que estan recollits en el Decret del Govern. Això no seria altra cosa que la lògica discrepància d'opinions entre qui està en el Govern i qui està en l'oposició. Però, és clar, vostè sap perfectament que hi ha un dictamen del Consell Escolar de Catalunya, que tampoc es mostra favorable en la totalitat d'aquest Decret, i que per 34 vots a favor, 5 en contra i 3 abstencions va fer un nombre important de consideracions al preàmbul i a l'articulat del Decret.

Vostè sap, també, que el Síndic de Greuges en el seu Informe anual que ha lliurat al Parlament es mostra disconforme amb el Decret. Per cert, senyora consellera, ara que ve a tomb: el Síndic no es mostra només disconforme amb el Decret de matriculació, el Síndic fa algunes reflexions sobre el Departament d'Ensenyament i sobre com el Departament d'Ensenyament atén les queixes que li fa arribar el Síndic, que no són molt agradables. Han de llegir, i en tot cas no és feina d'aquest Grup Parlamentari, però sí que ens agradaria no tornar a llegir un informe del Síndic en què el Síndic es mostrés descontent amb la relació que té amb el Departament d'Ensenyament.

La Federació de Municipis, els ajuntaments, els sindicats, els col·lectius de professors, el Moviment de Renovació Pedagògica, la Federació de Pares i Mares d'Alumnes de Catalunya han fet arribar el seu descontentament amb el Decret. Cinc línies de les coincidències del Grup d'Esquerra amb aquest descontentament. Primer, que no hi hagi comissions de matriculació ni a tot arreu ni durant tot el curs, que era una de les recla-

macions que el Grup d'Esquerra Republicana li havia fet. Segon, que les comissions de matriculació no tinguin el seu abast competencial amb la força que es reclamava. Tercer, que no hi hagi reserva efectiva de places durant tot el curs per als alumnes amb necessitats educatives especials. Quart, que les escoles privades concertades i les escoles públiques tinguin zones de matriculació diferents; i cinquè, que no s'hagi acceptat una col·laboració més ferma i més forta de l'Administració municipal en el procés. Aquests serien –diguem-ne– el cinc trets bàsics de descontentament, de no-coincidència del nostre Grup amb el Decret.

Nosaltres creiem que cal un procés únic de matrícula a la xarxa sostinguda amb fons públics, un procés que permeti itineraris educatius de preescolar a secundària, cosa que sí que es pot fer en aquests moments en la xarxa privada, i que per a molts pares i moltes mares és un afegit a l'hora de la tria, la tranquil·litat, especialment en certes zones del país, d'aquest itinerari que t'ofereix l'escola privada i no t'ofereix la pública.

Aquí, apellant al dret de pares i mares a escollir centre, a vegades es fonamenta un privilegi que només poden exercir els pares i les mares que tenen més recursos econòmics per pagar les quotes i les fundacions de l'escola privada. Perquè aquí voldríem anar al segon punt que li deia, que és la Resolució del 6 de març, de renovació de determinats concerts educatius. La premsa, aquests dies, de Barcelona ha remarcat set centres de l'àrea metropolitana –Súnió, SIL i Saint Paul's School, de Barcelona; Viaró i La Farga, de Sant Cugat del Vallès; Pere Vergés, de Badalona, i La Vall, a Bella terra–; en el mateix text jo li podria afegir, per exemple, de les comarques en les quals jo habito, doncs, el Turó de Constantí o l'Aura, de Reus, que tenen les mateixes característiques d'aquests set centres que han omplert la premsa de Barcelona aquest cap de setmana.

Són centres –en aquests set en concret– que costaran al pressupost públic més de 900 milions a l'any, i són centres –vostè ho sap– alguns dels quals discriminen per raó de gènere, que no accepten la coeducació, i la coeducació és per a nosaltres un valor fonamental de l'ensenyament del segle XX, és un valor fonamental, i per a nosaltres aquelles escoles que no accepten la coeducació, que discriminen i separen per raó de gènere, tenen dret constitucional, possiblement, a fer-ho, els pares i les mares que vulguin tenen dret a matricular els seus fills, si volen, però creiem que l'Administració pública no els pot subvencionar, no els pot subvencionar, perquè no pot donar suport a una discriminació d'aquest tipus.

Hi ha més discriminacions en algunes d'aquestes escoles: el pagament de diners en conceptes de matriculació, el previ a la matriculació, el pagament amb diners per mensualitats en conceptes de docència, el pagament obligat a fundacions, perquè vostè sap que en algunes d'aquestes escoles s'obliga a pertànyer a la fundació. Aquest cap de setmana, una cap d'estudis d'una escola d'aquestes deia literalment en un diari, a la pregunta de si tenien escolaritzats immigrants, és a dir, alumnes amb necessitats educatives especials, deia: «No tenim per què fer-ho, no els hem tingut mai.» Perfecte, si una direcció d'una escola no vol tenir alumnes immi-

grants, privada, que no els tingui, però ni una peseta de diner públic a l'escola que no en vol tenir. Si alguna escola no en vol tenir i si alguns pares o algunes mares volen tenir els seus fills en una escola d'aquests tipus, nosaltres –insisteixo–, amb aquesta llibertat d'elecció, no negarem el seu dret, però ni un diner, ni una peseta de diner públic a aquests centres que tinguin aquests plantejaments.

He llegit, també, que vostè ha anunciat que farà una inspecció, obrirà uns expedients a aquests centres, que obrirà uns expedients; fins i tot hem llegit que segurament haurà de plantejar-se els models de concert educatiu, la fórmula de concert educatiu; d'acord, hi estem absolutament d'acord, cal plantejar-ho. I li dic unes dades, per exemple, que ens donaven ahir: el 9 de març sortia, en aquesta Resolució, 59 milions a centres privats per escolarització d'alumnes amb necessitats educatives especials; segons els nostres càlculs, a Catalunya vol dir 166.000 pessetes nen/any per a aquests centres; a una escola de Salt ahir ens explicaven que tenen un 50% d'alumnes d'aquestes característiques, els han donat mig professor de suport; això vol dir 20.000 pessetes alumne/any en un centre públic, de 20.000 pessetes alumne/any en un centre públic a 166.000 pessetes alumne/any en un centre privat, no hi ha aquest equilibri que li reclamàvem i que, si vostè vol tirar endavant, ens tindrà al seu costat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. La consellera d'ensenyament té la paraula.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat i senyora diputada interpellants, ben segur que no tindrè temps per contestar a tot, ben segur que s'ha convertit la interpellació sobre els centres concertats i sobre el capteniment sobre l'ensenyament obligatori, una altra vegada, en el tema recurrent del Decret d'admissió d'alumnes, que jo ja vaig contestar en una anterior interpellació, però que molt gustosament demanaré una compareixença davant de la Comissió d'Educació, sobretot per desfer els seus errors i alguna ignorància, perquè pel que es veu han continuat llegint l'esborrany del Decret, com s'ha fet a l'informe, diversos informes, i no pas el Decret definitiu. Però això ho demanarem. I ara, si em permeten, no entraré a dins del Decret d'admissió d'alumnes, sinó que entraré més aviat als centres concertats.

A veure, jo crec que vostès també estan d'acord amb els centres concertats, vull dir, sobretot amb l'esperit que els ha mogut a parlar d'aquest tema aquí, en aquest Ple. D'alguna manera es parla o del servei públic de l'educació, d'una única xarxa –cosa que és impossible, com molt bé ha dit el senyor Bargalló– o d'una xarxa integrada –i tampoc és possible, senyora Duch. I no és possible, perquè hauríem de llegir-nos bé el bloc constitucional, i al bloc constitucional és evident el que diu. Podria haver estat d'una altra manera, però la LODE és

respectuosa amb el bloc constitucional i, per tant, segurament, no va poder fer la xarxa integrada, no ho sé.

El que està clar és que el títol primer de la Constitució parla dels drets i llibertats fonamentals, i dels drets i llibertats diu, primer, a l'article 27, que només parla d'ensenyament, dret i llibertat, diu que l'ensenyament bàsic «és obligatori i és gratuït», obligatori i gratuït, i abans havia dit que «tothom té dret a l'educació». I a l'article 14, que és el primer d'aquest mateix títol primer, parla també que «tots els espanyols»..., o bé, aquí, nosaltres, a la nostra norma estatutària, que «tot ciutadà de Catalunya», que és el mateix, «no ha de tenir cap discriminació per cap mena de condició, també, econòmica i social». En aquest mateix article de la Constitució, en el punt 5, diu que «els poders públics garanteixen el dret de tothom a l'educació», i la LODE afina més i diu: «Els poders públics garanteixen l'exercici efectiu d'aquest dret», no diu que presten ni el servei en exclusiva, simplement garanteix el dret i l'exercici efectiu d'aquest dret. Però ahora el mateix article 27 diu, el 27.6 diu: «La Constitució, que reconeix a les persones físiques i jurídiques la llibertat de creació de centres docents...» És evident, doncs, que no és un servei públic només l'educació, que jo, Departament d'Ensenyament, o qualsevol govern podria dir: «El gestiono directament o el dono a gestió privada», que seria la xarxa integrada, i això no ho permet la Constitució, atès que hi ha aquest 27.9 que diu exactament, el 27.6: «Es reconeix a les persones físiques i jurídiques la llibertat de creació de centres docents.», i ho rebla en el 27.9: «Els poders polítics ajudaran els centres docents que reuneixin els requisits que la llei estableix.» Queda clar, doncs, que això és el que recull la LODE; ho recull, de l'any 85.

I a la LODE, voldria dir que la LODE té un pròleg que explica bastant una situació, a la LODE s'autodefineix, s'autodefineix el que serà el futur d'aquesta xarxa, i potser hauria pogut ser d'una altra manera, l'any 85, però no ho va ser. Es diu, es reconeix el sistema mixt heretat, i vostè ha oblidat, com ha oblidat el senyor Bargalló i com està oblidant tothom, que a tota l'escola de primària, des de l'any 1970, la Llei general d'educació li havia donat subvenció. I la mateixa LODE diu, en algun moment del seu pròleg, que aquesta subvenció, que aquesta gratuïtat de l'escolarització obligatòria que es donava als centres privats era, ja, diu, gairebé total. Quelcom més, diu el pròleg, també, de la LODE –i ho dic perquè s'ha de fer història quan es parla, i és una història que no només és nostra, és també molt seva–, diu: «I assegurem, simultàniament, el dret a l'educació i la possibilitat de triar centre» –no pas dret, eh?, estan vostès equivocats, només hi ha possibilitat de triar, no pas dret– «possibilitat de triar centre docent dins de l'oferta de llocs escolars gratuïts». I diu: «I aquesta llei vol ser un marc de compromís i concòrdia.» Aquesta és la gran frase de la LODE: «Un marc de compromís i concòrdia.»

Doncs, molt bé, el que és evident, també, és que diu, la mateixa LODE, ja, quan ho desenvolupa: «Quan vostès», ens avisa, «vulguin autoritzar un centre de nova creació, hauran de veure quins centres hi han, quina oferta hi ha pública i privada.» Per tant, manté sempre

això. Nosaltres a això hem de dir que no sempre ho hem fet d'aquesta manera, perquè nosaltres, el nostre Govern, l'escola pública, l'ha fet i l'ha construït, any rere any, sense mirar si en el parc hi havia ja centres privats o centres que tinguessin concert. Per tant, per fer possible una elecció, sempre vam creure que hi havia d'haver primer l'escola pública. I això és així, i això és així perquè es demostra que ara hi ha més percentatge d'escolarització pública que no hi havia fa deu anys i que no hi havia fa vint anys, més percentatge d'escolarització pública dins d'aquest marc que, ja, la LODE volia, de compromís i concòrdia.

Ara bé, quan un centre és concertat, és obvi, té l'obligació d'impartir amb condicions de gratuïtat els ensenyaments concertats, en aquest cas, l'ensenyament obligatori, és cert. Curiosament la LODE deia que tots els serveis que es donaven a un centre concertat, els complementaris, els extraescolars o altres serveis havien de demanar l'autorització de l'Administració educativa. Curiosament, gairebé escandalosament, l'any 95 hi ha una nova llei, la LOPEGC, que modifica aquest punt i diu que només els complementaris, que són aquells que poden tenir a veure amb el currículum, demanaran autorització per la quota corresponent i pel que es fa a l'Administració educativa, que allò altre, tots els altres serveis extraescolars, etcètera, només ho aprovarà el consell escolar d'aquest centre privat concertat i ho comunicarà, simplement, a l'Administració educativa. Va ser un canvi substancial –i bastant substancials, per cert–, perquè també diu que, amb això que es pugui cobrar amb aquestes activitats, es podran pagar, doncs, o equipaments o es podrà canviar a..., amortitzacions, el que fos; això diu la Llei, la LOPEC, quan canvia la LODE.

I ara els vull parlar del que també diu la Llei. La Llei, la Constitució, la LODE, obliga que les hores de currículum obligatori en un centre concertat es puguin impartir en condicions de gratuïtat. I jo m'he preguntat..., i per això he dit que caldria una reflexió serena, no una pancarta ni un titular de diari, sinó una reflexió serena, parlar també d'això. Perquè jo m'he quedat molt sorpresa quan he vist que un centre privat concertat pot estar en un edifici de lloguer en una ciutat –això, ho permet la llei, pot estar en un edifici de lloguer i ningú es pregunta qui pagarà el lloguer–, si en aquest centre concertat, com més lògic, no hi pot haver cap afany de lucre.

Quan nosaltres diem com a Departament: «Escolti, vostè per fer la LOGSE, per impartir els cursos de la LOGSE, vostè el que ha de fer és enderrocar això, fer tres aules tecnològiques de tants metres, dues aules d'informàtica, etcètera, etcètera.» I aquest equipament d'informàtica que no hi era, on recau? Qui ho paga? Un senyor fantàstic, una senyora fantàstica que dona aquest servei d'educació, i l'ha de donar gratuït. Vull dir que s'hauria de mirar, perquè realment tots sabem que el mòdul, el 86,5% del mòdul i del que paguem a Catalunya, en els concerts, és la nòmina del professorat. I jo ja sé que vostès tenen, potser, una tendència a anar contra l'empresari, i nosaltres tenim una tendència a anar a favor del treballador, perquè el 86,5% és la nòmina (*Remors de veus*). Potser vostès no ho sabien, però és

la nòmina, i tot allò altre són les despeses generals, que haurien d'entendre's..., que s'hauria d'entendre que és el personal d'administració i serveis, la calefacció, la reposició d'equipament, etcètera, etcètera. I en això no hi vull dir res, perquè nosaltres tenim l'obligació que les hores curriculars siguin gratuïtes per als alumnes que van als centres concertats, i que l'alumne immigrant que haurà de tenir, a partir del nostre decret –aquest que vostès blasmen–, també, les tindran. Ara, una reflexió serena, cal.

I quan vostès em diuen que aquests sis centres, onze unitats, són d'elit, sembla que obliden que tenim 10.783 unitats concertades. Quants anys fa que els tenim? Quants anys fa? Perquè vam començar l'any 85 amb els concerts, i estem a l'any 2001. Jo, vaja, si aquest tema no ha estat pas recurrent..., però ara, sí.

Llavors, jo no ho sé, jo no sé si, jo, hauria d'haver dit o hauria d'haver fet..., després que hi ha una sentència que diu que no és discriminació que no hi hagi coeducació, sinó que forma part –hi ha una sentència que ho ha dit–, que forma part del projecte d'un centre. Què podríem dir? No podem dir res. Però ja n'hi havia d'altres. No ho podem dir perquè hi ha una sentència. (*Veus de fons.*) Per governar, que és el que estem fent, senyor diputat, claríssim, si no, vostès aquí no m'estarien preguntant a mi, estarien preguntant a uns altres; això, segur.

Per tant, queda clar que el mòdul és el mòdul, que el 86,5 és el professorat. Queda clar que hi ha 10.783 unitats concertades, que les últimes d'enguany són setze. Que diran vostès que la gent que allà pot anar, segurament, doncs, és d'una extracció social molt alta? (*Veus de fons.*) Escolti, jo ja he admirat molt, però l'he admirat des de fa anys, i l'he admirat molt pel valor que ha tingut, pel seu cap de Grup, quan fa deu dies va dir públicament que donaria a totes les famílies de Catalunya, si algun dia governa, que donaria a totes les famílies de Catalunya, sense cap distinció ni per la renda ni pel patrimoni, una quantitat per cada fill menor de setze anys..., i va dir «sense cap diferència». I jo li asseguro que això no és un dret fonamental, que no ho diu la Constitució. En canvi, sí que diu la Constitució que l'ensenyament obligatori és per tothom i gratuït.

Moltíssimes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera. La senyora diputada Montserrat Duch té la paraula. (*Veus de fons.*) Senyora consellera i senyor diputat, ja han acabat el seu torn, ara és el torn de la senyora Duch. Té la paraula.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora consellera, jo la vull advertir, de veritat, de bon grat, una mica..., vostè hauria de limitar, de veritat, la seva expansió verbal, perquè diu a vegades coses que sap que falten a la veritat. Què vol dir això? El Partit dels Socialistes de Catalunya, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi està a favor dels empresaris com ho pot estar vostè, a favor dels empresaris. Nosaltres representem un segment de la societat catalana en la qual hi ha as-

salariats i emprenedors, i no li podem acceptar aquestes desqualificacions categòriques que abans ha fet, primera cosa.

Segona cosa que li volia dir. He dit abans –he dit abans–, en la nostra argumentació al voltant de la necessitat democràtica de creació d'una xarxa integrada, que nosaltres estàvem per la revisió dels mòduls, perquè és evident que en el context de la LODE els conceptes «amortitzacions i inversions» no van ser contemplats. Jo podria trobar alguna explicació de per què això va ser així, però, en qualsevol cas, quinze anys després és evident que és el moment de fer-ho. Probablement tindrem oportunitat en el marc de la *Ley de calidad*, que segurament vostès, amb la seva supeditació crònica, històrica i conjuntural, hauran de votar a favor, que com sembla pretén corregir i reformar tota l'arquitectura educativa..., per tant, estem a pocs mesos de tenir l'oportunitat de fer-ho.

Una altra cosa que li volia dir, senyora consellera. Miri, vostè fa una fonamentació jurídica, apella la Constitució i, jo, li he de dir com a demòcrata i com a historiadora que tots sabem que existeix una relació complexa entre ordenament jurídic, realitat social i pràctica política, i això és el que ha passat: des d'un punt de vista d'ordenament jurídic: vostès podrien haver desenvolupat una legislació catalana diferent, matisada, etcètera, no ho han fet. És una de les mancances que alguns experts destaquen: una de les competències màximes de l'autogovern de Catalunya no ha estat objecte d'una regulació específica per part d'aquest Parlament. Vostè ho deia al Programa 2000-2004, esperem que ho acabi abordant.

Però el que és més important, el que nosaltres no li podem acceptar de cap de les maneres és que sobre la base d'aquesta fonamentació jurídica, com si vostè no estigués *engagée* amb la política de concerts que es practica en aquest moment a Catalunya, i vostè és la màxima responsable de l'Administració educativa, el que no li podem acceptar és que no siguem capaços d'imaginar una altra xarxa, una altra sortida sobre la base d'unes necessitats, d'unes demandes socials i d'unes problemàtiques noves. El que no li podem acceptar és manca de gosadia i ambició política per fer allò que, segurament en privat, em reconeixerà que és necessari, perquè és la cohesió social, és la cohesió social el que està en crisi amb aquesta política de dualització que vostès practiquen.

Miri, es donen moltes paradoxes, i aquí, en definitiva, estem –i ho deia jo mateixa en una interpellació, la primera que vaig fer en aquest Parlament, l'any 97, sobre política de concerts i coeducació–, en el fons estem debatent al voltant de dos grans conceptes, el de llibertat i el d'igualtat. Vostès, han optat per un determinat exercici de la llibertat, la seva oferta concertada ha generat un increment de demanda, i això ha tingut un corollari amb els decrets de matriculació. Però, clar, succeeix que l'educació és un bé molt preuat per la nostra societat, molt preuat, i es produeixen grans paradoxes, i es produeixen necessitats creixents i recursos que són escassos, i aleshores, em sembla que és d'absolut rigor apellar la responsabilitat dels dirigents polítics per tal que en un mateix municipi no és de justí-

cia que existeixi un centre amb barracots al costat d'un centre elitista, segregador, concertat. I això passa a Sant Cugat del Vallès, i això ha passat al meu poble, això ha passat a Constantí durant molts anys. I això és el que la ciutadania no entén, i això és el que, modestament, els representants d'una part de la ciutadania hem de posar en evidència.

Voldria dir-li dues coses més, senyora consellera. Deixi's de dissertacions jurídiques i planteji's, per exemple, com és possible que en una petició d'informació que li vaig fer, vostè em relaciona quinze centres privats, concertats, elitistes, jo li demanava: «Digui'm des de quan tenen concert, quin és el període de vigència, quants infants amb necessitats educatives especials escolaritzen aquests centres?» I aquests centres –per exemple, Bell-lloc, Les Alzines, Montclar, Pineda, Terra Ferma– resulta que el còmput final és d'una escolarització d'infants, de necessitats educatives especials, de vint-i-cinc, quan estem parlant d'un conjunt de quinze centres que, pel cap baix, deuen escolaritzar uns 5.200, en tenen vint-i-cinc, aquesta és la voluntat solidària, la contrapartida escolaritzadora, solidària, d'aquests centres elitistes. Al costat d'això, una escola pública, la Sagrada Família de Barcelona, resulta que se li atura una dinàmica pròpia, a partir del seu projecte escolar d'impartir psicomotricitat, expressió corporal i psicologia –no ho pot fer, això no ho pot fer–, i el Departament li retira aquest component que era propi del seu centre i que era una mesura de qualitat.

Miri, senyora consellera –i amb això acabo–, vull citar unes paraules d'un expert en educació que ha fet un dels informes recollits a l'Informe de la Fundació Bofill, que diu el següent –nosaltres, com a Grup Parlamentari, hi estem d'acord, i voldria que això la portés a alguna reflexió...

El president

Senyora diputada, vagi de pressa, si us plau...

La Sra. Duch i Plana

Acabo de seguida, senyor conseller.

...«L'escola és, encara, un element central del procés d'exclusió. Qui gestioni en el futur el sistema escolar, haurà de decidir quins barris prioritza, quins nois i noies creu que ha d'estimular i ha d'ajudar en primer lloc».

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. L'Il·lustre diputat senyor Josep Bargalló, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya...

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, el Decret de matriculació que nosaltres coneixem, el publicava el *Diari Oficial de la Generalitat* el 23 de febrer, suposem que deu ser el decret correcte i és, en tot cas, vostè, que ha anunciat una compareixença en Comissió i..., ja en parlarem.

El tema dels concerts educatius. Les lleis, les fan les persones, miri, millor: les fan els parlaments, els diputats i les diputades. Si les fan bé, doncs, duren, si les fan malament, les canvien. Si hi ha una legislació que permet que centres que executen deliberadament discriminació i separació, per raó de gènere, per raó de raça, d'ètnia o situació social, tinguin diners públics i, això, ho permet la legislació, i no només ho permet sinó que ho agombola, canviem la legislació, canviem-la.

Com deia la senyora Duch, podem fer una llei en aquest Parlament que digui explícitament i clarament que la coeducació és un valor fonamental de l'ensenyament i que, qui no ensenyi en coeducació, no pot formar part de cap tipus de xarxa sostinguda amb diners públics; ho podem fer tranquil·lament, i ja pot venir un jutge a dir el que vulgui. Perquè els jutges, que sovint tenen més ideologia que els diputats i diputades, encara en un estat de dret, com el que diuen que en formem part, no són els que generen les lleis, són els que les haurien d'aplicar. I, per tant –per tant–, si resulta que hi ha jutges que la llei no l'entenen bé, fem una llei que digui això. Ho podem fer, som un Parlament, som sobirans i representem la sobirania del nostre poble.

Si vostè defensa els drets dels treballadors i de les treballadores, cosa que és evident perquè és el que ha de fer un govern, defensar els drets de tots els ciutadans i les ciutadanes, sigui quina sigui la seva ocupació social, doncs, miri, una de les coses que han de fer en els expedients, de mirar, de concerts educatius, és també la situació laboral del professorat de certs centres. També s'hauria de mirar la situació laboral del professorat de certs centres que tenen concert, perquè també hi ha alguns centres –alguns centres– que no tenen un comportament laboral correcte.

I això és el que a nosaltres, que som un grup parlamentari que ja li he dit que aposta absolutament per l'escola pública... Sap el que em sap més de greu d'aquesta polèmica? És que queden tacats els centres privats que reben diners públics i que ho fan bé. Queden tacats els centres privats que fan coeducació, queden tacats els centres privats que no cobren el que no poden cobrar, queden tacats els centres privats que no tenen fundacions obligatòries, queden tacats els centres privats que són privats per una voluntat pròpia que no tenen finalitat de lucre, que segurament són, que certament són la majoria del nostre país, però que queden tacats per tots aquests altres centres que reben també concerts educatius i que fan allò que li he dit que fan, i que tots sabem que fan: fundacions obligatòries, cobrament de matrícules obligades, manca de coeducació, segregació. I per tant, és el màxim interès de tots acabar amb els concerts en aquests centres, és el màxim interès de tots. Primer, perquè alguns diners públics recuperarem per a l'ensenyament, però no per a això, bàsicament, sinó per al bé del conjunt del sistema i per al bé d'aquests centres, molts d'ells amb molta història al nostre país, que ara es veuen envoltats en tota aquesta polèmica.

I hi ha una cosa a la seva resposta que m'ha omplert, ens ha omplert de satisfacció. Vostè remarcava que l'elecció de centre és una possibilitat i no un dret. La

felicito, la felicito, perquè les senyores i senyors diputats que tenen experiència en altres legislatures recordaran que en aquest tipus de debat se'ns deia que és el Departament d'Ensenyament, insistentment, que això era un dret prioritari com qualsevol altre dret. Si això és una possibilitat, cosa amb la qual coincidim, més al nostre favor: legislem la possibilitat, legislem la possibilitat a favor de l'equitat, a favor de tot l'ensenyament i a favor dels criteris públics d'autoritat pública de l'ensenyament, sigui quina sigui la seva titularitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyora consellera té vostè la paraula.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Abans que re, vull retirar, doncs, ja que, a la senyora Duch, li ha semblat malament, que hi pugui haver tendències del seu grup polític o del grup polític d'Esquerra Republicana a favor de l'empresari o en contra dels empresaris. El que no retiro pas és que els nostres siguin a favor dels treballadors.

Segueixo, doncs. Però vostès, pel que es veu creuen vostès en una llei d'educació catalana –que l'estem preparant, que seran els primers a conèixer-ho, perquè nosaltres el que prometem, els nostres compromisos, els complim, com s'està veient. Queda clar que en aquesta llei no podem fer allò que vostès desitgen o el Govern desitjaria. No podem oblidar que la voluntat centralitzadora, homogeneïtzadora de tots els governs espanyols ens han tret la competència exclusiva –no ens l'han tret: no ens l'han donada mai–, i, malgrat que tenim un ampli marge de decisió, no tenim l'última decisió sobirana. Per tant, hi han decrets bàsics que, només, nosaltres, l'única possibilitat que tenim és de desenvolupar-los, no de posar ni models ni decrets bàsics, nosaltres, sinó desenvolupar el que altres, que no és el nostre Govern, ens imposen. Per tant, veurem amb la Llei quin grau d'autonomia podem assolir i buscarem si hi han espais menys limitats que els d'ara per poder-ho fer.

Quan s'ha parlat de la política de concerts, la nostra política de concerts és filla, també, del que és Catalunya respecte al servei de l'educació i la xarxa, i no pas la Catalunya rural, sinó la Catalunya urbana. I aquí hi ha gent que en sap molt. Durant el franquisme, durant la dictadura no va haver pas inversió en infraestructures a Catalunya, ni hi va haver inversió per fer escoles, i vostès ho saben, i a més se sap que hi havia una certa repugnància i rebuig del mestre català a convertir-se en funcionari d'aquella escola, durant molts anys. Per tant, ens vam trobar quan el Govern comença a Catalunya, en la Generalitat recuperada, amb un desert d'infraestructures.

I a mi no m'agrada gens perquè, com que no sóc estalinista, no m'agrada allò que feien els russos abans, que sempre ho feien tot els primers i millor, però sí que convé dir ara una cosa. Escolti'm: els anys vuitanta, els

primers cinc anys dels anys vuitanta, hi havia encara no noranta instituts d'ensenyament secundari –gairebé tots de batxillerat a Catalunya–; actualment, n'hi ha cinc-cents nou.

Miri: podríem dir –i això no serviria per a una pancarta, però és interessant saber-ho– que, cada dues setmanes, des de l'any 85 fins ara, hem construït un institut públic. Com poden vostès dir que hem tingut una política a favor d'un ensenyament privat? Hem tingut una política respectuosa amb la tradició, amb l'arrelament a Catalunya, perquè a Catalunya no n'hi havia hagut, d'inversió pública, i no n'hi va haver! Fixi-s'hi vostè: ni amb la LOGSE hi va haver inversió pública que vingués de l'Estat perquè nosaltres la poguéssim exercir, eh? (*remor de veus*), i ho saben, també, perfectament. Per tant, un gran esforç.

Li diré quelcom més: l'any 90, ara fa onze anys, hi havia a Catalunya entre els sis - catorze, nou mil unitats concertades... Catorze; poso el catorze perquè era el catorze. Ara, posant, també, el primer cicle, entre el tres - catorze –i, quant al tres, sabem que n'hi ha molt poc, perquè no hi ha concert en el tres, sinó que hi ha una subvenció; són poquíssimes les unitats concertades–, hi ha 7.615 unitats concertades. Del catorze a setze l'any 90, perquè hi havia la FP de primer grau –que vostès saben que la Llei ja deia que havia de tenir concert perquè la Llei del 70 li va donar subvenció ja–, n'hi havia 1.216; ara, del segon cicle –catorze - setze–, n'hi ha 1.923, i hem anat disminuint. Hi han hagut escoles –i privades– que s'han hagut de tancar; alguna de pública, també, però moltes més encara, com és lògic, unitats privades.

Per tant, hem portat una política respectuosa amb el nostre marc, respectuosa amb la Llei i, sobretot, respectuosa amb allò que la Constitució, quan parla del dret de tothom a l'educació i que l'educació és obligatòria i gratuïta, ho és, i això no és obstacle –el que dic– per dir que, després de l'any 85 –i ara estem al 2001–, quan comença la LODE i quan hi han els decrets de concerts, amb serenor, no com a discussió de demagògia política –nosaltres estem estudiant tots els elements–, farem –ja els ho he dit– una reflexió profunda no sobre els concerts sinó, en general, amb tota aquesta política que hi pot haver de què és l'ensenyament gratuït.

Moltíssimes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de

Treball, de Justícia, el d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre el que representa per als interessos de Catalunya la continuïtat de l'actual política d'aliances (tram. 317-00214/06)

La primera pregunta, adreçada al president de la Generalitat, la formula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, què representa per als interessos general de Catalunya el manteniment de l'actual política d'aliances que manté la coalició que dóna suport al seu Govern?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Miri, pròpiament, nosaltres una política d'aliances no la tenim, el que fem és buscar el suport allà on el trobem, no?, això sí. I, en tot cas, el que li vull dir és que el que representa arribar al final de tot això tampoc no li ho puc avançar ara, però el que sí que estic segur és que una política que no fos aquesta donaria menys resultats concrets, palpables, tangibles per a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té vostè la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. De fet, ja ho sospitàvem que vostès no tenien cap política d'aliances perquè si del panorama actual se'n pot dir «política d'aliances» és francament desastrós i molt negatiu per a Catalunya. Perquè vostès mantenen aquí, mantenen a Madrid, una determinada política de relacions, de pactes amb, concretament, una formació política, el Partit Popular, que la gent percep, a Catalunya, que la seva política amb relació a aquesta força és la l'expressió d'una gran desorientació, d'un enorme desconcert i de la pèrdua de la carta de navegar.

Perquè, en realitat, vostès voten una cosa al Parlament de Catalunya i poques hores després voten exactament el contrari en el Parlament espanyol. I això, sincerament, no només és, com s'ha dit, una situació d'oblit, de deixar tirada la gent de les terres de l'Ebre, sinó que ha de ser considerat com un veritable menyspreu ins-

titudinal cap a la primera institució democràtica d'aquest país, senyor president, que és el Parlament de Catalunya.

L'aigua de l'Ebre ha de servir de moneda de canvi per a alguna cosa? L'aigua de l'Ebre és objecte d'algun tipus de transacció amb relació a un determinat model de finançament que serà d'una manera o serà d'una altra en funció del que passi amb el Pla hidrològic nacional? Com els paga el favor del seu vot el seu aliat a Madrid i també, aquí, el Partit Popular? Doncs, molt bé, l'endemà mateix: recorrent la Llei relativa a les grans superfícies, amb la qual cosa hi ha l'impost de les grans superfícies, amb la qual cosa es produeix una nova burla al Parlament de Catalunya.

Votant vostès el suport al Pla hidrològic nacional a Madrid diuen que ho fan perquè el ministre Matas els ha promès que estudiarà la possibilitat de transvasament d'altres rius. Doncs, bé, el senyor Aznar, que mana més que el ministre Matas, diu que s'ha acabat el bròquil; que d'això absolutament res de res; que no hi ha, al seu entendre, alternativa al transvasament de l'Ebre. Per tant, una nova bufetada, una nova desautorització en el tema del transvasament del Roine, no pas d'una coalició determinada sinó que el que és més greu, justament a la formació política que en aquests moments regenta, té la titularitat democràtica del Govern de Catalunya.

Diu un conseller que vostès no faran qüestió de principi del tema del Roine. Em pregunto: faran vostès qüestió de principi, senyor president, d'alguna cosa?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

Amb amics així la seva coalició, i Catalunya, no necessita enemics.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Molt honorable president, té vostè la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, senyor Carod, nosaltres no pretenem ser jutjats ni ara ni en el futur per la política d'aliances, pretenem ser jutjats pels resultats que s'aconsegueixin. El mal, òbviament, és que mai no se sabrà, o hi haurà gent que mai no ho voldrà saber, quin seria el resultat d'una altra política, però el que jo crec sincerament és que el d'una altra política, com la que vostè suggereix, representaria per a Catalunya res de res, absolutament res de res.

I quant això de deixar tirada la gent de l'Ebre, la gent de l'Ebre potser la deixa tirada aquella gent que pujant amb facilitat, evidentment, en el cavall d'una certa excitació, de vegades d'una gran demagògia, de plantejaments que no tenen sortida, que no hi absolutament sortida, no defensa els seus interessos, perquè ahir el senyor Aznar va dir el que va dir i algunes de les coses

que ens va dir no ens van agradar gens. Però també va dir una cosa, va dir que ell faria el Pla integral de l'Ebre, al qual s'hi dedicarien 75.000 milions de pessetes. Això no era —no ho era—..., si vostè s'hagués llegit la proposta primera del Partit Popular, no hi era. Si vostè s'hagués llegit la proposta segona, la que han entrat, no hi era. I, en canvi, la setmana passada, negociant, vàrem arribar a aquest acord. I ahir el president Aznar va dir una cosa al costat d'altres que no ens agraden, certament, que, de fet, ja el compromet molt públicament i molt políticament. I això no ho han aconseguit vostès, ni ho ha aconseguit la política que vostès puguin representar en aquest sentit, sinó que ho hem aconseguit nosaltres, perquè tampoc no va ser una proposta del Partit Popular. El senyor Aznar s'ho pot atribuir si vol, però aquí hi ha els documents, setembre del 2000 i 12 de febrer d'ara, i també tot el que hem estat dient fins fa deu dies i no hi era, i ara hi és. I és el resultat i moltes altres coses —que si tinc temps després ja aniré desgranant— que s'han aconseguit a través d'aquesta política que vostè blasma i que consisteix no en deixar tirada, enmig d'una mena de desesperació i d'una mena d'excitació, la gent de l'Ebre, sinó anar i dir-los, potser amb dificultat de comprensió ara, no d'aquí a uns anys, certament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que el que s'ha de fer és aconseguir un pla integral per defensar el Delta. Això, per una banda...

El president

Perdó, li pregaria que...

El president de la Generalitat

Dispensi, dispensi...

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el que espera obtenir d'una política d'aliances que perjudica els interessos del nostre país (tram. 317-00217/06)

La següent pregunta la formula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal. Té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Aquest matí, un conseller del seu Govern acabava admetent que s'han rendit, que han tirat la tovallola. Per què han decidit enrocar-se en la seva pròpia crisi i enrocar Catalunya a la mercè d'una majoria precària que genera cada dia una hipoteca que creix més i més?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Jo aquestes declaracions d'aquest conseller no les he sentides. Suposo que deu ser una mala... (*remor de veus*), d'un conseller a l'ombra? (*Remor de veus.*) Bé, així, és clar (*rialles*) que no les he sentides, perquè els consellers a l'ombra no tenen veu tampoc, és clar. (*Rialles.*) Aleshores..., no, nosaltres no ens hem rendit, la prova és que estem negociant un dia i un altre i un altre, la setmana passada, entre d'altres, aquest guany tan important que li he dit. I, per tant, ho seguirem fent, perquè és l'única manera que nosaltres... Jo crec que vostè, si s'hi posés..., bé, vostès segurament no podrien fer-ho, ja ho comprenc que a vostès no els quedi més remei, diguem-ne, que l'oposició de vegades prou demagògica. Però nosaltres tenim una altra responsabilitat i aquesta responsabilitat l'exercirem per bé que, de vegades, pugui resultar incompresa.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre diputat, té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Sí, senyor president. 75.000 o 400.000? Perquè ahir eren 400.000 i avui són 75.000, potser eren 400.000 en quinze anys i ara estem parlant d'una altra cosa. Però en qualsevol cas el fet és –ja li ho ha recordat el senyor Carod-Rovira abans– que aquí voten contra el Pla hidrològic nacional i a Madrid hi voten a favor, diguin el que diguin i ho expliquin com ho expliquin. I ahir van rebre com a premi *in situ*, a casa nostra, la negativa del seu vaixell insígnia: el transvasament del Roine. I en els dies anteriors ha passat el mateix amb la Llei d'estabilitat pressupostària, l'impost de les grans superfícies, l'AVE, la Llei d'estrangeria.

Fins quan mantindran aquest anar-se diluint a pessics? Fins quan un equilibri inestable que no millora la governació de Catalunya? O és que tot plegat es redueix en la governabilitat que ahir ens recordava un representant del Partit Popular: «La nostra aportació a la governabilitat de Catalunya és votar que no» –ho deien ells– «a les comissions d'investigació de Turisme i Treball.» Aquest és un preu molt baix per vendre tot un país.

Cal un canvi i vostès, instal·lats en una crisi que no es resoldrà aquest cap de setmana que ve, no poden garantir aquest canvi. I miri-s'ho bé i faci's passar la cinta: el conseller era un conseller al sol i una mica tocat, i un conseller d'un duet que desafina i un conseller al qual vostè, per deixar-li una mica de sol a l'ombra que fa vostè, se n'ha d'anar molt lluny, perquè, si no, no pot acabar de fer allò que vostè mateix li ha autoritzat per fer. I aquest conseller, tristament, molt de matí, i probablement amb veu de son, avui reconeixia que davant de les declaracions del senyor Aznar ahir a la Televisió de Catalunya i al monestir de Poblet, més aviat tirava la tovallola.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Escoltin, jo i el meu Govern i Convergència i Unió estem acostumats a treballar en situacions de gran dificultat. Ho vàrem fer, no ho sé..., després del 23-F, ho vàrem fer després durant els primers anys de majoria absoluta del Partit Socialista, ho hem estat moltes vegades i ara, no tantes com aquestes vegades que dic, però, també treballem amb situacions difícils.

Però, bé, justament aquí és on hem de demostrar que tenim una eficàcia potser no, diguem-ne, per enlluernar la gent amb segons què, però sí per aconseguir resultats concrets. No, no, vostè ho deia bé, no són 75.000 milions de pessetes, no. El que s'ha decidit discutir són més, veurem fins on arribem: 185.000 estaven previstos ja en la proposta inicial, 75.000 surten d'això que ahir s'hi va comprometre públicament l'Aznar i que no estaven en els càlculs inicials del senyor Aznar ni del PP, sinó que era fruit de les nostres propostes.

Però hi han més coses realment: s'està discutint 19.500 milions de pessetes per a l'abastament de les conques de l'Ebre, 150.000 per a les conques internes de Catalunya, 21.000 més per a les terres de l'Ebre –obres de regadiu–, i 100.000 més per incorporar, per part del Ministeri, al futur Pla de regadius. Tot això a càrrec del Govern central, i que el Govern central es faci càrrec de la meitat de les inversions contemplades en el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, que puja 95.000 milions de pessetes.

No sé si ho aconseguirem tot això. De moment hem aconseguit 75.000 milions de pessetes nosaltres, no vostès. Si això ho aconseguim arribarem aproximadament als 645.000 milions de pessetes. (*Remor de veus.*) Perdonin..., sumin, que això, fins aquí hi arriben, suposo, sumin, eh? (*Forta remor de veus.*) Bé, aleshores... (*persisteix la remor de veus*), a part d'això...

El president

Senyor president s'ha acabat el temps. Moltes gràcies. Prego silenci, si us plau!

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la manera com pensa resoldre les contradiccions produïdes pels compromisos que pren a Catalunya i pels que pren amb el Govern de l'Estat (tram. 317 002237/06)

Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, no ens dona temps de sumar per la rapidesa amb què dona les xifres, però sí demanar-li una cosa molt senzilla, més enllà de les picabaralles del torn de preguntes.

Fa unes quantes setmanes, pocs dies, vostè també, tots menys un grup parlamentari, vàrem votar el rebuig al Pla hidrològic. El Parlament de Catalunya, representant del poble de Catalunya, va votar el rebuig al Pla hidrològic. Quin compromís li mereix a vostè, com a president d'un govern, que neix per definició parlamentària de la confiança d'aquest Parlament?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Em mereixeria una opinió negativa, si no fos que nosaltres vam rebutjar aquell Pla hidrològic, és a dir, el Pla hidrològic inicial del Govern, i el seguim rebutjant. Perquè el que nosaltres vàrem votar, l'altre dia, al Congrés de Diputats va ser no pas el Pla hidrològic, que el seguim rebutjant i, de fet, ja no és el mateix que era, perquè una sèrie de coses –que el temps no em permet explicar– hem aconseguit ja modificar, sinó unes propostes alternatives que ens semblaven absolutament inconsistents i fora de lloc. Res més que això.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, si jo no el conegués i sabés de la seva capacitat d'intel·ligència, li diria ignorant o, en aquest sentit, parlamentàriament, estafador. En un debat a totalitat hi ha propostes alternatives però hi ha un punt central que és sí o no al que ha proposat el Govern, i vostès van votar sí; sí al que votava el Govern. Això és el que varen votar; no facin jocs de mans (*remor de veus*). Hi havia... (*Forta remor de veus*.)

El president

Prego silenci, si us plau... (*Pausa*.) Prego silenci. Gràcies.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, vostè es parlamentari des de l'any 1977 i ha assistit a moltes votacions a totalitat, i totes es centren a dir sí o no al que ha proposat el Govern. Per tant... (*Remor de veus*.)

El president

Senyors diputats, senyor diputats, les preguntes i les respostes són entre el diputat que pregunta i el president

de la Generalitat, en aquest cas. (*Persisteix la remor de veus*.) Els prego que no interfereixin en aquest sentit. Els prego silenci, si us plau!

Pot continuar, senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

No tinc temps per explicar-li que alguns grups parlamentaris no presentaven textos alternatius; presentaven, purament i simplement, el mateix que es va votar en aquest Ple: no al Pla hidrològic, i vostès varen fer costat al *Gobierno de la nación* en el Pla hidrològic. El de més és enganyar l'opinió pública; no solament les terres de l'Ebre, sinó el que representa aquest Parlament. És un engany parlamentari fet solemnement, en el qual vostè acaba d'insistir en la primera resposta.

Però això encara és pitjor si tenim en compte que porten una tira de coincidències fonamentals amb el Govern del PP. De què es tracta? De fer veure a l'escenari que hi ha discrepàncies serioses, sobre alguns temes, per amagar l'estreta coincidència socioeconòmica. Recordi el que va passar amb la Llei d'estrangeria, recordi el que ha passat amb la...

El president

Senyor diputat, he sigut curós de parar el cronòmetre...

El Sr. Ribó i Massó

Només una cua, senyor president... I recordi el que ha succeït amb la reforma laboral, a la qual vostès, com a únic Grup Parlamentari, han fet costat –com sempre, a aquells que tenen el privilegi en la proposta.

El president

Gràcies. (*Remor de veus*.) Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, jo insisteixo que nosaltres mai no hem votat a favor del projecte del Govern –per altra banda, ara ja modificat, però encara ara tampoc no hi podríem votar a favor. Però no insistiré en aquests temes, que no em sembla que siguin del màxim interès per a la gent (*remor de veus*). Jo prefereixo dir que, amb la defensa que estem fent, estem defensant, precisament, la gent de les terres de l'Ebre, no?

Abans no he tingut temps d'explicar, per exemple, en la meva intervenció anterior, que l'única proposta que s'havia presentat abans era una de l'any 93, que preveia el transvasament de 1.855 hectòmetres cúbics (*forta remor de veus*). Com que no? És aquest. Jo, si volen, el tenen a la seva disposició. El senyor Borrell, ministre d'Obres Públiques, eh? (*Persisteix la forta remor de veus*.) Escoltin, escoltin..., i aquella senyora que es va passejar, l'altre dia, pel delta de l'Ebre, doncs, també tenia un càrrec important en aquell Ministeri. Aleshores, és clar (*augmenta la forta remor de veus*), haver pogut passar de 1.855 a 1.050, doncs, ja és una passa important que, evidentment, no podem aconseguir

amb disquisicions no sé fins a quin punt certes com les que fa el senyor Ribó.

Però com això, moltes altres coses. Per exemple, aconseguir que s'uneixi la xarxa de Tarragona amb la del Ter - Llobregat, ja sé que en el seu moment els partits d'esqueres s'hi van oposar, no ja a això, sinó al mini-transvasament; no la volien per a Tarragona, per a Reus, per al Vendrell, etcètera... Ara la volen per a Barcelona amb un monument catedralici, enorme, formidable, no?, doncs, diguem-ne, al que en podríem dir a la inconsistència i a la inconseqüència política. No sé què té a veure això amb les seves disquisicions, senyor Ribó, si vol fer el favor d'escoltar-me (*rialles*), però, de tota manera, de tota manera, això són, això són (*forta remor de veus*) resultats concrets i el fet, per exemple, de fer que s'aconsegueixi que els transvasaments no es facin a l'època d'estiu –concretament, de maig a octubre–, que tampoc no hi era en el redactat inicial, això també s'ha aconseguit ara...

El president

Senyor president... Moltes gràcies. (*Forta remor de veus i aplaudiments en un sector de la cambra.*) La següent pregunta... (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal, vostè em demana la paraula per...? (*Persisteix la forta remor de veus.*) Expliciti'm per què me la demana i per quin article.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Perquè el senyor president, el molt honorable senyor president, pot fer els jocs de mans que vulgui...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...però no contestar-me per persona interposada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

El senyor Borrell va tenir la dignitat, com a mínim (*forta remor de veus*), de retirar el Pla hidrològic, de retirar el Pla hidrològic... (*Aplaudiments en un sector de la cambra i remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, és relativament fàcil fer un torn demanant la paraula –és molt fàcil. Jo els prego que no m'ho facin, per una raó: perquè si mantenim l'objectivitat del Reglament, tots tindrem la sensació que estem en un àmbit de diàleg i de seguretat...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la cohesió del Govern i de les institucions catalanes (tram. 317-00226/06)

No, senyor diputat, en aquests moments no té la paraula, sinó que la dono... dono la paraula a l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Popular, que li toca en aquests moments la pregunta. Té la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Perquè no l'hi he donat... Té la paraula l'illustre diputat. (*Forta remor de veus.*) Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, considera prou cohesionat el Govern de Catalunya i les institucions catalanes?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, sí, sí... (*Rialles.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Bé, senyor president, sense que serveixi de precedent, a part d'esperar-nos la seva resposta, avui l'hem d'agrair; l'hi hem d'agrair però li hem de demanar una cosa: que aquest monslab sigui exercit amb fermesa i amb coherència, perquè avui podem comprovar, al llarg d'aquesta sessió, doncs, algunes evidències lògiques, no?, de la política catalana i de qualsevol altre àmbit parlamentari: una esquerra que, únicament, vol erosionar el Govern –és el desgast per ell mateix, sense cap tipus d'alternativa (*remor de veus*)–, però també aquesta sessió i les seves actuacions com a Govern de la Generalitat, en certa manera, demostren que la política catalana continua massa electoralitzada. Ho va estar a l'anterior legislatura, a la cinquena, i encara, malgrat que resten, teòricament, tres anys per a les properes eleccions catalanes, continua electoralitzada, amb un Govern de la Generalitat que governa pensant, molt sovint, en les enquestes o en les manifestacions, i una oposició que creu encara que les eleccions poden ser immediates i a la qual jo recomano –sobretot al president d'un Grup Parlamentari en concret– que torni de vacances a Itàlia.

En qualsevol cas, senyor president, jo li demano que no es deixi arrossegar per aquests discursos de l'esquerra i que estableixi el seu propi horitzó polític, el seu propi nord polític. Miri: molt sovint, diu l'esquerra que

vostè està a mans del Partit Popular; molt sovint l'esquerra diu que el Partit Popular li marquem l'agenda política, a vostè; doncs, bé, aquesta esquerra poc original, fa molt poc temps, al llarg dels últims quatre anys, havia reiterat al mateix president del Govern, al senyor Aznar, que era vostè el que li marcava l'agenda política, i això, evidentment, no era negatiu, perquè s'ha demostrat a les eleccions generals que els catalans i els espanyols varen entendre el que significava, d'una banda, marcar l'agenda política i, sobretot, el que és una bona acció de Govern. I això és el que li reclamem: una bona acció de Govern, que no és deixar-ho segar pel discurs de l'esquerra, i que tingui clar que el Partit Popular aporta i vol garantir l'estabilitat a Catalunya, i a aquesta solidesa política que vol aportar el Partit Popular de Catalunya vostè hauria de respondre amb reciprocitat, senyor president; hauria de respondre, també, amb solidesa des del Govern, és a dir, governar sense complexos, governar sense vacil·lacions, governar sense contradiccions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...i amb el nord polític ben clar.

Moltes gràcies.

El president

A vostè. (*Remor de veus.*) Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, a veure, en primer lloc, li agraeixo això que diu: «No es deixi marcar l'horitzó.» Jo procuraré no deixar-me marcar l'horitzó per ningú; ho procuraré, no? Sempre he procurat no deixar-me marcar per l'esquerra, sempre he procurat no deixar-me marcar per vostès i, de fet, de vegades, ho he aconseguit al cent per cent i, de vegades, no tant, perquè nosaltres, com tothom, podem tenir les nostres limitacions. Tots sabem quina és la situació a Madrid i aquí, amb una legislatura marcada per una gran feblesa del PSOE, per una majoria absoluta del PP i per una fragilitat parlamentària per part del mateix Grup de Convergència i Unió. Dit això, però, en aquest marc, nosaltres procurarem no deixar-nos marcar l'horitzó i, de fet, en tot cas, això és el que estem intentant.

D'electoralisme, cap, per part nostra, perquè miri: tot això que estem discutint de les terres de l'Ebre,estic segur que, d'aquí a deu anys, molta gent dirà: «Va estar bé, allò», com ara molta gent diu a Tarragona i a Valls..., i tota aquella gent que s'hi oposava, a Valls i a Montblanc, i tots aquells partits polítics i alcaldes que s'hi oposaven demanen aigua. «Va estar bé, allò», però al cap de deu anys. I, naturalment, el *tempo* electoral és un altre, i nosaltres, si algun mèrit tenim, és que actuem no en *tempo* electoral sinó en *tempo* del que creiem que necessitarà el país d'aquí a una pila d'anys, perquè, és clar, nosaltres podríem dir: «Escolta: d'aquí a una

pila d'anys, ja s'ho faran, ja s'ho trobaran», i no hem fet això; hem assumit una responsabilitat perquè no és la primera vegada que nosaltres diem que un Pla hidrològic s'hauria de fer –no el que ha plantejat el Govern–, però pensant en termes de futur, en termes de Govern, en termes de país i en termes –si em permeten l'expressió– patriòtics, això s'ha de fer. Però, naturalment, d'electoral, re, això –més aviat tot el contrari.

A part d'això, jo crec que el nostre Govern funciona bé, que el Parlament funciona bé: té una vida intensa, té una vida productiva... Per tant, bàsicament, les institucions... Que podem tenir, diguem-ne, algun problema? En tenim, com també n'hi ha a Madrid. Vostè ja sap l'enfrontament que hi ha, per exemple, en aquests moments entre el Govern i el Tribunal Suprem, o el problema quant al Consell Superior del Poder Judicial, amb la dimissió de tots els vocals socialistes, que van bloquejar el Consell, o el que hi havia hagut abans per a la renovació del Tribunal Constitucional... Problemes d'aquests, en qualsevol democràcia –a França, n'hi ha un ara mateix amb el, diguem-ne, Tribunal Superior... Miri, amb el Tribunal Constitucional –bé, amb l'equivalent... Aquestes coses poden passar, però, afortunadament, en cap d'aquests casos que he dit –i tampoc en l'actual de Catalunya–, això afecta el que en podríem dir el funcionament sòlid i eficaç, crec jo, de les institucions, que és mèrit de tots, sigui dit per alta banda, això.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions fetes en matèria de polítiques relacionades amb la joventut (tram. 317-00229/06)

La darrera pregunta al president, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president... Tranquil·litat, tranquil·litat... Senyor president de la Generalitat de Catalunya, en aquests moments, la nostra nació està vivint un fet històric, un fet inèdit: mai a Catalunya no hi havia hagut un percentatge tan important de població jove; en aquests moments, hi ha un milió de joves de vint a vint-i-nou anys. Això, aquest fet quantitatiu, fa que la política de joventut s'incorpori a l'agenda política de Catalunya amb una importància de primer ordre. S'ha de prioritzar la política de joventut –això és evident.

Quant a l'objectiu de la política de joventut –i en aquest Parlament hi hem discutit a bastament–, tots coincidim que hauria de tenir com a finalitat l'emancipació de les persones joves, vetllar perquè els i les joves puguin accedir en pla d'igualtat a la ciutadania, que els joves tinguin les mateixes i les màximes possibilitats per definir els seus projectes com a persones.

De fet, aquest cap de setmana hi ha hagut l'assemblea del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya; el mateix president de la Generalitat hi va assistir i la va presidir. El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya va fer un esforç important aprovant un document que es deia *Línies de política de joventut*, que parlava, plantejava un seguit de línies que s'havien de plantejar amb relació a la política de joventut: parlava de corresponsabilitat, de globalitat, d'equilibri territorial, de la capacitat dels joves de poder decidir en els problemes, de participar en les preses de decisió i també el compromís amb la identitat nacional i el futur del partit..., del país. (*Rialles.*)

Recentment... Tranquils... A vegades són dues coses que van molt lligades, francament. (*Forta remor de veus.*) Recentment, el Govern de Catalunya ha aprovat el Pla nacional de joventut. (*Persisteix la remor de veus.*) La pregunta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –tranquils, tranquils...– és la següent: quines són les actuacions del Govern de Catalunya en matèria de polítiques relacionades amb la joventut?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, per la seva atenció. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, aquest tema de la joventut es pot enfocar de diverses maneres. Vostè l'ha enfocat des d'una manera i ho ha fet molt bé, naturalment, no? (*Rialles.*) No, no, és la manera que ell ha dit «l'emancipació» o «l'autonomia dels joves», i aleshores, per tant, jo, que, evidentment, els podria parlar de tot el que fa referència a política associativa o campanyes de prevenció, turisme juvenil, etcètera, em centraré en aquelles dues coses que, efectivament, poden fer –ajuden– que el jove es pugui instal·lar en la societat i en la vida amb autonomia i, com deia, amb llibertat, és a dir, d'una manera emancipada, i aquestes dues coses decisives són treball i l'habitatge.

I és per això que jo el que vull explicar és que des de la Generalitat el que es fa és..., hi ha aquest programa –diguem-ne– de mediadors laborals juvenils per tal d'orientar els joves de cara a la seva inserció laboral, sobretot de joves en atur o bé, simplement, no en atur però joves que necessiten orientació professional; que hi ha tot un programa, que de moment ha arribat a uns vint-i-cinc mil joves, de xerrades d'orientació professional a estudiants d'ESO; que hi ha una política de foment de l'autoocupació; que, evidentment, això no és encara un fet però estem parlant, treballant, de cara a poder preparar un pacte per a l'ocupació juvenil a Catalunya i, bé, tota una sèrie d'iniciatives d'aquestes característiques que deuen haver ajudat però que, evidentment, no han estat les úniques i probablement ni tan solament les decisives, però, en tot cas, han ajudat a fer que a Catalunya tinguem el 4,5% d'atur juvenil, que és la meitat de la mitjana espanyola i que haguem reduït la taxa de temporalitat catalana, que vostè sap que

afecta sobretot joves, en deu punts, en 9,8 exactament. Bé, en aquesta línia seguirem treballant perquè és a partir que un jove té feina –i feina estable, si és possible– que pot sentir-se, per dir-ho així, valent davant de la vida, instal·lat, definitivament consolidat.

Segona cosa, bé, l'habitatge, no? I de cara a això hi han una sèrie d'iniciatives, com el que se'n diu la borsa de lloguer jove, per tal de facilitar les condicions d'accés a habitatges de lloguer amb preus econòmics. Això, aquests últims dos anys o any i mig s'ha pogut ajudar, concretament, a 4.100 joves; s'està construint, de l'any 2000 al 2002, s'estan construint 1.800 pisos per oferir, també amb criteris de distribució territorial adequada, diguem-ne, a joves, amb preus especials; això és una inversió de 9.000 milions de pessetes...

El president

President, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Aquesta presidència proposa, a sollicitud de l'honorable conseller de Política Territorial i d'acord amb els diputats dels Grups Parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Popular i Esquerra Republicana que es posposin per a la propera sessió plenària les preguntes números 8, 13, 14, 16, 17, 18, 25, 26 i 27 de l'ordre del dia.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a combatre l'increment d'accions delictives de grups criminals organitzats (tram. 310-00144/06) (retirada)

I la pregunta número 6 ha estat retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el retard en el pagament de subvencions a l'Agrupació de Defensa Forestal Sobrepuny, formada pels municipis de Vilada, Borredà, Sant Jaume de Frontanyà, Castell de l'Areny i la Nou de Berguedà (Berguedà), durant els anys 1998, 1999 i 2000 (tram. 310-00243/06)

Per tant, comencem amb la pregunta número 7, que la formula al Consell Executiu la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat i Culleré, sobre el retard en el pagament de les subvencions de l'Agrupació de Defensa Forestal Sobrepuny, formada pels municipis de Vilada, Borredà, Sant Jaume de Frontanyà, Castell de l'Areny i la Nou de Berguedà. Té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. La pregunta que hem presentat el Grup Parlamentari Popular crec que té, doncs, una pregunta que ja és extensa en la seva exposició de motius, i passo a fer la pregunta: per quina raó o què ha passat –què és el que està passant– perquè s'hagi produït aquest retard en el pagament de les subvencions de 500.000 pessetes a l'ADF de Sobrepuny, dels municipis Vilada, Borredà, Sant Jaume, Castell de l'Areny i la

Nou de Berguedà des dels anys 1998, 99 i l'any 2000? Pensen vostès pagar-ho i per quan pensen pagar-ho, senyor conseller?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, si us plau, té vostè la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president. Sí, senyora diputada, en aquest cas, en el cas d'aquesta Associació de Defensa Forestal, s'han produït jo diria que tres motius pels quals s'ha provocat que hi hagi un cert endarreriment per a l'abonament de les subvencions d'aquests anys en aquesta ADF. Els motius són els següents: el primer, la pròpia normativa de concessió de les subvencions, que estableix l'obligació de no poder atendre les sollicituds de subvencions d'un any en curs si la mateixa entitat no ha presentat els justificants corresponents als ajuts de l'any anterior. En segon lloc, el retard que s'ha produït per part de la mateixa entitat durant alguns anys, per exemple: l'ajuda de l'any 96 no es va justificar fins el 29 d'abril del 99 i l'ajut del 97 no es va justificar fins el mes d'octubre de l'any 99. Ambdós ajuts, el del 96 va ser pagat l'any 98, el del 99 es va pagar el gener de l'any 2000. I el tercer motiu és que amb la subvenció de l'any 98 s'ha produït, per part de la mateixa entitat, una sollicitud de canvi de concepte per a la subvenció concedida, fet que ha provocat que fins el febrer, és a dir, fins fa escassament un mes i mig, no s'hagi autoritzat aquest canvi de destinació, cosa que em fa suposar que a partir d'ara la tramitació de les subvencions es pagarà amb tota l'agilitat possible.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Una vegada vostè m'ha explicat els seus tres motius, sincerament, no ho acabo d'entendre, perquè va ser una acord al qual vostès varen arribar –i que ho sap sobradament el DARP– amb els municipis i, evidentment, amb l'Associació de Defensa Forestal. Aquesta subvenció i aquestes subvencions que han de cobrar i que encara estan pendents, senyor conseller, és per comprar un vehicle nou per poder atendre en cas que hi hagin incendis. En aquests moments està creixent el sotabosc, perquè, doncs, ja estem pràcticament al mes d'abril i d'aquí dos mesos estarem pràcticament ja en un període, evidentment, doncs, d'un gran alt risc d'incendis.

Aquest vehicle, que el mes de juliol de l'any passat ja es va comprar i està a punt de poder-lo carrossar, varen fer arribar la factura *pro forma* al seu Departament per tal que vostès poguessin donar-hi el vistiplau i ells poguessin cobrar, evidentment, les subvencions. Vostè em parla de la normativa: escolti'm, és evident que, de vegades, la normativa és fa feixuga; estem parlant del

Berguedà i de l'alt Berguedà i aquests municipis han fet les gestions oportunes davant de la seva Conselleria, el que passa que ha passat d'una conselleria a l'altra i ells, que no en tenen cap culpa, la veritat sigui dita, és que tenen el camió però no tenen la carrosseria adient per poder portar a terme tota la tasca contra incendis d'aquests municipis que, com vostè molt bé coneix, està ple d'arbrat, amb un boscatge importantíssim, i vostè sap que al Berguedà, doncs, va sofrir –igual que el Bages– un important incendi el 94.

Vostè em parla de retards. Miri, això no és sobradament així, si no, preguntí-ho al DARP de la seva pròpia comarca. I vostè, en aquests moments, està parlant de subvenció; per favor, senyor conseller, m'agradaria moltíssim que pogués acotar molt més la data que podran cobrar aquestes tres subvencions...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president, ja acabo– ...que pugem a set milions i mig i farien possible que poguessin gaudir d'aquest vehicle per a aquest proper estiu.

Moltes gràcies.

El president

A vostè. Senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Sí, senyora diputada, ja li he dit i li he indicat quins són els motius. Si no complís-strictament el procediment vigent vostè m'estaria, també, demanant responsabilitats per vulnerar la tramitació dels pagaments. Tant és així que la pròpia normativa preveu l'atorgament de bestretes per avançar-se a la justificació de les entitats.

Ja li he dit que, després que en alguns expedients anteriors aquesta mateixa entitat hagués tardat dos anys o dos anys i mig o tres anys, fins i tot, a portar els justificants, cosa que amb la normativa vigent fins ara, que modificarem, obligava que no es pogués tramitar cap ajut subsegüent, és el motiu pel qual hi han hagut aquests endarreriments, més enllà que li reconeix que alguns tràmits interns, doncs, per diferents canvis administratius, han produït segurament alguna dilació complementària.

El mes de febrer ja s'ha autoritzat el canvi de concepte i de destinació, estic convençut –i li passaré l'informe corresponent d'aquest expedient, en concret, per no avorrir els membres del Parlament– que pagarem immediatament aquesta ajuda i que procedirem, també, a desencallar les subvencions dels anys anteriors.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la depuració de les aigües del riu Valira (tram. 310-00114/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la depuració de les aigües del riu Valira. Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. El riu Valira, honorable conseller de Medi Ambient, des de la Farga de Moles al mesclant de les aigües, on conflueix amb el riu Segre, a la Seu d'Urgell, vostè sap que és el riu més contaminat del Pirineu. Quines actuacions ha dut a terme el Govern de la Generalitat i, per tant, el seu Departament, honorable conseller, per tal d'invertir aquesta situació?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, president. Sí, senyor diputat, comparim aquesta inquietud, ja li vaig explicar fa quinze dies que, gràcies a la insistència i a la gestió del Govern de Catalunya davant del Govern d'Andorra i davant del Govern de l'Estat, es va poder signar l'any passat –el gener de l'any passat– un protocol, un conveni internacional, entre el Govern espanyol i el Govern andorrà per tal de vetllar tant per la problemàtica de residus com també per la depuració de les aigües del Valira.

Li haig de dir que, en aquests moments, estem en converses permanents amb el Govern provisional andorrà i que li puc avançar que tenim i el Govern andorrà ens manifesta que té ben enfocada la solució, tant del problema de la ubicació i de la renovació de la planta de tractament tèrmic de residus com també de l'emplaçament i de la localització per a la depuradora d'aigües residuals que ha d'estar construïda i acabada i en funcionament a finals de l'any 2002.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, per repreguntar.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, conseller. Sembla evident que, bé, les actuacions del seu Departament, les actuacions del Govern de Catalunya, no han donat a efectes pràctics, com resulta, doncs, evident, els fruits positius, els resultats positius, no? L'acord aquest que vostè citava entre Andorra i l'Estat espanyol, però elaborat entre Andorra i Catalunya –és a dir, el conseller Puigdollers hi va tenir un paper molt important–, estableix que Andorra haurà de sanejar les seves aigües residuals –que avui aboca directament al riu Valira– abans de l'any 2002. Hem dit abans de l'any 2002, la qual cosa, veient el ritme de l'adquisició dels terrenys –fa quatre dies encara no se sabia en quin lloc s'ubicaria, a quina banda de la fron-

tera s'ubicaria la depuradora d'Andorra–, veient el ritme de la redacció dels projectes i de la realització de les obres, sembla del tot impossible que aquest termini es pugui complir.

Vostè, honorable conseller, sap que no té cap sentit que Catalunya faci un esforç molt important a sanejar les seves aigües residuals al riu Segre, amb depuradores a Puigcerdà, a Bellver, a Martinet, a Montferrer i que, en canvi, les aigües del Valira, que baixen amb una contaminació dos-centes vegades superior, les del Valira, a les del riu Segre, quan es troben al mesclant de les aigües, la depuració d'aquestes aigües del riu Valira faci que els esforços d'inversió de la Generalitat en depuradores hagi resultat gairebé estèril, no?

Per tant, jo li voldria preguntar, senyor conseller, exactament, a quins acords han arribat amb el Govern d'Andorra, quin és el paper del Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya, per tal d'atorgar als catalans la qualitat de les aigües que el riu Segre i, per tant, el riu Valira, també riu català, doncs, mereix? I, per tant, què ha fet vostè per tal que l'embassament d'Oliana deixi de ser l'embassament amb una qualitat d'aigua més petita del Pirineu i amb la màxima càrrega orgànica a la seva aigua provinent, sobretot, és clar, del Principat d'Andorra?

Per tant, més enllà d'aquestes converses, ens podria concretar vostè, conseller, exactament quins acords i si es produirà el compliment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ausàs i Coll

...de l'acord per a la depuració de les aigües abans del 2002?

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Sí, moltes gràcies, president. Senyor diputat, vostè sap que segurament tant vostè com jo desitjaríem tenir a les nostres mans, a les mans del Govern de Catalunya, la capacitat d'interlocució i de relacions internacionals que ens farien, segurament, ser molt més àgils en les accions, fins i tot coercitives, per complir uns convenis internacionals dels quals nosaltres hem sigut els impulsors, dels quals hem estat els promotors, dels quals hem estat presents en la signatura, però que, evidentment, com vostè ja coneix, des d'un punt de vista constitucional i estatutari no està a les nostres mans tampoc la capacitat de –diguem-ho així– execució del seu compliment.

Ara bé, dit això, li haig de dir que hem estat molt perseverants i que estem en un diàleg constant i en un nivell de seguiment molt exigent. Tant és així que ja tenim en funcionament tot el cicle de gestió dels residus

especials, a través de les plantes de tractament específiques a Catalunya des d'Andorra; que aquest trimestre, segurament abans de final d'aquest primer semestre de l'any, concretarem la ubicació de l'abocador de runes per solucionar també el transport de runes des d'Andorra; que el Govern andorrà ja s'ha compromès a renovar i a construir una nova incineradora a casa seva, i que també està en procés ja de construcció la planta de transferència de residus, que permetrà ja un funcionament –diguem-ho així– total, d'una manera correcta, de tota la gestió de residus a través del pas fronterer entre Andorra i Catalunya.

I, finalment, la depuradora, tant hi vam tenir interès nosaltres –acabo, senyor president– que vàrem fins i tot oferir al Govern andorrà que si tenia problemes de disponibilitat de terrenys es poguessin ubicar a casa nostra; el Govern ens ha comunicat que ja disposa i ja ha adquirit els nous terrenys, i, per tant, aquesta depuradora..., li recordo el termini: 31 de desembre de l'any 2002; estic convençut que l'acabarem complint, i instarem el Govern andorrà perquè així ho faci.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la presentació d'un projecte de llei de regulació del soroll (tram. 310-00120/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell i Segura, del Grup d'Esquerra Republicana, sobre la presentació d'un projecte de llei de regulació del soroll. Té la paraula.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè, en la seva primera compareixença davant de la Comissió de Política Territorial, va anunciar la redacció d'una llei de regulació del soroll a Catalunya. Sabem que hi estan treballant, però quan tenen previst que entri a tràmit?, quan tenen previst, sobretot, que finalitzi aquest tràmit i, per tant, que es pugui aplicar?

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, els compromisos que nosaltres vàrem marcar els vàrem situar en un escenari d'execució de legislatura, i, per tant, el que era el nostre programa electoral ha esdevingut programa de govern i acaba sent, evidentment, un programa d'execució dins d'aquests quatre anys.

Si només fos aquesta la resposta, evidentment, seria excessivament vaga, però li haig de dir, per exemple, que també vàrem comprometre'ns a impulsar la creació de quatre nous parcs naturals; ja en tenim un, que serà aprovat molt ràpidament per part del Govern; dos més que seran presentats al llarg d'aquest primer semestre, i un quart que també complirem dintre d'aquest mandat.

Pel que fa a la normativa sobre sorolls, que creiem que és una de les exigències que des d'un punt de vista de qualitat de vida la societat ens demana, li puc avançar que, dins d'aquest segon trimestre d'enguany, aquest serà un projecte que ja entrarà el Govern per a la seva aprovació com a avantprojecte, i serà tramitat al Parlament dins d'aquest, ho repeteixo, segon trimestre de l'any 2001.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Segons l'article 10.1.6 de l'Estatut, la Generalitat té competència en protecció genèrica del medi ambient, i segons el 9.11 i el 17, té competència exclusiva en salut. Així mateix, segons la Llei 22/83, el seu article quart obliga els titulars d'activitats potencialment contaminants a adoptar mesures de prevenció. Així mateix, la Llei 6/96, en el seu article 20, estableix que els òrgans competents de l'Administració de la Generalitat en matèria de protecció de l'ambient atmosfèric tenen la potestat d'inspecció i control de les activitats potencialment contaminadores de l'atmosfera; la Llei combat així la contaminació acústica tot regulant l'emplaçament i les distàncies mínimes de la població resident del lloc on es realitzen aquestes activitats. Per la seva banda, la Llei 3/98, en el seu annex 2.2.11.15, estableix l'obligatorietat de sotmetre a llicència ambiental totes aquelles activitats susceptibles d'afectar el medi ambient, la seguretat i la salut de les persones, i en la seva disposició addicional quarta aclareix que la Generalitat pot assumir el control de la contaminació sonora generada per l'aeroport del Prat i, per tant, pot ordenar l'adopció de mesures i de procediments de control antisoroll als seus gestors.

Tenim la sensació, doncs, que no és només una qüestió de legislació, sinó d'aplicar aquesta legislació. En aquest sentit, ens plantejem que, donat que s'estan donant impactes sònics per damunt de 105 decibels, no entenem com no s'han aturat les construccions dins l'àrea delimitada per la isòfona dels 40 NNI, com no s'han controlat les cèdules d'habitabilitat a Gavà mar, en aquesta zona, és a dir, com no s'ha aturat la proliferació d'habitatges en una zona que té un impacte en la salut, en definitiva –i podem veure detalls de diaris que diuen: «El soroll dispara els casos d'insomni, malestar i agressivitat»; per tant, parlem no de medi ambient, sinó de salut pública–, ens preguntem com no s'han establert mesures d'insonorització d'aquests habitatges, o com no s'han establert mesures antisoroll en els plans d'enlairament, allunyament i aterratge.

Per tant, senyor conseller, el que li diem..., és important que entri aquesta llei, és important que es debati i s'aprovi aquesta llei, però sobretot és important, pel Grup d'Esquerra Republicana i entenem que pels ciutadans de Catalunya, que, a més a més que s'aprovin lleis, d'aquestes lleis, se'n faci us, s'obliguin a complir i, per tant, s'estableixin aquelles mesures que permetin garantir la salut dels nostres ciutadans i ciutadanes.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, coincidim en aquesta inquietud. Tant és així que el Govern de Catalunya ja fa temps, ja fa anys que està treballant..., per exemple, l'any 95 vàrem aprovar, mitjançant una resolució del Govern, una ordenança municipal tipus reguladora del soroll i de les vibracions, a fi i efecte que tots els municipis del país tinguessin un marc adequat per desplegar la seva acció de control i de seguiment. L'any 99 hem iniciat un programa que té una vigència de tres anys –i, per tant, el conclourem aquest any 2001–, el Programa Sonicat, que el que persegueix és una zonificació acústica de tots i cadascun dels municipis de Catalunya, amb l'elaboració d'un cadastre de soroll de tots els municipis, per tal que sigui un instrument de planificació i de gestió municipal. Tenim avui ja acabats els cadastres de municipis de més de sis comarques, i al llarg de l'any 2001, en col·laboració amb el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions de la Generalitat, també amb la Universitat de Girona, amb l'Escola d'Enginyeria de La Salle i amb el Centre d'Ensenyances Integrades de Tarragona, completarem tota aquesta feina de planificació.

El projecte de llei sobre contaminació acústica està en aquests moments ja informat per l'Associació i la Federació de Municipis; l'hem passat ja per l'assessoria jurídica; l'Associació Catalana contra la Contaminació Acústica ens ha fet també les seves aportacions; l'eleuarem, ho repeteixo, dins de les properes setmanes al Govern. D'aquesta manera tornarem a estar –i espero que tots plegats ens en puguem sentir orgullosos– al capdavant de les polítiques de qualitat de vida, en aquest cas de la lluita contra el soroll, a Europa, perquè tindrem una de les primeres normatives de regulació dels sorolls, en línia amb la futura, encara...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

...directiva europea que s'està preparant en aquesta línia.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les millores de la qualitat de l'ensenyament primari i secundari per al curs 2000-2001 (tram. 310-00139/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Verds, sobre les millores de la qualitat de l'ensenyament primari i secundari per al curs 2000-2001. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, nosaltres creiem que últimament, doncs, ja fa uns anys, hi ha un procés d'involució, de regressió, en la política educativa del Govern de la Generalitat; a més a més, dóna la sensació d'una contradicció entre el que vostè diu, en els discursos que fa, i el que veritablement aplica amb aquesta política de què jo parlava. N'hi ha molts exemples, no?, que no hi insistiré..., en tot cas, insistiré demà en un, que és el Decret de matriculació, o la concertació d'escola privada indiscriminada, o el projecte de Decret de regulació dels centres de zero a sis anys, o una desmotivació cada vegada més important del professorat, que a partir del curs que ve ja seran els que cobraran els salaris més baixos de tot l'Estat espanyol.

O sigui, la comunitat educativa, Moviment de Renovació Pedagògica, Federació de Municipis..., molts sectors de la societat civil comparteixen aquesta percepció que jo li acabo de dir, i li voldria preguntar: què pensa fer per superar aquesta situació? –si és que ho vol fer, és clar, de superar-la, no?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera.

(Pausa.)

La consellera d'Ensenyament

Moltíssimes gràcies, senyor president, i perdoni... Senyor diputat, bé, la pregunta, vostè l'anunciava com..., què fèiem per la qualitat de l'educació. I ja que vostè ha parlat d'unes accions determinades..., que en cap informe que es parlés de qualitat es podria dir que són ítems que la poguessin mesurar. Sovint vostè m'ha degut sentir parlar, perquè m'ha seguit en alguns dels meus parlaments, doncs, que primer potser m'hauria de dir vostè què entén per qualitat de l'educació. Perquè, si per qualitat entenem –i estic segura que vostè i jo estem d'acord– que la millor educació, que l'educació de més qualitat és aquella que s'adreça al més gran nombre possible de ciutadans, aquest és el nostre índex de qualitat més alt; o si vostè entengués per ítems de qualitat els que diu la Comissió Europea al respecte, doncs, veurà vostè que totes les accions que nosaltres hem

posat al nostre Programa 2000-2004 s'adrecen a fer una qualitat d'ensenyament millor, la qual cosa voldria dir poder aconseguir en el futur una societat sense exclusions, una millor societat. Aquesta seria la nostra definició de qualitat.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Precisament això és el que no passa, exactament, senyora consellera. I quan jo li he parlat de tots aquests elements..., jo crec que són elements clau que tenen a veure amb la idea final, en tot el procés, de què entenem per ensenyament de qualitat, encara que siguin qüestions parcials, però evidentment l'acabament d'aquestes qüestions parcials, com es gestionen, dóna aquesta sensació, no?, de qualitat o no, que nosaltres creiem que cada vegada va minvant; al contrari, va en regressió.

Vostè parlava aquest matí del dret constitucional a l'educació, de l'obligatorietat i la gratuïtat de l'ensenyament obligatori. Sí, d'acord, hi estem completament d'acord; però fins aquí. A partir d'aquí, d'aquests preceptes, vostès fan una opció política sobre com es dóna aquest servei. Vostè ho ha dit: això és una opció política, i l'educació ho és, i vostès fan una opció política molt concreta, que jo la defineixo i l'he definit com a conservadora, regressiva.

Perquè, és clar, quan hi ha una sentència judicial que diu –i em penso que avui hi ha fet referència, aquest matí; la d'Astúries, em sembla– que el dret a escollir centre per part dels pares és més important que la coeducació –diuen que això és important–, vostès a partir d'aquí comencen aquell frenesí de concertació que els quedava a la ciutat de Barcelona, i això és una decisió política; que abans, des del nostre punt de vista, que el dret dels pares està el dret dels nois i noies a una educació integradora. Vostè ha dit que abans el dret dels pares a escollir centre que no el dret dels alumnes, dels nois i noies, a tenir una educació integradora, perquè, aquells que no fan coeducació, d'integradora, en absolut, i aquells, evidentment, que no tenen nens i nenes amb necessitats educatives especials, doncs, tampoc, no?

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies.

El president

A vostè. Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no m'ha escoltat bé vostè aquest matí, perquè jo no he parlat de cap sentència; no he estat jo. Per tant, no em pot vostè

atribuir el que no he dit. Jo he parlat dels drets, i a més també he fet èmfasi dient que no hi ha dret a elegir centre per part de les famílies, sinó que el que únicament hi ha és possibilitat de triar, i aquí estan les actes per dir... Però, com que vostè m'ha preguntat sobre qualitat, crec que és bo que parlem, ni que sigui per uns instants, de qualitat.

Miri, a la Comissió Europea sobre la qualitat de l'educació escolar, a les seves conclusions del mes de maig d'aquest any 2000, diuen que l'índex, l'ítem amb què podríem definir millor el camí cap a la qualitat és donar autonomia als centres per conformar els seus equips pedagògics de professors, cosa que és el que fem nosaltres –i sap vostè que ho hem fet nosaltres malgrat que algunes associacions corporativistes no hi estiguin d'acord–, i després donar aquesta responsabilitat als centres...

El president

Senyora consellera... Li agraeixo aquesta amabilitat que té.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la formació del professorat de primària i secundària en l'ús educatiu de les tecnologies de la informació i de la comunicació (tram. 310-00147/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra i Majem, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la formació del professorat de primària i secundària en l'ús educatiu de les tecnologies de la informació i de la comunicació. Té la paraula.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, fa més o menys un any la Unió Europea ja va recomanar als governs locals que calia reciclar tota la comunitat educativa i, això, abans de finals del 2002. També, el conseller Mas-Colell, en una compareixença en una Comissió d'aquest Parlament, va anunciar que volia reciclar tots els professors en Internet amb una certa obligatorietat. Quin és, doncs, el capteniment del Govern de la Generalitat sobre formació del professorat de primària i secundària en l'ús educatiu de les tecnologies de la informació i comunicació?

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Ensenyament

Jo crec que és bastant conegut el nostre capteniment al respecte, perquè el Departament d'Ensenyament i el nostre Govern no han nascut avui en l'ús de les tecnologies de la informació i comunicació, dins dels nostres centres i els nostres currículums, i la formació del pro-

fessorat ha estat una de les prioritats d'aquesta actuació. Ja, des de la fundació del Programa informàtic educatiu, el 1986 –com potser vostè recorda–, fins al 1990, vam fer la formació del professorat de secundària i, a partir del 1990, amb la creació de la Xarxa telemàtica educativa de Catalunya, vam, ja, introduir tot el professorat d'ensenyament primari al respecte. Tenim un altre modalitat de formació: presencial, per via telemàtica, mitjançant seminaris, etcètera, de tal manera que li puc dir que estem complint escrupolosament i, a més, ja anàvem com a capdavanters en allò que la Comunitat Europea ha dictat al respecte.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, por repreguntar.

La Sra. Serra i Majem

Sí, senyora consellera, conec perfectament les dades de la seva Subdirecció General de Tecnologies de la Informació del Departament d'Ensenyament, l'antic PIE; i el nombre d'inscripcions als cursos per a la formació de professorat no universitari, en aquesta especialitat, es manté pels volts dels deu mil. Si tenim present que la comunitat educativa a Catalunya està composta per gairebé seixanta mil docents, això ens portaria a un curs per docent cada sis anys, essent la majoria dels cursos només de trenta hores. Parlo només d'inscripcions, no només de..., podríem parlar d'assistència o d'aprofitament i, evidentment, la ràtio encara seria pitjor.

D'entrada, aquestes xifres ja ens mostren que la formació actual és totalment insuficient, però, a més, el model que es fa servir tampoc és vàlid, tot i ser un model que ha hagut d'arribar, pràcticament, a tota la geografia catalana. El model actual de formació està allunyat de les necessitats específiques del centre. Deixi'm que li faci esment d'alguns d'ells: és un model que s'adreça a l'individu, al professor, i no al centre, tot i que darrerament també conec que han posat en marxa uns curssets de trenta-sis hores en els mateixos centres. És un model de dalt a baix, tot i que els formadors i assistents són enquestats a l'acabament dels cursos, els centres no tenen oportunitat de fer propostes de formació. Manca formació específica en l'ús de les tecnologies de la informació per matèries; no hi ha cursos del tipus *Fent matemàtiques*, amb ordinador, o *Visitem museus virtuals*. S'ensenya la informàtica però no es forma per ensenyar utilitzant la informàtica.

Li suggereixo, consellera, que escolti i apliqui més les propostes que provenen dels mateixos centres. Els centres han de poder decidir quines són les seves necessitats de formació i comptar amb un pressupost de formació, com ha fet qualsevol altre centre de treball en el sistema econòmic actual.

En definitiva, consellera, fa falta dissenyar i difondre un nou model pedagògic que aprofiti i integri plenament les possibilitats que ofereixen les tecnologies de la informació i comunicació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo crec que té vostè les dades segurament correctes, però el que té és la interpretació extraordinàriament errònia, perquè han passat per aquests cursos vuitanta mil professors. Perquè –ja li ho dic– no fa cinc anys, eh?, malgrat que la pàgina web s'hagi fet famosa diguéssim que fa aquests anys, nosaltres en portem, ja, més de quinze fent formació. I li diré més: l'any 98-99 hi van haver 10.028 professors; el 99-2000, 10.302; aquest curs 2000-2001, 13.710, i com vostè molt bé ha dit hem iniciat des de fa cinc anys la formació en centre. Li puc afirmar, doncs, que una part molt important dels professors del nostre sistema ja coneixen, no només el nivell d'alfabetització, sinó el nivell d'especialització deguda, i n'és una prova evident, tota la confirmació que han fet del portal educatiu Edu365.com, que l'han pogut fer gràcies a l'expertesa dels nostres professors.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del servei d'electricitat, especialment pel que fa referència als talls de subministrament elèctric (tram. 300-00002/06)

A continuació, continuem l'ordre del dia amb el punt vuitè, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política del servei de l'electricitat, especialment pel que fa referència als talls de subministrament elèctric. La presenta el Grup Popular i la defensa l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Senyor president... Senyories, la inquietud que porta el Grup Parlamentari Popular en presentar aquesta iniciativa parlamentària –i m'adreço, en concret, al conseller d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme– és la necessitat de dotar el sector elèctric a Catalunya d'uns estàndards de qualitat que vinguin a garantir, no només el subministrament energètic, sinó les condicions en què aquest subministrament es produeix.

No fa ni tan sols quinze dies que, a la Comissió d'Indústria d'aquest Parlament, vàrem tenir una sessió, en el transcurs de la qual es va presentar l'Informe, dut a terme per una comissió d'experts, i ja en el seu moment, senyor conseller, el diputat que li parla es va felicitar no només de l'Informe que havien emès aquests experts sinó –i li ho vaig dir de forma expressa– de les facilitats que havien trobat, perquè em constaven, per part de la Conselleria –per part del Departament que vostè presideix–, en la consecució d'aquestes conclu-

sions que vénen a nodrir aquesta interpel·lació que tinc l'honor de presentar en aquests moments.

Què vol dir això? Si aquests experts han arribat a unes conclusions que ens semblen, al Grup Parlamentari Popular, eloqüents, que han estat fetes d'acord amb el subministrament d'una sèrie de dades que ha fet aportar la Conselleria que vostè presideix, cal concloure'n –d'aquesta afirmació– que vostès, com ells, saben exactament allà on som, saben quina és la situació del subministrament energètic a Catalunya i coneixen perfectament, no només les mancances que es produeixen a hores d'ara, sinó les eventuais solucions que tot això pot tenir.

El nostre interès, senyor conseller, és no només l'establiment d'aquests estàndards de qualitat sinó, també, el fet de garantir la continuïtat en el subministrament de l'energia elèctrica i, també, la protecció del medi ambient. No hem de defugir d'aquesta circumstància perquè, a nosaltres, ens sembla molt important.

Fins ara s'ha anat produint –dic fins ara i, concretament, dic des de l'any 1993–, diguem-ne, una activitat que ha vingut directament o indirectament condicionada, en el millor sentit de la paraula, per una sèrie de mesures pactades puntualment i concretament respecte a un determinat tipus de deficiència. Nosaltres entenem que, a hores d'ara, ja es fa necessari que disposem d'unes regles del joc que permetin a tothom saber allà on és, fins on pot arribar i, en tot cas, en quines condicions ho ha de fer.

Això, vostè sap, senyor conseller, que ho estem arrossegant des de l'any 1993. Què s'ha fet, des de llavors? Dic des del 93 perquè em consta que des de l'any 93 els tècnics del seu Departament estan treballant en aquest tema, però des de llavors l'únic que s'ha fet és –com li deia– l'establiment d'una sèrie de convenis que han vingut a resoldre problemes concrets i que, vostè em perdonarà, però a mi em fa l'efecte, em dona la sensació que es tracta de pedaços que sí, tal vegada, resolien qüestions puntuals, però no vénen a entrar en l'entrellat de la qüestió.

Es diria, d'alguna manera, que la Generalitat de Catalunya ha preferit exercir de policia, en aquest sentit, i procedir a la sanció d'aquelles contravencions que s'han anat produint, en comptes de negociar un marc estable, que és al capdavant el que nosaltres avui li venim a reclamar.

Clar, es parla moltes vegades, quan es fa referència als talls i als microtalls en el subministrament de l'energia elèctrica, de circumstàncies que ho explicarien, teòricament, en funció de coses que són diguem-ne –m'ho permetrà, senyor conseller– moltes vegades anecdòtiques, per exemple, el clima. Clar, es fa difícil d'entendre que els talls en el subministrament d'energia tinguin a veure –al cent per cent, vull dir– amb els problemes climatològics; països d'unes característiques molt més adverses, des d'aquest punt de vista, com Suïssa o com Àustria o com Alemanya, aquests problemes no els evidencien.

I mentrestant hi ha sectors que pateixen directament això, i ho hem tingut oportunitat de comentar, fins i tot,

amb vostè, senyor conseller, de forma expressa; del sector de l'alimentació, estic parlant en concret, o del sector de les tecnologies o de la informàtica. Clar, el sector de l'alimentació en aquests moments i a hores d'ara, a casa nostra, està fent front, entre altres coses –per exemple–, al pagament de primes d'assegurances, molt importants, perquè no saben si en un determinat moment el subministrament d'energia elèctrica es veurà interromput, i això té una traducció en els preus i, per tant, estem carregant com sempre als consumidors uns preus i unes penyores que res tenen a veure amb la seva responsabilitat.

Vostès sancionen, però vostès no estableixen, per exemple, cap tipus de compensació per als qui vénen a patir les conseqüències d'aquest problema, que són els usuaris, i tal vegada algú podria pensar que la Generalitat no en té, de competències, en aquest territori, i sí que les té. Perquè la Llei de procediment administratiu permetria perfectament, com vostè sap, senyor conseller, que es fixessin determinades indemnitzacions en evitació que els perjudicats haguessin de negociar directament amb les empreses subministradores quan es produeixen talls, quan es produeixen conseqüències indesitjades, específicament a determinats sectors.

I no és cert que les companyies elèctriques no vulguin arribar a cap mena d'acord amb l'Administració en la producció d'aquest..., diguem-ne decret sobre estàndards de qualitat; ells ho han demanat a bastament, i l'any 95, que aquest diputat en tingui constància, s'han vingut produint una sèrie de contactes i s'han vingut palesant una sèrie d'inquietuds en el sentit de dir a l'Administració de la Generalitat de Catalunya: «Què és el que hem de fer?, com ho hem de fer, de quina forma ho hem de resoldre?» Estableixin, vostès, naturalment parlant i dialogant i, en el millor sentit de la paraula, negociant aquesta normativa, les regles del joc de subministrament energètic.

D'aquí a quatre dies, senyor conseller, tornarà l'estiu i ja hi tornarem a ser –i ja hi tornarem a ser. I quan vingui l'estiu i ja hi tornem a ser, doncs, resultarà que vostès es veuran en la necessitat, en l'obligació, de fer front a aquesta circumstància i no només es despenjaran els telèfons i es demanaran responsabilitats per la via més directa sinó que, a més a més, vostès hauran d'acabar imposant determinades sancions per determinats incompliments. I això és el que a nosaltres, modestament, ens agradaria evitar, és a dir: fixi'n les normes, les regles del joc i estableixin l'actitud que han de seguir tant les companyies subministradores com tots els agents que intervenen en la producció, en el transport, en la distribució de l'energia, per tal que no només això no passi sinó que, en el supòsit que això s'esdevingués, cadascú assumeixi la responsabilitat que li pertoca.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Fa..., aquests dies que li deia al començament, aquesta Comissió d'experts deia: «D'aquí a l'any 2010 seran necessàries, doncs, determinades iniciatives, determinats accents importants en la producció energètica», que vostè mateix establia en els 2.400 megawatts, crec recordar, en concret.

Bé, tot això ens sembla formidable, però, independentment d'això, les condicions en les quals s'ha de produir l'energia, s'ha de distribuir i s'ha de subministrar crec que bé mereixen el fet que d'una vegada i per totes, senyor conseller, tinguem sobre la taula el decret que ho vingui a regular.

Aquest és el nostre interès, i aquesta és la raó de la interpellació que he tingut l'honor de presentar davant del Govern aquesta tarda.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, senyor diputat, vostè substancia... –senyor president..., és que se m'encenia el vermell només acabar de començar (*veus de fons*)..., d'acord, d'acord, ara ja tinc el verd de l'esperança–, vostè, senyor diputat, substancia una interpellació que va ser presentada, si la vista no em falla, per la diputada del seu Grup Parlamentari el mes de desembre, si no ho recordo malament, del 1999. Bé, això vol dir que en aquell moment –en aquell moment– estàvem en una situació especialment sensible en aquest tema, perquè el mes de novembre..., setembre i novembre de l'any 1999 van ser especialment greus des del punt de vista de les interrupcions en el servei elèctric, i precisament degut a incidències meteorològiques com les que vostè ha esmentat, que, vulgues que no, tenen importància.

Per exemple, ara fa quatre dies va caure un llamp..., en cauen molt sovint, de llamps, en les instal·lacions elèctriques, però totes tenen la protecció adequada; tenen la protecció adequada fins a uns determinats límits de seguretat. Vostè ja sap que la seguretat cent per cent, econòmicament, representa un cost infinit, eh? Per tant, s'ha de trobar l'equilibri adequat. I l'altre dia, fa dos dies, va caure un llamp en un transformador de la zona de Girona, que el va incendiar, i això és un fet bastant excepcional, eh?, que no s'havia produït des de feia bastants anys. I concretament s'havien produït casos similars en aquell moment, quan la seva diputada va fer aquesta interpellació. Vostè la substancia avui, les circumstàncies han canviat radicalment, i jo li ho explicaré.

Vostè ha fet referència –i em va bé per començar– a l'informe de la comissió d'experts que vam debatre l'altre dia en la Comissió d'Indústria. I l'informe de la comissió d'experts fa èmfasi en dos aspectes; que, degut a unes circumstàncies actuals, ens vam fixar tots potser una mica més en el tema de producció, és a dir, l'equilibri entre oferta i demanda, que no pas en els sistemes de transport. I va ser precisament en relació amb això que jo vaig explicar que, segons la comissió d'experts, i d'una manera molt justa, es necessitaven 2.400 megawatts addicionals, encara que la meua preferència és que hi hagués un excedent, perquè és la manera que efectivament es produeixi competència real.

Bé, i des d'aquest punt de vista, home, no podem estar alarmats perquè aquests 2.400 megawatts addicionals es necessiten per al període de deu anys que ens ve a davant –deu anys. I vostè sap –i ho vam parlar en aquell moment– que tenim en aquests moments en construcció 800 megawatts aquí al Besòs, que seran seguits..., «en construcció» vol dir que s'estan col·locant les turbines ja, eh?, i que entraran en funcionament a finals d'aquest any. Després tindrem una segona etapa de 800 megawatts més aquí al Besòs, que ens situarà a 1.600 –quatre unitats de 400 megawatts, de cicle combinat. Després tenim dues unitats més en el polígon químic de Tarragona, de 400 cada una. I hi ha una altra unitat de 800 que està prevista també per a la mateixa zona tarragonina. Per tant, si el que hem de construir en deu anys són sis unitats de 400, o vuit –preferència meua–, no anem malament si en els propers dos anys entren en funcionament aquestes unitats que li he dit.

En canvi, el que sí que cal emfatitzar de debò és una cosa que l'altre dia no va passar, degut que l'interès, per raons conjunturals, estava centrat precisament en la producció: el tema del transport. És veritat que el que em preocupa més de cara a aquests propers deu anys és la xarxa de transport. De tota manera, si la producció la situem, tal com es dedueix d'aquest Pla, bàsicament a prop dels centres de consum, la càrrega sobre la xarxa no és tan forta com ho podria ser si amb tècniques més antiquades s'haguessin de situar els centres de producció molt allunyats dels mercats.

De tota manera, és evident que la qualitat del servei, en aquests moments, no ve perjudicada per la mancança de producció, sinó que, en tot cas, ve perjudicada per la xarxa elèctrica. És en aquest sentit que des de l'any 94, començant el 94, fins a l'any 2003, hem subscrit amb les companyies elèctriques –primer en plural i després en singular– uns plans d'inversions, perquè, escolti, això de la qualitat elèctrica no és un problema que s'arregli parlant: és un problema que s'arregla invertint. I es van fer dos plans, un que va anar des del 94 fins al 98, amb una inversió que es va realitzar de 85.000 milions de pessetes, i després, del 99 fins al 2003, està en ple funcionament i complint-se un pla d'inversions que en la seva formulació inicial era de 110.000 milions de pessetes i que després ha estat ampliat amb 12.000 milions més. Per tant, això voldria dir, quan s'acabi aquest pla al 2003, que s'haurà invertit en millora de la xarxa 85 més 122, és a dir, pràcticament 200.000 milions de pessetes.

Home, la magnitud d'aquesta inversió no s'escapa a cap dels diputats aquí presents ni dels que suposo que llegiran el *Diari de Sessions* un dia o altre, perquè ara, aquests dies, estem parlant de la magnitud de les inversions, per exemple, per contenir la regressió del delta de l'Ebre, i estem parlant d'algunes desenes de milers de milions de pessetes. Aquí es parla, concretament, es fa, s'executen 200.000 milions de pessetes. No són actuacions, diguem-ne, «a salt de mata». És a dir, jo he explicat també algunes vegades una qüestió que potser és un pèl tècnica, que és que un dels defectes que té la xarxa catalana és que és en forma d'arbre en lloc de ser en forma de malles, que és molt més segura, la malla; i les inversions que es fan són precisament per acon-

seguir transformar una configuració geogràfica en forma d'arbre en una xarxa mallada. Per tant, cada una d'aquestes inversions obeeix, precisament, a aquesta política, que és la bona des del punt de vista del que ens diuen tots els tècnics en el sector.

Bé, parlem de les mesures de la qualitat. Jo ja sé que hi ha un altre diputat d'aquesta cambra que sempre ens explica que el temps d'interrupció de la potència contractada és una mesura una mica grollera de la qualitat i que hauríem d'anar a mesures més fines; hi estic d'acord. Hi estic d'acord, però aquests són procediments molt poc estandarditzats i molt poc definits encara, i, precisament degut a algunes intervencions en la Comissió d'Indústria, des de fa un cert temps la Direcció General està treballant molt seriosament en això. Però tenim poques dades comparatives, que ens ajudarien molt a veure les coses clares, eh?

De tota manera, fixin-se en una cosa: el nivell d'interrupcions –amb aquesta mesura, si vostès volen, una mica grollera–, que l'any 97 es va situar a 2,42 hores, que l'any 98 es va situar a 2,20 hores, l'any 99, degut a aquelles incidències que vostè ha dit –això es pot descomptar perfectament, eh?–, vam pujar a 3,44, però ara tornem a estar a 2,20. I, en canvi, el que sí que ha pujat és una cosa que és conseqüència de l'acció que s'està fent sobre la xarxa –aquestes que li he dit són les interrupcions imprevistes, les interrupcions accidentals–, una cosa que ha pujat, i substancialment, són les interrupcions programades, és a dir, aquelles interrupcions que s'avisava al client que es faran, que es produiran de tal hora a tal altra, tal dia, i que es fan precisament per intervenir en la xarxa. És obvi que no pot connectar vostè un nou tram amb la xarxa viva, diguem-ne; l'ha de desconnectar. I aquí –que això també és una mesura de l'activitat que s'està fent sobre la xarxa per millorar-la– li diré, per exemple, que l'any 98 les interrupcions programades, que són bones –bé, en el sentit que acabo d'explicar–, van ser 0,61 hores i que, en canvi, l'any 2000 les interrupcions programades van ser 1,10 hores. És a dir que no només es pot mesurar pel cantó de la inversió, sinó que pel cantó, també, de les interrupcions necessàries per fer les noves connexions s'està produint una clara millora en aquest sentit.

Jo li podria donar comparacions amb altres països; el que passa és que són molt difícilment homogeneïtzables, eh? El nivell d'interrupcions nostre en aquests moments és només lleugerament superior al francès; el nostre nivell d'interrupcions és millor, clarament millor, que l'italià –que no és pas un país ni poc industrialitzat ni endarrerit–, o bé és diverses vegades millor que un, per altra banda, terrible competidor en el terreny econòmic, un país petit però que està funcionant molt bé, com és Portugal; però no una mica millor, com en el cas d'Itàlia, sinó tres vegades millor. Vostè em dirà: «No, és que vostès s'haurien de comparar amb Alemanya i amb Suïssa.» No, no, ja ho sé, i és amb el que ens comparem, i ens queda un cert camp per córrer, però no anem allunyats.

I parlant de... Bé, de normatives, si vol, en parlarem en la repregunta, si vostè vol, i llavors jo, en la resposta.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories... Senyor conseller, no, clar, si és que, efectivament, plantejant les coses d'aquesta manera resulta molt difícil establir una controvèrsia, si més no una controvèrsia, diguem-ne, virulenta o flagrant, no?, perquè són fets objectivables els que vostè ha presentat aquí. Però, està clar, la gent que està interessada a resoldre aquests problemes tal vegada, doncs, ens obligaria a filar potser una mica més prim, no? –potser una mica més prim. És clar, aquí, jo, espigolant en tot el que dona lloc a la circumstància present, doncs, m'he trobat amb el Reglament de verificacions elèctriques i de regularitat en el subministrament d'energia, de l'any 54. I això són, diguem-ne, textos legals amb els quals tots plegats han de treballar cada dia. I m'he trobat amb la legislació vigent sobre el sector elèctric, que no és tan antiga, és de l'any 97, però, en tot cas, aquesta legislació, la del sector elèctric, com vostè bé sap, senyor conseller, tampoc parla dels estàndards de qualitat, tampoc en parla –tampoc. I, clar, vostè em diu: «No, és que en el 99 ja hi érem, en aquesta situació.» És veritat, però ara també hi som. Potser en una altra mesura? No, té raó, en una altra mesura, però hi som encara.

I jo em pregunto, senyor conseller, em pregunto, amb tota franquesa, eh?: per què la Generalitat de Catalunya, d'una vegada i per totes, no promulga aquest decret respecte dels estàndards de qualitat, per tal que a partir d'aquell moment tothom sàpiga allà on som, on anem, quines són les seves obligacions i, en tot cas, quins són els drets d'aquelles persones que es puguin veure afectades quan es produeixi una determinada, diguem-ne, conculcació o contravenció de la norma? Les inclemències meteorològiques hi són, i no les podem pas defugir, però no ho són tot tampoc, senyor conseller. I, home, clar, a nosaltres, efectivament, ens interessa igual que a vostès, en el millor sentit de la paraula, el fet que existeixi un excedent, perquè això, efectivament, i com vostè apuntava, vol dir una competència real.

Però nosaltres creiem que aquest problema s'ha d'enfocar no només des del punt de vista de la producció energètica, que s'ha d'enfocar, diguem-ne, globalment. I la xarxa de transport també hi té a veure, amb tot això. I la qualitat, en el sentit més ampli de la paraula, també hi té a veure. I la preservació del medi ambient també hi té a veure. I, clar, escolti, jo entenc i accepto i em sembla important el fet que les interrupcions previstes i, sobretot, les programades hagin assolit, entre cometes, «només» una hora i deu minuts, però, clar, anem-ho a explicar a la gent que les pateixen, anem-los-hi a explicar.

Bé, programades o no programades. Perdoni: té raó, però, en tot cas, al capdavant, a qui les pateix, li és igual si les hi han programat o no les hi han programat. No és exactament el mateix; no –ja ho sé–, però, per exemple, en el sector tecnològic i, per exemple, en el sector

de la informàtica, tot això comporta un enrenou de primeríssima divisió. Per tant –i acabo perquè aquest és l'ànim que porta el Grup Parlamentari Popular a presentar aquesta interpel·lació... Només volem una cosa, senyor conseller; només una de ben senzilla: fem-la d'una vegada ja, aquesta, diguem-ne, producció decretal. Fem, diguem, establim, assenyallem quins són aquests estàndards de qualitat i, a partir d'aquí, que cadascú faci front a les seves responsabilitats.

Gràcies, senyor conseller per la seva atenció. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Deu. També per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president... Ja ho veurà, senyor diputat: les dues programades s'han de fer, i, en programar-les, precisament, es tracta d'evitar totes les dificultats de tipus econòmic que aquestes puguin crear. I s'han de fer per millorar la xarxa, és a dir, no es pot intervenir sobre la xarxa sense interrompre; el que passa és que se sap quin dia i quina hora.

Bé, quant a la incidència meteorològica, escolti: si jo no m'he excusat amb la incidència; jo li he dit només una cosa: l'any 2000, que no va ser un any especialment dolent d'incidències meteorològiques, en vam tenir 2,20 hores i, l'any 99, en vam tenir 3,44, però és que, mentre parlava abans, no trobava una cosa que, finalment, sí que he trobat –i que ara he tornat a perdre..., exacte!–, que són els temps d'interrupció anuals d'altres països. Jo recordava de memòria d'Itàlia. Sap quin ha sigut el temps d'interrupció, l'any 99 –no en tinc les dades del 2000–, a Itàlia? 190 minuts, que són dues hores i deu minuts, que és més que 2,20 hores, perquè 2,20 hores és dues hores i 12 minuts, o –agafi's fort a la cadira–: Noruega és un país que passa per ser un país tècnicament molt avançat; doncs, a Noruega, 180, eh? És a dir... Perdó: abans ho he dividit malament; 190 és tres hores i deu minuts, i 180 minuts són exactament tres hores.

És a dir, estem millor que a Itàlia, que a Noruega i que a Suècia, i, en canvi, estem pitjor que al Regne Unit i estem pitjor que a França –una mica–, i estem..., ja m'agradaria estar en l'estàndard holandès, que, de les dades que en jo tinc, és de llarg el millor. Bé, però vull dir que tampoc estem en una situació d'aquelles de dir: és que som els últims de la cua –en absolut–, i, a més a més, amb una tendència de millora clara. Però la gent, senyora diputada, de vegades es queixa d'una interrupció programada i, en tot cas, el que hauríem de... Si vostès m'acusessin que no m'he explicat prou, que les interrupcions programades són perquè després pugui millorar el servei, llavors tindrien raó.

Ara, deixin-me ara parlar un moment de normativa. A veure, nosaltres hem estat –i això també va ser objecte d'una discussió que, potser, recordo que va ser una d'aquelles discussions en la qual ens vam acalorar; especialment, em vaig acalorar jo– esperant un decret de

qualitat bàsica per, després, sobre allà construir les nostres especificitats, perquè les característiques del nostre consum són diferents de zones agràries, és a dir, en una zona agrària, per exemple, una interrupció, un microtall no té gaire importància, la bomba que fa anar no sé què continua funcionant, no? Bé, hem estat durant anys esperant un decret i debatent-lo en successius governs, de diferents colors polítics.

Aquest decret bàsic de qualitat de servei, finalment, ha sortit. Sap quan? El 22 de gener del 2001, i nosaltres, que tenim tota la preparació i estudis fets, estem preparant un decret complementari a aquest perquè s'ha de complementar. I s'ha de complementar amb una sèrie de coses en les quals aquell decret és insuficient; probablement és insuficient, aplicat en el nostre cas, perquè el nivell d'exigència de la nostra xarxa ha de ser més alt –ja ho entenc això, però no podíem construir sobre el buit. I, finalment, el Govern s'ha mullat, però s'ha mullat ara, el 22 de gener del 2001; per tant, no em digui que fa no sé quants anys... És clar, fa no sé quants anys tinc les cartes –no els hi llegiré–, tinc les cartes dirigides a diferents ministres, de, també, diversos colors polítics, insistint en la necessitat de fer, efectivament, això.

Bé, nosaltres tenim –segurament, l'enviarem al Govern per a la seva aprovació ben aviat– un decret que complementa això, que classifica, per exemple, entre altres coses, els municipis segons el nombre de subministraments i les característiques dels subministraments, que agrupa els municipis per tal de fer unitats coherents de mesura de qualitat, que introdueix el concepte de la qualitat zonal perquè, jo, el que avui estic dient són xifres mitjanes de Catalunya i, en canvi, ens trobem amb zones molt ben servides i zones mal servides, és a dir, tota una sèrie de coses que, senyor diputat, quan publiquem el decret, doncs, miri: si vostès volen, podem fer el que he fet tantes vegades, no? Jo dec ser dels consellers que tinc més presència, i jo li diria que, quasi sempre a petició pròpia, de compareixença a la Comissió per tal d'explicar amb detall les coses que fem. Bé, molt bé; doncs, en el moment que traguem aquest decret també m'ofereixo a fer una sessió sobre totes les característiques i especificitats del decret, més enllà del Decret que, finalment, l'Estat ha promulgat el 22 de gener del 2001, és a dir, fa quatre dies.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de consum (tram. 300-00050/06)

Passem, ara, al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de consum, que formula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, suposo que no el sorprendrà la interpellació perquè, a la darrera compareixença a què va assistir, en aquella conjunta, amb diferents consellers, on parlàvem del conflicte que ha sortit arran del problema de les vaques boges, crec que allà es van assentar suficients elements perquè, avui, el nostre Grup l'interpelléssim.

Senyor conseller, l'article 51 de la Constitució espanyola «ordena als poders públics de garantir la defensa dels consumidors i usuaris, i de protegir-ne, mitjançant procediments eficaços, la seguretat, la salut i els legítims interessos econòmics.» Aquesta frase literal consta en l'Estatut dels consumidors, en el preàmbul de la Llei. És vostè, senyor conseller, la primera autoritat, el màxim responsable del consum a Catalunya, i el nostre Grup avui pretén demostrar, senyor conseller, que no ho fa bé. Tenim elements suficients: les dades de què en aquest moment disposem ens permeten afirmar que la gestió al front del consum, des que vostè l'ha assumida, en aquests moments podem afirmar que no va com hauria d'anar, no va d'una manera correcta.

Per què l'hi dic? Home, perquè a vostè, cada vegada que l'hem interpellat, dient-li: «Escolti: no fa prou bé les coses en matèria de comerç o de consum, o del que sigui», sovint ens ha repetit l'anècdota d'aquell general que tothom criticava –no sé com es diu– però que guanyava batalles. (*Algú diu: «Foch».*) Foch, doncs; aquest general. Escolti'm: en aquest cas concret, no s'ha perdut la batalla; s'està perdent la guerra, senyor conseller –s'està perdent la guerra. Analitzem-ho! No es tracta d'aportar-hi, senzillament, paraules –analitzem-ho.

Ara n'hem tingut un exemple, fa un moment. Jo estava pensant a fer una cosa que no faig: una lectura d'una intervenció que m'havia preparat, però, sentint el diputat Fernández Deu, vostè ha comès un error, l'ha traït el subconscient. Ell li parlava d'un conflicte en el qual una part era el servei elèctric i, l'altra, era el consumidor. Vostè ha parlat en primera persona, quan parlava del tema elèctric, i, dels consumidors, parlava en tercera persona, oblidant que el responsable n'és vostè. Vostè també és el responsable que, les conseqüències d'aquests talls, qui les paguen se'n puguin rescabalar. Ni una paraula, ni una paraula. Això no forma part del seu paisatge diari. El tema del consum, com bé ens va obsequiar en el moment que va assumir la responsabilitat, és aquella cosa que va acumular a seguretat industrial. Home, quan vostè la va acumular –la va acumular a la Direcció General de Seguretat Industrial–, el nostre Grup va pensar: bé, a veure què passa. Em reconeixerà, suposo, que és de rècord Guinness, eh? Perquè, és clar, les direccions generals de consum de vegades tenen ubicacions estranyes, però tan estranya com ubicable a Seguretat Industrial era per veure-ho venir.

Bé, ho hem estat analitzant, ho hem estat veient... Pasat el temps, senyor conseller, es demostra, com podem veure a bastament, que no va ser una decisió encertada. A més a més, complementada amb una altra decisió especialment errònia. Vostè hereta una antiga

direcció general, una antiga conselleria, i no em dol reconèixer que la tasca feta en consum era reconeguda per tothom que hi estava posat. L'Institut Català del Consum era un instrument, una institució coneguda i reconeguda a Catalunya i fora de Catalunya, i, la Direcció General de Consum, Déu n'hi do com treballava i l'eficaç que tenia la seva feina. Arriba vostè i la primera cosa que ens fa: passa el pressupost de 782 milions de pessetes, l'any 1995, de les dues direccions generals acumulades –la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial sumaven, totes dues, 782 milions de pessetes; l'any 1996, 524; el 97, 409; el 98 –aquí toquem terra–, 396; a partir d'aquí es comença a recuperar: 486, 504, fins als 586 que tenim aquest any...

Primera pregunta, senyor conseller: o abans llençava molts diners, o no s'està fent res últimament? Per què s'inclina el nostre Grup? Home, per pensar que s'està fent molt poca cosa, perquè amb els pressupostos d'aquests anys, senyor conseller, un cop es deduïen els béns, les despeses corresponents a béns i serveis, a transferències a l'Institut Català del Consum, a consells comarcals, a organitzacions de consumidors i a altres entitats, en alguns casos, quedaven xifres inferiors al sou del director General –alguns anys, per sota dels vuit milions de pessetes. No se m'hauria d'estranyar perquè això són paraules repetides, les que he usat durant cada any a l'hora que, des d'aquesta tribuna, hem debatut els pressupostos. Algun any hi ha sigut –vostè ja ho hauria d'haver sentit. Hem criticat això i hem dit: «Escolti'm: si aquesta Direcció només té aquests recursos, potser que la dissolguem», i vostè, amb una altra solució, a través de l'Institut Català del Consum, perquè això és insuportable, és inaguantable..., políticament, inexplicable que una Direcció General, un cop deduïdes les despeses i deduïdes les transferències, es quedi amb menys recursos del que costa el sou del mateix director general.

Per tant, senyor conseller, vostè ha seguit una política que, mentre no han aparegut grans problemes –aquí tenim el general–, li ha servit per dir: «Escolti'm: anem fent»; però, és clar, ara tenim un problema, senyor conseller. L'hi anticipo: vostès no en són els culpables, però vostès en són els responsables –vostès són el Govern de Catalunya–, i parlarem d'un problema, senyor conseller, que és el gros, el que tenim en aquests moments, que és el que deriva de tota la crisi alimentària real del problema de les vaques boges. L'altre dia, ens va convèncer molt poc perquè, senyor conseller, vostè té informació des de fa molt temps. Tots tenim informació des de fa molt temps i, senyor conseller, fins a última hora, de premsa, corrents i de mala manera, vostè no ha aparegut, i m'hauria de reconèixer que la seva no-presència era interpretada i és interpretada com un element nou de confusió i de menys confiança encara.

Perquè veurà: aquí hi ha molts interessos –tots ells legítims– que estan en joc: els interessos dels ramaders. Efectivament, el conseller responsable ha assumit el problema, ha sortit públicament a donar les seves raons –unes les compartim, altres no– i defensa, legítimament, els interessos dels ramaders. Exactament, el seu col·lega d'Ascó, conseller de Sanitat, ha comparegut, ha explicat el que li semblava que havia d'explicar respec-

te a les conseqüències d'aquesta malaltia i com podia afectar les persones. Exactament, el seu col·lega de Medi Ambient. Vostè no ha aparegut per a res, no ha aparegut per a res. Efectivament, hi havia un problema difícil i, és clar, vostè, instal·lat darrere l'anècdota del general, esperava que el temps l'hi resolgués o que els altres l'hi resolguessin, però en aquests moments tenim un conflicte molt greu, molt seriós, senyor conseller, i vostè, des de la seva conselleria, el que ens està demostrant és que l'ha desmuntat de tal manera que, quan hi ha un problema, és incapaç de reaccionar.

Vostè ha tingut temps suficient per preparar els consumidors catalans sobre aquesta eventualitat, i no s'ha fet. I un cop ha aparegut el problema, aquelles garanties que ens han de permetre dir, amb tota la força, que els productes que estan posats al consum a Catalunya són aptes, això no es fa amb suficient contundència. Perquè el problema el tenim, senyor conseller, que s'ha instal·lat en el consumidor, en els catalans i les catalanes en general, una situació de pànic, de temor, de desconfiança, i no tota la desconfiança és motivada per l'actuació del Govern, però una part de la desconfiança i del temor que s'han generat sí que són imputables directament a la seva falta d'acció política en aquest àmbit. Per tant, senyor conseller, ara tenim una situació complicada que ens obligarà a reaccionar tard i malament i sobre la qual el nostre Grup li vol fer quatre propostes, que les sotmetrem a la consideració d'aquesta cambra quan substanciem la moció.

Primer, prendre totes les decisions necessàries per tal que el Govern de la Generalitat s'expressi amb claredat i coordinadament, de manera que vostè, senyor conseller, pugui assegurar amb rotunditat que els productes que es venen estan en perfectes condicions.

Segon, que el seu Departament iniciï una campanya d'informació a través de tots els grans mitjans, especialment les televisions.

Tercer, formar una nova direcció general de consum que compti amb els recursos suficients per desenvolupar les tasques que li són encomanades i que la llei li confia.

I mentre aquestes mesures s'estan aplicant, senyor conseller, rebí vostè el sector carni, perquè l'altre dia, amb les mesures que vostè proposava, com va poder veure, el sector no les va rebre precisament amb excessiu entusiasme i, per tant, tot ens fa pensar que no està ben plantejada, la possible solució als problemes.

Senyor president, amb el seu permís, deixaria la intervenció en aquest moment i la continuaríem en el torn de rèplica.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Clofent. Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor diputat –senyor president...–, vostè divideix la seva interpel·lació en dues parts. Una fa referència a

l'activitat de la Direcció General i de l'Institut Català del Consum, i jo n'hi afegiré una altra, perquè totes dues són positives i n'hi afegiré una altra de positiva, encara, que és el sistema arbitral. I després, entra en el tema específic de l'encefalopatia espongiforme i el que hem fet en aquest terreny.

Miri, deixi'm fer una repassada molt ràpida de l'evolució de les xifres de l'atenció als consumidors, classificant-ho d'una manera ben lògica. Primer de tot, amb informació.

Un element d'informació –després, parlaré dels altres– és el telèfon del consumidor. El telèfon del consumidor és una, diguem-ne, primera línia d'informació que ha tingut en els recents anys la següent evolució en el nombre de consultes anuals –alerta: posades en termes homogenis. Què vol dir això? Que, jo, les xifres que li donaré, seran les xifres de trucades ateses, no trucades rebudes, perquè en un moment determinat, en aquella època que vostè diu que es feia tan meravellósament bé, es donaven les xifres de trucades rebudes, comptant també les que no s'aixecava el telèfon. Per tant, trucades ateses: 37.700 l'any 97, 40.000 l'any 98, 41.700 l'any 99 i 42.560 l'any 2000, amb un increment percentual de mitjana, des de l'any 97 fins a l'any 2000, d'un quasi 13% anual.

Això vol dir dues coses, això vol dir, primera, que l'activitat..., si vostè fa una simple divisió dels dies hàbils, que són els que vostè sap que són, doncs, surt una xifra de consultes diària molt notable, també és cert que en un moment determinat, concretament l'any 96, es van incrementar el nombre de línies, perquè vam detectar, l'any 96, que hi havia una certa mancança i per això quedaven moltes trucades sense atendre. Demuestra, primer, això, que hi ha més facilitats i, segona, que la gent hi confia.

No m'entretindré a detallar-li els percentatges de consultes respecte a què van, no? El primer, de llarg, són les consultes relacionades amb l'habitatge, o de reformes o d'intervencions de gent relacionada amb el món de la construcció, que s'emporten pràcticament el 24% de les consultes; seguit, en segon lloc, del comerç: un 11%, i a continuació –després en tornaré a parlar, d'això–, vénen allò que se'n diu les *utilities*, és a dir, telèfon, aigua, gas, etcètera, etcètera, amb un, pràcticament un 9%.

Per tant, aquesta és una activitat que no solament no ha disminuït, sinó que s'ha reforçat i, a més a més, ha anat tenint cada vegada més adeptes entre els consumidors. La unitat d'atenció als consumidors, que ja és atenció personalitzada, i moltes vegades conseqüència de la consulta telefònica, que la consulta també es pot fer per telèfon, però no ja en el telèfon del consumidor, sinó en un telèfon on hi ha un especialista en la qüestió, aquestes també han anat augmentant, amb un increment anual sistemàtic de quasi un 6%, i l'any 2000 es situa en 2.200 trucades. Visites personals 4.000 l'any 2000, quan l'any 97 se'n rebien només 1.300. Per tant, ens trobem... Ah! I en reclamacions tramitades 4.700 l'any 2000, enfront de 1.200 l'any 97. Per tant, aquí també hi ha hagut un notable increment que respon a això, que el consumidor se sent ben tractat, se sent atès, quan va a l'Institut Català del Consum.

Perquè potser sí que el món d'especialistes va apreciar aquella feina que es va fer, que es va fer molt bé, de crear l'Institut, la seva base de dades, la seva biblioteca, però calia una obertura al públic que és la que estem fent.

Últimament s'ha fet un esforç important, també, en el tema de la informació a través d'Internet –li estic donant totes les fases de la informació–, amb 56.000 consultes a través d'Internet, l'any 2000. Òbviament, no ho comparo amb anys anteriors perquè seria una comparació abusiva i vostè em diria: «Escolti, és que això d'Internet s'ha popularitzat darrerament.», i tindria raó, però: 56.000, eh?

Bé, salto a un altre tema, que és el dels pulsímetres. Si vol en parlem després, però em sembla que caldria que féssim una referència ràpida a l'altre element que jo li he esmentat, perquè, si no, em faltaria temps, que és el del sistema alternatiu d'accés a la justícia, concretament el sistema d'arbitratge.

Aquest és un tema d'una enorme importància, perquè vostè sap, senyor diputat, que si al ciutadà consumidor li donem una forma de resoldre els conflictes amb els proveïdors de béns o serveis que sigui més ràpida i més barata, sobretot més ràpida i més barata que el sistema judicial, farem dues coses bones: una, donar satisfacció a aquest usuari, a aquest consumidor, i una altra, descarregar, que també convé, el sistema judicial de qüestions que es poden resoldre pel mètode de l'arbitratge. Molt bé, vostè sap que perquè es pugui produir una solució d'un conflicte pel procediment de l'arbitratge cal que les dues parts s'hi adhereixin, i una part, el consumidor, el demana, el pot demanar, però si llavors s'ha de començar a tramitar que la companyia s'hi adhereixi estem perduts. I nosaltres el que hem fet ha sigut una campanya forta, intensa, que ara li diré els resultats. De fet, a les companyies prestadores de serveis, les grans companyies prestadores de serveis i altres companyies no tan grans, s'adhereixen *a priori* al sistema d'arbitratge, de tal manera que, només si el consumidor ho vol, ja es fa l'arbitratge.

Bé, nombre d'empreses adherides al sistema arbitral, l'any 2000, són 2.651. Tampoc li lleigeixo la xifra de fa uns quants anys perquè no s'havia començat aquesta línia i no li faig la comparació, però, per exemple, vostè abans em deia: «Oh! És que vostè, quan parla de les elèctriques, parla d'una manera i, quan parla del consumidor, d'una altra.» Doncs, miri, precisament –precisament–, hem aconseguit que s'adhereixin *a priori* al sistema arbitral en benefici del consumidor les empreses elèctriques, l'empresa subministradora de gas, l'empresa subministradora d'aigües –Aigües de Barcelona, concretament–, Renfe, etcètera, però li esmento amb noms i cognoms aquestes, perquè això sí que ho considero un èxit del meu Departament, al servei del consumidor. És a dir, qualsevol que tingui problemes amb aquestes empreses només ha de dir: «Jo vull anar a l'arbitratge.» L'empresa ja està obligada a anar-hi pel conveni que ha firmat.

Bé, i tot això són, senyor diputat, progressos importants. Deixi'm entrar, voldria parlar-li de les campanyes d'inspecció, que també és rellevant, respecte al tema de l'encefalopatia espongiiforme, perquè jo vaig donar

unes dades l'altre dia –i les mantinc. Amb la nostra capacitat inspectora podem donar la volta a tots els punts de venda de carn, en període inferior als quatre mesos. Però deixi'm parlar d'això. De fet, a vostè també l'ha traït una mica, no?, el subconscient? Perquè, de fet, vostè semblava com si trobés a faltar que nosaltres haguéssim comès errors, per poder-nos-en acusar. Miri, deixi'm dir-li una cosa que vaig dir l'altre dia –i li ho dic amb tota la cordialitat, eh?, no és una... Hi ha hagut una sèrie de mesos, concretament els que van des del novembre fins al febrer, des del novembre del 2000 fins al febrer del 2001, on la informació, que amb tota la bona fe del món i amb tot el coneixement tècnic existent en els departaments de Sanitat –no d'aquí, no, de tot Europa– i en els departaments d'Agricultura, no estava estabilitzada.

Jo ho diré, també, amb tota naturalitat sense voler posar el dit a l'ull a ningú. Se'n recorda del problema de si es podia posar un determinat os al caldo o no? Què havíem de fer nosaltres? Afegir-nos a la confusió i dir: «Escolti, sí que es poden fer servir els ossos.» Perquè alguns ho deien i, en canvi, altres deien que no. I llavors, si vostè repassa el calendari –aquí el tinc–, si vostè repassa el calendari, veurà els canvis d'opinió que s'han anat produint en aquest període que va des del novembre fins al febrer del 2001, i no aquí, no, a la Unió Europea. Que si s'han d'aprovar les vaques de tants mesos o de tants altres mesos, que si no sé què, que si no sé què... Escolti, fins al final que no hem arribat a estabilitzar la informació, i sabem el que podem dir al consumidor, amb certesa –que és el que estem dient ara–, que és el de dir: «Escolti, a Catalunya es consumeix vedella. La vedella té com a màxim dotze mesos. Aquesta malaltia només es produeix a partir de tants mesos. A més a més, per seguretat les proves es faran a tants menys mesos i, per tant, vostè, senyor consumidor, té la seguretat no que no hi haurà algun cas d'encefalopatia espongiiforme, sinó que vostè té la seguretat, senyor consumidor, que aquella carn que arriba al punt de venda no té risc.» Aquesta estabilitat, senyor diputat, es produeix a partir del febrer del 2001.

Per tant, qualsevol actuació nostra anterior a aquesta data hauria sigut molt imprudent i probablement molt contraproductiu, i llavors, vostè m'hauria acusat, a mi, d'afegir-me a l'alarma que es va generar en la població.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Clofent té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Si no fos perquè parlem d'un tema delicat per a molta gent, li diria que és de molt mal gust la referència que m'ha fet en la possible alegria que m'hauria donat que vostès haguessin fet les coses malament.

Miri, senyor Subirà, que hi hagi aquest problema en el país, li asseguro que no em fa cap il·lusió, cap ni una. I no em dol –i algunes vegades m'ho han sentit–, quan les coses les fan bé, reconèixer-ho. No sóc d'aquells

que es caracteritzen per dir sempre que no. Quan una cosa crec que es fa bé, ho dic. Per tant, en aquest cas concret, senyor conseller, aquest és un mal terreny que m'ha donat a buscar, perquè no és aquest el cas, tant no és aquest el cas, que vostè no podrà dir de ningú del meu Grup que hagi tingut cap intervenció pública que contribuís a incrementar la sensació de preocupació que hi ha en el mateix sector i en el conjunt dels consumidors.

Per tant, la compareixença pública de dos dels responsables del meu Partit i del meu Grup Parlamentari ha estat absolutament escrupolosa amb els principis de prudència i, per tant, no poden dir vostès..., i dels altres grups. Jo no he vist al llarg de tot aquest procés a Catalunya que hi hagués cap grup parlamentari ni cap partit polític que volgués fer estrelles del Govern, perquè sabem tots plegats què és el que ens hi estem jugant.

Ara, senyor conseller, quan jo li critico la falta d'acció política, en tant que responsable polític de les polítiques de consum, home, si, vostè, l'argument que em dona és dir que els funcionaris de la casa treballen i que, quan la gent truca, se'ls contesta per dir que no hi ha iniciativa, no hi ha iniciativa en tant que responsable dels temes del consum.

Perquè, senyor conseller, enmig de la confusió, no seré jo qui li digui que vostè ha de saltar a la piscina de qual-sevol manera, però aquest era un tema anunciat feia temps, eh?, era un tema anunciat feia temps, i potser no és el terreny que hauríem de parlar, però hi ha hagut errors produïts a Catalunya, seriosos, que han contribuït a causar alarma. Perquè, quan se sap que certes farines estan prohibides des d'un any determinat, que hagin de sortir els serveis de la Guàrdia Civil i en trobin tones anys després, tot això contribueix a causar alarma. I, probablement, senyor conseller, vostè havia d'haver fet de conseller de Consum, de cara als consumidors, i havia d'haver fet de conseller de consum en el seu propi Govern, perquè, l'altre dia, vam haver de presenciar un fet prou lamentable durant la compareixença. Vostè és testimoni de com el seu col·lega el conseller d'Agricultura no va tenir cap mena d'angúnia a dir: «Escolti'm: la carn, a l'Argentina, que s'està consumint –a parer seu– no reuneix els requisits».

Per tant, vostè, senyor conseller, és responsable de garantir que els productes que es consumeixen tenen totes les condicions. Ha retirat aquests productes del mercat? O vostè està d'acord que hi pugui haver productes al mercat, com ho diu un conseller del seu Govern, que no estan en condicions? Senyor conseller, són elements més que sobrats per veure, per demostrar que vostè no s'ocupa de forma suficient de les polítiques de consum i que el model organitzatiu –que en algun cas concret ja ha donat resultats que no són criticables: la fusió que va fer entre Comerç Interior i Comerç Exterior al llarg del temps s'ha demostrat eficaç, no hi trobem elements de crítica en el fet de la coincidència de les dues direccions generals–, en el fet concret de Consum i Seguretat Industrial, senyor conseller, això es fa més que evident, perquè, és clar, vostè no pot fer-ho tot; vostè no pot anar a missa i repicar alhora; no ho pot fer: anar a la processó i repicar alhora –no pot fer-ho. Per

tant, també es nota que qui són els responsables més directes de Consum, probablement, tampoc han tingut l'agilitat suficient per plantejar-li, a vostè, en tant que màxim responsable del Govern en aquest tema, previsions de cara al futur.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyor conseller, li tornaré a reiterar els quatre punts que li demanàvem i que li sotmetrem a consideració d'aquesta cambra quan puguem substanciar la moció. Es fa del tot necessari per al nostre Grup, senyor conseller, que prengui la decisió de reforçar la Direcció General de Consum i, per tant, que la separi, que la separi d'on la té, que, en aquests moments, segurament, les feines de Seguretat Industrial són suficientment importants perquè gaudeixin d'una Direcció com l'ha tingut durant molt temps, però es fa del tot necessari que hi hagi algú que tingui el cap posat, especialment i exclusivament, en els temes de consum perquè, si no, quan passen aquestes coses, senyor conseller, és quan ens adonem, a vegades de forma força preocupant, que les coses no s'han fet com s'havien de fer.

I acabo, senyor president. Senyor conseller, no s'hi val –i, això, vostè té la tendència a fer-ho–, a omplir-nos amb xifres del que fa el Departament. A vostè, no li demanem responsabilitat administrativa de la Direcció General; li estem demanant la responsabilitat política de qui ostenta la responsabilitat de la gestió del consum a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat... No, si ja ho sé: tinc prou experiència parlamentària per saber que, quan dones conceptes, et diuen que donis xifres i, quan dones xifres, et diuen que donis conceptes, però en aquest cas van junts, sap? Perquè vostè m'ha dit: «Escolti: l'activitat d'aquesta Direcció General i d'aquesta responsabilitat i d'aquest Institut ha anat disminuint». Doncs; no, senyor; ha anat augmentant, i li he argumentat amb xifres i llavors vostè diu: «No, és que, quant a aquestes xifres, és que la gent que hi treballa, treballa bé». Això ja ho sé: que la gent que hi treballa, treballa bé, però si, en lloc de tenir tres línies per a atenció al consumidor, en té sis, resulta que pot atendre moltes més trucades, entén? I això no és que, simplement..., que està molt bé que la gent treballi bé, sinó que és una decisió, eh? I si es troben diferents formes d'aconseguir que el sistema arbitral funcioni millor al servei del consumidor i s'hi fa adherir les empreses, això és una decisió política. I, llavors, jo li dono el nombre d'empreses, i vostè: «No em doni xifres!» Oh, doncs, què vol que li doni? Xifres i noms –totes dues coses.

I només vull afegir una cosa més, senyor diputat: l'Institut Català del Consum és una de les quatre unitats del

meu Departament que està certificada ISO 9.000. L'Institut Català del Consum té la certificació ISO 9.000 renovada diverses vegades. Precisament, ara s'està implementant la certificació ISO 9.000 en la seva nova modalitat 2.000, que, com vostè sap, inclou, també, la 14.000 i està especialment orientada a les activitats de serveis. No vam esperar que estigués orientada a les activitats de serveis per certificar una activitat de serveis. Però vostè sap també una altra cosa, perquè ho sap, que és que, quan una entitat de serveis està certificada ISO 9.000 i passa les revisions que això implica, se li exigeix i es miren les mesures de satisfacció dels usuaris respecte a l'activitat d'aquella entitat, i, si no passa determinats estàndards, no se li renova la certificació. Bé, doncs, les mesures de la satisfacció d'aquests molts milers de ciutadans consumidors que recorren a l'Institut Català del Consum i a la Direcció General i al sistema arbitral és altíssima; es situa per sobre del 95%, xifra que m'atreveixo a dir, només perquè tinc el certificat de Bureau Veritas, que, efectivament, es pot afirmar, sense mentir, això que acabo de dir.

Per tant, si resulta que l'Institut Català del Consum és el president de l'Institut Europeu Interregional de Consum; si resulta que el Ministeri de Sanitat i Consum adjudica, a nosaltres, l'organització de la quinzena conferència sectorial de Consum; si resulta que el nombre de persones ateses en el període del 97 al 2000 ha crescut, en totes les activitats d'atenció al públic, un 137%, que vol dir més que doblar; si resulta, com acabo de dir, que el Bureau Veritas ens certifica i recertifica, tenint en compte la satisfacció dels usuaris consumidors..., si resulta tot això, senyor diputat, jo no tinc més remei que dir-ho, si vostè ens acusa d'haver disminuït l'atenció política que dediquem al tema del consum, i li he de rebatre amb dades i amb xifres, i amb opinions qualificades, com són, per exemple, les del Bureau Veritas, o com són, per exemple, les de l'Institut Europeu Interregional de Consum. Per tant, senyor diputat, home, jo ja ho entenc.

Jo no he dit que vostè hagués introduït confusió –no ho he dit i és veritat, i ningú del seu Grup Parlamentari–; he dit que, de la mateixa manera que vostè ha fet un judici psicoanalític respecte a una manera d'expressar-me meva en la interpellació anterior, jo he fet un judici també psicoanalític sobre unes expressions que a mi m'ha semblat que significaven que vostè hauria estat més content, no que a Catalunya hi hagués hagut el problema de l'encefalopatia –ja n'estic segur, d'això, que no; és a dir, vostè estaria més content si no hi hagués sigut; n'estic absolutament segur, però vostè, probablement, hauria estat més content si jo m'hagués ficat de peus a la galleda, sap? Probablement, i no és un judici insultant –ni molt menys–; és una cosa molt normal.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política turística, especialment pel que fa al consorci Turisme de Catalunya (tram. 300-00142/06)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell executiu sobre la política turística, especialment pel que fa al consorci Turisme de Catalunya. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, intentaré raonar els motius que porten el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, a demanar la seva merescuda reprovaçió. En concret, la nostra tesi és que un instrument tan important com el Consorci de Turisme de Catalunya s'ha anat convertint en una cosa la gestió financera de la qual és un autèntic desastre. Una gestió que s'ha traduït en una clara i sistemàtica violació de les seves pròpies normes, les del consorci; una gestió que ha esdevingut una fosca relació entre l'ens, el consorci i el món dels diners, dels negocis; una gestió que té un principal i primer responsable, que és vostè, conseller Subirà.

Tot això indicaria la necessitat, també, d'aclarir exhaustivament aquesta història i establir una important correcció, és a dir, la dissolució del consorci i la seva substitució per Llei de l'Institut de Turisme de Catalunya. Vostès saben, senyories, que, fins a l'any 96, el consorci estava sota fortes sospites de grans irregularitats, i no parlaré d'aquest període perquè està *sub iudice* però ja l'Informe del senyor Gené va indicar unes quantes coses al respecte. Sí diré, tanmateix, que, quan el conseller Subirà es va fer càrrec de Turisme, algú, amb raó o sense, va pensar que hi havia la hipòtesi de la clarificació de la important bossa d'irregularitats del consorci –segurament, precedit per la seva capacitat de gestió, etcètera. Però, llàstima que, al començament del mandat, desaparegueren importants documents del consorci que estan dificultant la investigació judicial. Una desaparició que encara està sense aclarir, segons les respostes que vostè ha donat a un servidor i que després passaré al conjunt de la cambra, si és que vostè té el mateix tarannà de dir que no; una desaparició de la qual vostè mai ha aclarit les coses –i avui no ho sabem.

És de suposar que el conseller Subirà estava interessat que el Consorci entrés en una nova etapa, en una fase de contricció perfecta i de sanejament de la gestió econòmica i de la direcció política, però aquestes esperances xocaren abruptament amb la realitat perquè les coses van continuar de manera similar a l'etapa anterior. Similar no vol dir igual. I per què? Per què «similar»? Per dues raons. El mateix caràcter del consorci, que és un ens sense els mínims controls democràtics. Dos: perquè el conseller Subirà o no va prestar atenció, o va deixar fer, o no va voler prestar atenció perquè les coses es fessin com, efectivament, es van fer després. Almenys, amb relació a la peculiar biografia de la Maison de la Catalogne, que té de moment els següents i espectaculars forats negres.

Primer: els òrgans col·legiats de direcció del Consorci no van aprovar la inversió per a la creació de la Maison. S'han violat, doncs, els estatuts, tal com posa en relleu –no jo– l'auditoria de la intervenció general corresponent a l'Exercici del 97 –vegeu la pàgina 52–, que resumeix dient: «No s'ha formalitzat correctament el procés de creació del Centre de París» –pàgina 52.

Segon: violació sistemàtica de la Llei de contractes de les administracions públiques, especialment pel que fa a la formalització dels expedients de contractació i d'adjudicació, on no hi ha concurrència d'ofertes ni concursos. És a dir, el dit del senyor conseller Subirà per sobre i al marge de la Llei, almenys de la Llei de contractes de les administracions públiques.

Tercer: totes aquestes irregularitats en els processos de contractació tenen una traducció en la mala elecció de les empreses i professionals contractats –generalment, a dit, com s'ha dit–, que aboquen a un desastre les obres, que obliguen a pagar més del doble del que es preveia. Per exemple, l'empresa contractista Casonato, una empresa que emula els cèlebres personatges de *Pepe Gotera* y *Otilio, chapuzas a domicilio*, com diu, també, la inspecció de l'auditoria –no pas un servidor; ella.

Quart. El conseller Subirà no diu la veritat al Parlament de Catalunya, almenys en la seva resposta –apuntí-s'ho, 314-11634/05 del 2 de març del 99– a una pregunta del diputat Lora que li demana una sèrie de coses. I vostè diu que sí, que s'han fet els recursos legals, etcètera. Doncs bé, l'auditoria diu: «Finalment s'adjudica aquesta gestió a la societat Consulting de Restauración y Hostelería sense que s'hagi vist cap informe emès pels òrgans de contractació que justifiqui aquest fet.» No ho dic jo, no ho diu un servidor, ho diu l'auditoria.

Cinquè. El Consorci, l'any 98, contractà també a cop de dit, que és el codi deontològic del senyor Subirà, violant la Llei de contractes de les administracions públiques, a un *public relations*, que és el senyor Pere Portabella, no el Visconti català, no el famós cineasta, sinó un altre, que no s'ha de confondre. A aquest Pere Portabella se li encarrega la recerca d'«esponsoritzadors», i l'auditoria de la Intervenció General 1998, pàgina 57 –li sona?–, diu que «aquest contracte no ha respectat, entre altres aspectes, els principis bàsics sobre contractació pública relatiu a publicitat i concurrència». Però resulta que aquest Portabella, que no està donat d'alta a l'IAE en el moment de la contractació, i més tard es transforma en societat limitada i, finalment demana a la Tresoreria de la Seguretat Social acollir-se a la cobertura de la prestació econòmica d'incapacitat temporal; un autèntic *rinconete* en aquesta història.

Així és com estan les coses, i en tindrem per la segona tongada, perquè després de la seva inaudita intervenció que prohibia que continués la investigació, òbviament un servidor ha estat tutelat com correspon, i continuarem.

Lògicament, aquesta disbauxa, senyor conseller, explícitament organitzada és el resultat de la manca de control i de la desídia o de la aquiescència del conseller Subirà, de vostè. Però el conseller Subirà mereix una

oportunitat i és aquesta. Jo crec que ha de contestar algunes qüestions importants.

Vostè, quan va conèixer aquesta situació? Les seves respostes al diputat Lora, eren fruit d'un desconeixement o és que volia tapar la boca a algú? No creu, el senyor conseller, que ja que la biografia del Consorci està massa empastifada, no és convenient retornar a un instrument seriós, com podria ser l'Institut de Turisme de Catalunya?

Val a dir, senyories, que un servidor no mitifica l'Institut, però amb aquest instrument tenim la hipòtesi que treballant amb els necessaris controls es pot posar en marxa una gestió més neta –més neta–, perquè si dels pressupostos de la Generalitat surt la immensíssima majoria de la dotació financera del Consorci, els quals són aprovats per aquest Parlament, alguna capacitat de control s'ha de tenir amb relació a això. «Hipòtesi» he dit, però amb aquest Consorci tenim la certesa que hi ha marro a dojo. No el que jo dic –no el que jo dic–, sinó el que diu l'auditoria. Parlo del marro que ha sortit fins ara, conseller, i ja veurem com continua aquesta història, que no volia, vostè, que fos coneguda; una diferència entre hipòtesi i certesa que, en aquest cas, s'ha de resoldre a través d'una real cultura democràtica.

Senyor conseller, vostè ha de respondre aquestes qüestions. És possible que la seva tasca sigui, a partir de ara, primer, negar-ho tot; segon, organitzar la confusió, i, finalment, externalitzar les responsabilitats se suposa que al *maestro armero*. Bé, temps al temps, de moment els dic, senyories, que estem en el pròleg –en el pròleg– d'una llarga història que continuarà, una història que, desgraciadament, se sembla a una pel·lícula del mestre Coppola de la qual, desgraciadament, vostè n'és el guionista, no sabem si individualment o col·lectivament.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyor diputat..., si vostè, senyor diputat, deia, ha fet l'acudit de comparar en Visconti amb el bon amic Pere Portabella, em permetrà, a mi, fer una regla de tres que diu: «Visconti és a Portabella com Savonarola és a López Bulla.» (*Remor de veus*.) És un acudit més o menys similar al que vostè ha fet quan ha comparat en Pere Portabella amb en Visconti.

Bé. A veure, vostè em diu: «Llegim les auditories.» I jo li diré: «No només llegim les auditories, sinó llegim l'Informe de la Sindicatura de Comptes, que jo ja he llegit legítimament.» I li explicaré perquè l'he llegit «legítimament».

Quan va començar l'afer de Turisme de Catalunya, que va començar, tal com vostè diu, doncs, pràcticament, l'any 96, poc després de fer-me càrrec, jo, del Departament de Comerç, Consum i Turisme, vaig tenir aquí en el Parlament una interpellació, que em sembla recordar que me la va fer el senyor Clofent, una interpellació

en la resposta de la qual jo vaig contestar que actuaria respecte a aquells temes, que vostè ha dit: «no, no, no en parlem d'aquells temes», que actuaria respecte a aquells temes quan hi hagués l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre la taula

Perquè, com vostè sap, senyor diputat, vostè que és un bon coneixedor i un gran expert en òpera, hi ha una ària molt famosa que comença amb les següents paraules: *la calunia è un venticelo*, i llavors continua. Se'n recorda? (*Veus de fons.*) Exacte, d'*El Barbero de Sevilla*, sí, senyor! Bé, i com que jo no volia fer això, que ja sé que, de vegades, es practica, doncs, el que vaig dir en aquell moment –i ho mantinc– era que jo actuaria en el moment que tingués sobre la taula l'anàlisi de la Sindicatura de Comptes. I, a més a més, tenim la sort que l'anàlisi de la Sindicatura de Comptes s'allarga uns quants anys cap aquí, de manera que també resol algunes de les qüestions que vostè planteja.

Per què tinc coneixement de l'Informe de la Sindicatura de Comptes? Doncs, perquè la Llei que regula i la normativa que regula la Sindicatura de Comptes diu: «Que l'òrgan fiscalitzat té tràmit d'audiència.» Per tant, l'Informe preliminar de la Sindicatura de Comptes ens va ser remès la setmana passada. El tràmit d'audiència d'allegacions ha sigut rapidíssim, perquè no he al·legat res, simplement aclarir quatre punts marginals, i he tornat l'Informe a la Sindicatura de Comptes. De manera que la Sindicatura de Comptes el que farà ara serà remetre aquell Informe, que jo he llegit, a aquest Parlament.

I tal com vaig dir, em sembla que va ser al senyor Clofent en aquells moments, quan l'Informe sigui oficial, és a dir, quan l'Informe hagi arribat en aquest Parlament, que és l'òrgan a qui rendeix comptes la Sindicatura de Comptes, perquè llavors serà oficial, i llavors nosaltres actuarem judicialment; ja li ho anuncio.

Bé. Això respecte a allò que vostè diu que no li interessa. Diu: «No, no, però llegim, llegim.» Doncs, miri, jo li llegiré ara uns trossos d'aquesta mateixa auditoria a la qual vostè es refereix. Diu: «D'altra banda, la revisió efectuada dels expedients de contractació portats a terme i que no ultrapassen els límits de l'article 2 de la Llei de contractació de les administracions públiques, es desprèn que el procediment emprat ha sigut anàleg al negociat sense publicitat en concurrència d'ofertes.» Que és una figura perfectament contemplada i, per tant, diu: «Escollint aquella que s'ajusta millor a les necessitats del Consorci d'acord amb els dictàmens emesos a l'efecte.» De manera que diu: «No s'ha fet concurs.» No, s'ha emprat aquesta figura que és legítima.

I ara, li citaré un altre tros perquè després passarem a analitzar el que vostè diu de la contractació de l'empresa que durant un quant temps va administrar algunes de les activitats de la Maison de la Catalogne, que eren, concretament, el *bistrot* i el restaurant, eh? En un altre punt, el mateix Informe diu: «El control financer portat a terme sobre Turisme de Catalunya» –no sobre la Maison de la Catalogne, sinó sobre Turisme de Catalunya– «s'ha complementat amb una visita al seu consorci a França (Maison de la Catalogne) per tal de validar les despeses i inversions comptabilitzades per l'entitat,

atès que en aquesta seu és on es troben els justificants originals.» Per què? Perquè la legislació francesa ho exigeix, i estem sotmesos, allà, a la legislació francesa. I llavors diu: «Atès que en aquesta seu es troben els justificants de les operacions realitzades. I s'ha comprovat l'estat de les instal·lacions, l'afluència del públic i, en general, el seu funcionament. Com a conclusió, el resultat de les proves efectuades ha estat satisfactòria.» Això és el que diu l'Informe al que vostè es refereix.

Naturalment, si vostè agafa les tisores i comença a retallar trossos, es pot donar una imatge molt distorsionada de la realitat, i llavors ens referiríem a aquella ària d'*El Barbero de Sevilla*, sap? Però, vaja, en qual-sevol cas, com que tot això serà del coneixement dels senyors diputats, perquè encara que no és el mateix l'Informe de la Sindicatura de Comptes que l'informe de la Intervenció, que és aquest que jo li estic llegint, de tota manera està a disposició de vostès, ja ho saben, no hi ha cap problema, doncs, bé, llavors tothom llegirà el que vulgui llegir.

Però deixi'm fer unes consideracions sobre la Maison de la Catalogne. Miri, el nostre primer client turístic és el mercat espanyol. El nostre segon client turístic és el mercat francès. És a dir, el major nombre de turistes estrangers que ens visiten són francesos. El que passa és que si no et conformes amb aquesta aproximació grollera al tema, t'adones d'una cosa que és molt clara: que la major part del nostre turisme francès és turisme de proximitat, és turisme que s'origina en els departaments del sud de França i, per tant, és un turisme relativament menys gastadors i relativament de menys poder adquisitiu del que podria ser, perquè el gran mercat emissor, potent, d'alt poder adquisitiu de França està situat a la regió de l'Ile de France, per tant, París, al mig. També és veritat que a París hi ha molts centres similars, perquè, vaja, no hem descobert la pólvora; és a dir, a París si vols tenir turisme d'aquestes característiques s'hi ha de ser en un centre de promoció, n'hi ha vuitanta.

Nosaltres, amb la Maison de la Catalogne, ens gastem anualment, senyor diputat... –això també és una cosa que jo he llegit, coses que vostè ha explicat en els diaris i que les xifres poden ser més precises, eh?–, nosaltres ens gastem amb la Maison de la Catalogne en despesa anual al voltant de 200 milions de pessetes, xifra notablement inferior a la que es gasta, per exemple, el Marroc. El Marroc se'n gasta 228, Andorra se'n gasta 208, Irlanda se'n gasta 266, i estic parlant...

Home, quant al cas del Marroc, és un país de dimensions molt més grans, però Andorra és molt més petit, i, el cas d'Irlanda, d'unes dimensions similars a la nostra, quan nosaltres tenim deu milions de visitants de França. Per tant, ens interessa molt aquest mercat. De francesos turistes, al Marroc, n'hi van 813.000; a Irlanda, 780.000. És a dir, l'esforç relatiu que altres països fan respecte a un mercat tan important com el francès, que en el nostre cas és el segon en importància només darrere del conjunt d'Espanya, home, és un esforç absolutament proporcionat. És absolutament proporcionat pensant que rebem la meitat, aproximadament, del turisme que rep tot Espanya, del mercat francès, i que el volem millorar, també, en qualitat.

Vostè em diu la concurrència. Miri: és que això es curiosíssim. Nosaltres vam fer aquesta concurrència, aquesta selecció, després de, per escrit, posar-nos en contacte... Tinc un minut, senyor president?

El president

Sí, acabi la...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Descompti-me'l després.

El president

Sí, acabi la...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Acabo de seguida... Amb els següents grups, que van participar en aquesta concurrència: el grup Artemi Nolla, el grup Paradís, el grup HUSA, el Restaurant la Gamba de Palamós, el grup Javier de las Muelas, el Restaurant la Provença, CRH, que és el que, finalment, va quedar-s'ho, i el CETT. CRH –home, ho tinc documentat–, senyor diputat, havia contractat, l'any 93, amb la Vila Universitària de l'Autònoma. Bé, i, després, amb el mateix Gremi; de manera que, en aquesta empresa, hi va confiar gent tan documentada com el mateix Gremi, i, tres anys abans, la Vila Universitària de la Universitat Autònoma. I l'empresa va anar malament, ho van fer malament, i el rector de l'Autònoma es va trobar exactament amb el mateix problema que nosaltres, però és que també s'hi ha trobat el Gremi, és a dir, els seus col·legues van confiar en ells. Escolti: si hi havia confiat l'Autònoma i hi havia confiat el Gremi, home, podíem confiar-hi nosaltres, també, sobretot havent-ho comparat amb les ofertes d'altres.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva tolerància.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyories, senyor conseller, aquest matí, el senyor Camps, del seu Grup, alertava aquesta cambra de no fer partidisme i no fer cofisimofis amb relació a les històries de la Sindicatura de Comptes. I em sembla que, en la seva intervenció, ha volgut enfrontar la Sindicatura de Comptes amb la Intervenció de l'Auditoria General. Primera.

Segona qüestió: si, de moment, la literatura de la Sindicatura de Comptes és provisional, per què ha utilitzat vostè aquestes fonts que no tenim nosaltres? No, no, no té vostè dret a això, senyor conseller; no té dret vostè a això, i ha utilitzat –segurament, pres pels nervis i perquè no tenia arguments i, precisament, perquè, de la seva biografia recent política, l'únic que fa són evasives... Vostè parla de Savonarola. Molt bé; se li ha criticat els mètodes execrables, però no la seva justa lluita contra la corrupció i, sobretot, si jo sóc el Savonarola, no es cregui vostè que és un Mèdici per cremar, des-

prés, el pobre capellà, per denunciar posicions justes, justes, encara amb mètodes execrables.

Senyor conseller, m'ha de respondre taxativament a dues qüestions –dues–: la resposta per escrit al diputat Lora i sobre el robatori de la documentació. La primera: per què ens va enganyar amb relació a la resposta de Winterthur, que vostè deia que era un contracte en cinc anys i era un any, segons l'auditoria.

I el que li he dit abans, la pregunta: va ser vostè el vehicle de l'engany de l'escriba assegut, que va ser el que va escriure això? Va ordenar vostè a l'escriba que ens enganyés? Era conscient que aquesta mentida era una cosa gravíssima? És la primera vegada que vostè menteix en aquest Parlament? Perquè, bé, si jo sóc el *Il barbiere di Siviglia*, vostè és la *maledizione* de Rigoletto.

Segona qüestió –sobre la documentació robada–: va saber vostè en algun moment que seria robada? Va saber en algun moment qui era el lladre? Va organitzar vostè el Comando A per robar la documentació? (*Rialles.*) Va saber en algun moment determinat on estava la documentació? Sap ara on està la documentació? Pot fer gestions perquè aquesta documentació ens retorni? Senyor conseller, quan vostè parli, li estaré mirant els llavis.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Molt bé, senyor diputat. Jo he citat l'ària, aquella, d'*Il barbiere di Siviglia* perquè sé que vostè és un bon expert en òpera i n'ha donat una altra prova en aquests moments.

El Sr. López Bulla

¡Vamos al grano!

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Home, no em faci de Castelar. Escolti, a veure: la documentació que va desaparèixer d'un passadís en un procés de canvi de locals era una documentació, pel que hem sabut *a posteriori* –perquè, evidentment, totes aquestes preguntes que vostè ha fet, els hi contesto amb la negativa, és a dir: ni ho sabia, ni vaig muntar el comando, ni tot això... Llavors, efectivament, es va perdre una documentació que va de l'any 90 a l'any 91, i parcial, pel que sembla ser, és a dir, existeix, encara, documentació d'aquest mateix període de temps, que, sempre que se'ns ha demanat, hem posat a disposició de qui ho ha demanat –concretament, la va demanar el fiscal i l'hi vam posar a la seva disposició. Per tant, si algú –que no ho sé, perquè també pot ser que s'hagués, simplement, perdut– va planificar aquest comando que diu vostè, ho va fer molt malament –ho va fer molt malament–, perquè la documentació del període més sensible, que és el període 91-93, existeix tota, i l'ha pogut examinar l'autoritat –després li explicaré això de l'autoritat fiscalitzadora– que l'ha volgut fiscalitzar.

Però és que, a més a més, passa una cosa: els registres comptables detallats d'aquest període existeixen i són consultables en forma informàtica. Per tant, tot aquell que ha volgut conèixer en detall les operacions comptables d'aquest període, les ha pogut conèixer.

Per tant, quan es va detectar la desaparició d'aquests materials –i ja l'hi dic: va ser en el moment de trasllat del consorci que s'havien deixat, pel que sembla, aquests materials dipositats en un passadís del soterrani 2 del Departament–, quan se'n va detectar la desaparició, vam obrir instantàniament un procediment d'investigació, que es va concloure al cap de deu dies, i es va concloure al cap de deu dies posant en coneixement tot el que s'havia investigat: els interrogatoris que s'havien fet, les preguntes que s'havien fet, les persones que s'havien interrogat, etcètera, etcètera –tot el material es va posar en coneixement de la policia.

No podíem fer res més. I això és el que es va fer. Per tant, aquest és l'afer aquest, i vostè em diu –passem a un altre tema–: «Escolti: vostè juga amb avantatge, perquè resulta que vostè ens parla d'una cosa que encara no ha arribat a aquest Parlament». Bé, home, jo ja l'hi he dit, amb tot el respecte del món: jo tinc coneixement, perquè tinc dret a tenir-lo, d'un informe que m'impulsa a dir el que he dit, però he dit que no faré res fins que l'informe sigui oficial, hagi entrat en aquesta casa, tal com vaig afirmar en aquell moment, i sigui del coneixement de totes les senyores i senyors diputats.

Què faig únicament? Home, jugar amb un petit avantatge temporal, que és que, la documentació per tal de comparèixer davant de l'autoritat judicial i del fiscal, la puc preparar amb una mica més de temps, però, simplement, per actuar amb més duresa –entén?–, i fer-ho bé. Bé, doncs, això és el que faré, i llavors li diré una cosa més: abans de fer aquesta intervenció –i explícitament–, vaig preguntar al síndic que em va remetre, en nom de la Sindicatura, aquest Informe si jo podia fer ús d'aquesta informació, i em va dir: «D'acord amb la normativa que regeix el nostre organisme, no pots entrar en detalls del que diem, però, en canvi, sí pots esmentar que l'ha vist; pots esmentar que l'has vist i pots dir que actuaràs de determinada manera quan l'informe es converteixi en oficial». Doncs, això és el que he fet, simplement. Després –hi insisteixo– de fer una consulta explícita a l'autoritat.

Senyor diputat, no totes les afirmacions i converses es fan per escrit, i són igualment vàlides les paraules de les persones. Perquè, si haguéssim de parlar de coses que no estan escrites, jo també podria fer esment d'alguna conversa recent entre vostè i el meu director general de Turisme –entén?–, i no ho faré.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. El tretzè punt de l'ordre del dia... (*El Sr. López Bulla demana per parlar.*) Em demana la paraula per...?

El Sr. López Bulla

Gràcies. Jo li pregaria, al senyor conseller...

El president

Perdó, perdó. No, no, senyor López Bulla; li dic en nom de què me la demana, la paraula?

El Sr. López Bulla

Per contradiccions.

El president

Per?

El Sr. López Bulla

Per contradiccions.

El president

Per contradiccions sobre fets?

El Sr. López Bulla

Sí, sobre fets.

El president

Molt bé; té un minut.

El Sr. López Bulla

Sí, sí. Jo li pregaria, al senyor conseller, que sortís aquí i expliqués exactament quina és la conversa amb aquesta autoritat.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

M'ho autoritza, senyor president?

El president

No.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

No? Bé.

El president

Gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a la família
(tram. 300-00275/06)

El següent punt de l'ordre del dia és el tretzè i és una interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a la família. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa la senyora Assumpta Baig. Té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto a fer aquesta interpel·lació per mostrar la nostra preocupació, la preocupació que ens han fet arribar moltes famílies en el moment d'inscriure els seus

fills o filles a una escola bressol. I, evidentment, està dintre de la línia que vam presentar en el debat corresponent, el mes de juny, sobre polítiques d'educació infantil: com aquest era un dels programes –per nosaltres, el programa prioritari– de suport a les polítiques de família, perquè, evidentment –i aquí m'agradaria recordar-ho–, en unes jornades que va organitzar l'Institut Català de la Dona –i avui ens acompanya la seva presidenta–, ens deia la demògrafa Anna Cabré que la possibilitat d'un segon fill també depèn del cost de l'escola bressol. Si el fet que hi hagi, realment, naixements beneficia tota la societat, és normal que els costos dels fills no hagin de repercutir, únicament, en la família. Per això, per nosaltres, és tan important que hi hagi una xarxa pública d'escola bressol, una xarxa pública que garanteixi les places que, realment, demanda la societat, que evidentment no són totes; no és el cent per cent, però en demanda i amb molta quantitat.

Per nosaltres, l'educació és una responsabilitat compartida dels pares i de la societat, i l'Administració ha de portar els mitjans i les ajudes materials als pares i a les mares que en són els responsables. I nosaltres ens preguntem: quins són aquests mitjans que, des del Govern de la Generalitat –i avui veig que, en aquest sentit, la interpellació, me la deurà respondre la consellera de Benestar Social, i, per tant, veurem com i amb quins mitjans s'ha dotat, encara que, novament, veig que, malgrat ser una política transversal, també l'han deixat sola en el banc del Govern..., veure quins són aquests mitjans que es posen per ajudar, realment, aquestes polítiques de família i, molt en concret, nosaltres li demanem –per això ens ha sorprès, també, d'alguna manera, en aquest sentit– que ho respongui la consellera de Benestar Social, però, evidentment, coneixem que el Govern és solidari de totes les accions que es fan des de qualsevol conselleria– i, per això, li volem preguntar com i de quina manera, en aquest camp concret, en aquest camp de l'educació, eh?, estem posant els mitjans necessaris en la línia d'una educació de qualitat, en la línia del que ens diu, específicament, la LOGSE, que ho cataloga i ho posa com una etapa voluntària, no obligatòria, però etapa educativa.

Ens diu el Llibre blanc, quant a la reforma del sistema educatiu que es va elaborar l'any 89 –i ho llegeixo en castellà perquè el llibre, evidentment, és en castellà–: «El objetivo de los centros educativos donde los niños acuden antes de su escolarización obligatoria, no es ya el de custodiar y cuidar de ellos mientras sus padres trabajan, sino el de aportar a los más pequeños, trabajen o no sus padres, un conjunto de experiencias favorecedoras de su desarrollo, que no sustituyen a las vividas en las familias, sino que las apoyan y complementan. Por consiguiente, tanto la familia como el centro educativo comparten los objetivos de acompañar, guiar y estimular el desarrollo psicológico infantil a través de diferentes experiencias educativas que favorecen que este desarrollo se realice de manera integral». Aquest és l'esperit: educar, posar bases, fer fonaments a la persona –al nen i nena. Ensenyar i instruir, ho deixem per a més endavant, i, evidentment, amb el benentès que també en aquelles etapes educarem.

Bé; per això, ens sorprèn molt quan, per exemple, di lluns, a la Tribuna de Barcelona, la consellera d'Ense-

nyament ens deia que era una etapa escolar i que en cap país del món es vol escolaritzar els nens de dos anys o de quatre mesos. No, no; és que no estem parlant d'escolaritzar, estem parlant de donar serveis, i estem parlant d'educació, i educació és un concepte molt més ampli. Però, és clar, com que sempre s'acaben fent les polítiques pensant més en els recursos econòmics o amb el finançament que amb les polítiques en si, eh?, veiem ridículeses tan grans com la de l'article 21 del nou Decret d'admissió d'alumnes, que, quan es parla de les escoles bressol de la Generalitat de Catalunya, es dóna la possibilitat de delegar competències –d'aquest procés d'admissió d'alumnes– al primer cicle d'educació infantil en llars d'infants de la titularitat de la Generalitat als ajuntaments, però s'hi afegeix: «Aquesta delegació s'efectuarà a sol·licitud de l'entitat local i sense que l'assumpció d'aquesta competència comporti transferència de recursos». Què? Com hem de fer les polítiques? Com i de quina manera? Sembla que només estiguem blindant, sobretot, tenir diner per als ajuntaments, que els ajuntaments s'ho facin, que ho facin com vulguin.

No, no; però, per altra banda: no; els ajuntaments, que ho facin; nosaltres ja ho vindrem a revisar, nosaltres ja ho vindrem a fer, o, fins i tot, nosaltres direm com ho han de fer, els ajuntaments, perquè regularitzin alguns d'aquests serveis, i, és clar, no podem admetre que, quan, per nosaltres, aquest és un servei educatiu, amb objectius de fer ciutadans sociables, responsables i sans psicològicament, hi hagi un projecte de decret –que està en aquest moment en el Consell Escolar de Catalunya– que possibilita altres fórmules, eh?, i que el que intenta és que es vagi desresponsabilitzant l'Administració educativa i delegant aquest tema al mercat. S'està optant perquè l'oferta es desenvolupi per principis mercantilistes i no pas educatius. I, a més, es dóna la responsabilitat als ajuntaments, però s'intenta marcar, fins i tot, els passos de quins són els plànols i les demandes que farà un ajuntament per, després, poder regular aquest tema com una guarderia.

No, no, no. Aquesta proposta de decret no va en la línia d'un servei educatiu i, evidentment, els ajuntaments són administracions locals amb autonomia suficient per poder-se regular el que ells creguin convenient per al seu municipi. Per tant, molt ens temem que aquesta proposta de decret és una maniobra per difuminar o despistar de com i de quina manera s'aconsegueix aquell objectiu de trenta mil noves places en cinc anys, que és una exigència que nosaltres, des de l'oposició, hem de fer al Govern de la Generalitat perquè en el seu moment es va prometre i perquè, a més, també forma part del Programa 2000-2004, presentat pel Departament d'Ensenyament, que ens deia, el febrer de l'any 2000: «A impulsar la creació, durant el que resta de l'any, de 6.000 places de titularitat municipal amb la seva col·laboració», deia, amb la col·laboració del Departament. S'han creat les 6.000 places de l'any 2000? O es pensen crear i com estan les de l'any 2001? S'ha firmat algun acord en aquest sentit? Quin suport econòmic han rebut els ajuntaments que han fet aquest pas de crear aquestes places? Quin és el que rebran? Totes les places rebran el mateix suport o es faran diferències? Com s'ha resolt la convocatòria de l'Ordre del 5 de

juny, en la qual es donava, com si diguéssim, gairebé una misèria per a la creació de les noves places? Serà aquesta una convocatòria anual? Són aspectes que també es pregunten els ajuntaments. Què s'ha fet dels 468 centres d'educació infantil autoritzats abans de la promulgació de la LOGSE –per tant, abans de l'any 90– i que tenen, fins a l'any 2002, l'any proper, per complir els requisits mínims? Se'ls ha donat suport i ajuda perquè, realment, puguin avançar en aquesta línia?

Senyora consellera, volem places d'educació infantil ara. Les volem públiques, perquè és la manera que, realment, puguem ajudar a fer polítiques de suport a la família; les volem de qualitat i en quantitat, i el Govern de la Generalitat és la màxima autoritat i la màxima responsable que aquestes existeixin o no i puguem avançar en aquest camí.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, permeti'm que li respongui en la línia més global, perquè, certament, a la interpellació s'enumerava com a polítiques –en plural– de suport a la família. Per tant, permeti'm que li amplii el marc de polítiques, no perquè pensi que el període de 0 - 3 no sigui un període important; ho és per a la família, ho és per a l'infant, ho és per a l'educació –i vostè ho sap perfectament, perquè, d'aquest tema, n'hem parlat en molts altres àmbits.

Ara bé: jo sí que vull que quedi clar que parlarem d'aquest tema però en un marc global, perquè l'interès del Govern de la Generalitat pel suport a les famílies és un interès, senyora diputada, que ve de lluny, i, quan dic que ve de lluny, puc recordar perfectament que, l'any 93, 1993, l'actual president, el molt honorable senyor Joan Rigol –president d'aquest Parlament– va dirigir el Pla integral de suport a les famílies. Però també és veritat que hem de ser conscients, pel que fa a polítiques de família, que des de la transició política, a nivell d'Estat, no s'ha promogut un debat a fons sobre el paper que hauria de fer la família en la provisió del benestar, i és urgent que es faci. En aquest sentit, crec que ens hem de felicitar per la iniciativa, del Parlament de Catalunya, de crear una ponència conjunta per elaborar un informe sobre la proposició de llei de suport a les unitats familiars. Ben segur que, en aquesta ponència, el tema que vostè ha exposat, però entre molts altres, hi serà present.

Aquesta iniciativa, doncs, ens ha de conduir a treballar en un marc de consens, que ha de possibilitar l'impuls de les polítiques familiars a Catalunya. Ara bé: des del Govern, com li he dit, l'interès ens ve de lluny, i també ara, i el criteri fonamental en què basa les polítiques de suport a la família és el d'avançar en la línia de fer possible que les necessitats dels membres de les unitats familiars –i, especialment, les dels nens– se satisfacin

tant per mitjà de les dependències i de les solidaritats mútues com per mitjà de l'aportació de recursos externs derivada de l'actuació o de la previsió d'organismes públics. Per tant, aquest objectiu comporta, com molt bé sap, plantejar, com una qüestió comuna de tota la ciutadania, aquells problemes que afecten la gran majoria de les unitats familiars i intentar donar-hi resposta col·lectiva mitjançant l'elaboració i aplicació de polítiques públiques. Continuo parlant en plural perquè crec que és el marc que necessitem per tractar, després, el tema que vostè més monogràficament ha tractat.

Però sí que, fetes aquestes consideracions, crec oportú –com a demostració de l'interès del Govern– recordar que, precisament, l'any passat, es va crear la Secretaria de la Família, i es va crear com a òrgan responsable de la coordinació i la potenciació de les polítiques d'atenció i protecció de la infància. I, en el marc de les mesures de suport directe a les famílies establertes pel Govern de la Generalitat, convé esmentar les polítiques adreçades a la infància i a l'adolescència. Perquè vostè ho ha dit –i hi estic totalment d'acord–: els infants són, per damunt de tot, una part molt important de la família, i també la part que pot quedar més mancada de protecció.

Infància i família són dos àmbits que van estretament relacionats. Per això, en l'àmbit de la Secretaria de la Família, es va crear, recentment i per decret del Govern, l'Observatori de la Infància i l'Adolescència com a òrgan assessor amb participació externa per poder elaborar línies que ens permetin dissenyar les polítiques adequades. Així, doncs, des de fa dos mesos, l'Observatori ja ha iniciat els seus treballs, i estem, també, treballant en el Pla integral de suport a la infància. I, en aquests moments, tant l'Observatori de la Família com l'Observatori de la Infància estan treballant en el paper de la família en l'educació i la transmissió de valors, en la influència del món audiovisual i, sobretot, l'ocupació dels temps d'oci.

Però també és veritat que hem de recordar –com vostè ha citat– el compromís del Govern a fomentar la creació de places per a infants de 0 - 3 anys, i aquest compromís es va compartir i es comparteix amb els ajuntaments, i el pressupost d'enguany que s'hi ha destinat és de, com vostè sap, 1.650 milions per promoure la creació de fins a 6.000 noves places. Vostè em preguntava qui s'hi havia acollit. Doncs, ho sap: 156 ajuntaments, i, d'aquest compromís, se'n deriven pràcticament 6.000 places, 5.904, a les quals cal sumar el recent acord amb l'Ajuntament de Barcelona, que comporta la creació de mil places més. Per tant, des que s'ha fet públic aquest acord i aquestes intencions, s'ha anat avançant en la línia anunciada.

Però, no per treure importància al període de 0 a 3, que en té molta, crec que és bo recordar, també –i parlar-ne–, del 3 - 6, perquè ja el tenim tan assumit que, potser, a vegades, oblidem l'esforç que la Generalitat ha fet al respecte, perquè vostè sap que a Catalunya, a partir del curs 94-95, l'escolarització dels nens de 3 a 6 anys ha estat universal, quan, a la resta de l'Estat, a excepció del País Basc, Navarra i Rioja, el 99, la taxa d'escolarització era del 85%. I si, a més a més, mirem a fora, i mirem, donem un cop d'ull a Europa, també l'any 99, de nens

escolaritzats de 3 anys, n'hi havia, a França –i és la seu de la cèlebre escola maternal–, un 79%; a Alemanya, un 49%; al Regne Unit, un 50%. Per què? Perquè són diversos els sistemes de donar suport a les famílies en la cria dels fills. Per tant, estem, com vostè sap, molt per sobre de la mitjana de l'OCDE en aquesta escolarització o atenció, i jo estic d'acord que la paraula adequada és l'educació infantil –així ho marca la LOGSE i així sempre s'ha entès–, si bé de vegades és possible que les paraules s'utilitzin d'una altra manera, però, certament, quant a aquest període educatiu, queda clar que del 3 a 6 a Catalunya va molt lluny i, del 0 a 3, el camí marcat és el bo.

Però també volia parlar-li d'altres mesures de suport a la família, mesures que tenen –com vostè sap– en tots els països caràcter a vegades selectiu i a vegades caràcter universal. Pel que fa a les mesures que s'han creat entorn de la Generalitat i de la Secretaria de la Família, jo haig de citar l'ajut de suport a les famílies amb infants menors de tres anys. Perquè el Departament de Benestar Social –suposo que vostè n'és coneixedora, però a mi em cal recordar-l'hi– ha establert uns ajuts de suport a les famílies amb infants menors de tres anys. Nosaltres som conscients que és un primer pas, en som totalment conscients. Ara bé, sàpiga també quina ha estat la resposta; hi han hagut més de 26.780 infants beneficiats, que corresponen a 24.477 famílies, i l'import ha sobrepassat els 1.600 milions. Per tant, aquesta convocatòria, que preveia un pagament únic de les famílies, estava..., certament, he dit que tenia caràcter selectiu perquè estava limitada a les famílies que el nivell d'ingressos no superés els tres milions i mig. Amb tot, la resposta –com pot veure– ha estat àmplia.

I em penso que és important i interessant comentar que l'edat dels pares sol·licitants, un 35% estava entre vint i trenta anys, un 56 entre trenta i quaranta, i un 1% menors de vint anys. Per tant, penso que són els col·lectius que, certament, la destinació dels ajuts ha estat oportuna. També s'hi han acollit famílies monoparentals, que en parlarem més endavant. I pel que fa a l'origen de les famílies, també crec que és bo recordar que un 13% de les famílies que s'han beneficiat són de fora de la Unió Europea. Per tant, vol dir que ha estat amb caràcter universal dintre del col·lectiu que deia de la limitació pressupostària. Enguany s'obrirà una nova convocatòria i així, doncs, anirem formalitzant aquest compromís anunciat i ara portat a terme.

Però també hi ha una altra mesura que s'ha pres i que crec que és bo recordar, perquè la vam anunciar i l'estem complint, que és la desgravació fiscal. El Govern de la Generalitat ha establert una deducció en el tram autonòmic de l'IRPF per un muntant de 50.000 pessetes pel naixement o adopció d'un segon fill o ulterior, és una ajuda, doncs, que no està condicionada a la renda de la família beneficiària i que s'ha aplicat amb caràcter universal. Però també els voldria citar altres mesures de suport, perquè –com deia– volia parlar –tal com se'ns demanava– de les polítiques en plural de suport a les famílies. Hi ha tota la línia del Govern de donar suport a la política d'adopcions, que, certament, és una problemàtica molt delicada, però que també hem d'aquí anunciar.

I com que veig que se m'acaba el temps, citar d'una manera breu aquelles actuacions per les famílies que tenen una major càrrega social: famílies nombroses, famílies amb persones grans al seu càrrec, famílies que tenen fills disminuïts, famílies monoparentals... Cada un d'aquests col·lectius, també, doncs, té una línia d'ajuda per part del Govern de la Generalitat que amb molt de gust li podré concretar al segon apartat de la interpellació, per no allargar-me en el temps.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. La senyora diputada.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora consellera. Evidentment, nosaltres tot el marc global de polítiques de suport a la família en atenció sobretot a la primera infància el vàrem fer en el debat general que es va produir en aquest mateix Parlament el mes de juny, i és clar, potser va ser una llàstima que en aquell moment no pogués també la consellera de Benestar Social estar al costat de la consellera d'Ensenyament i poder debatre aquell tema. Nosaltres no volíem pas repetir els nostres posicionaments en aquesta cambra, i per això només li he fet una petita referència d'entrada, ja que he vist que, evidentment, avui, aquesta interpellació seria resposta per la consellera de Benestar Social, en el benentès que per cortesia parlamentària jo em vaig adreçar a la Conselleria d'Ensenyament dient quin era el contingut d'aquesta interpellació i m'hauria semblat possiblement més encertat que hagués estat aquí la consellera d'Ensenyament. Però, és clar, nosaltres sabem que el Govern és molt solidari i que avui ho podia fer tranquil·lament la consellera de Benestar Social, però la llàstima és que molts d'aquests interrogants se'ns han continuat quedant com interrogants, perquè no els podem arribar a saber amb el seu contingut exacte.

Però, bé, també aprofitant l'avinentesa que s'ha parlat de polítiques, en plural, de suport a les famílies, doncs, bé, algunes anotacions també les farem a partir de l'interès que per a nosaltres es mostra. Evidentment, hi ha una ponència conjunta d'aquest Parlament i tenim algunes serioses dificultats, a vegades, per avançar, així m'ho fan saber les senyores diputades que comparteixen per part del meu Grup aquesta ponència conjunta. I fins i tot ens ha arribat a les nostres orelles que aquí estem treballant en aquesta ponència conjunta, però que per la Secretaria de Família s'està organitzant una gran jornada de la qual aquesta ponència i les diputades i diputats que formen part de la ponència no en tenen coneixement. Ens sembla que, si és qüestió d'ajuntar esforços, senyora consellera, ajuntem-los, eh?, o com a mínim convidi també els parlamentaris i parlamentàries interessats en aquest tema, en aquestes jornades, però segurament ens hauria agradat molt més poder-ho fer conjuntament.

Per altra part, vostè ha dit: «Evidentment, hi ha un compromís de compartir amb els ajuntaments les polítiques

de zero a tres anys.» Bé, nosaltres li hem de dir que aquest compartir deu ser un compartir una mica ridícul, perquè tot tibant, tibant, al llarg del debat vam aconseguir que de 55.000 pessetes es passés a 80.000 pessetes per plaça. La nostra demanda són 300.000 pessetes per plaça, però, evidentment, des del nostre govern alternatiu, que també fem els nostres projectes i els nostres programes, hem calculat i es pot ajudar els ajuntaments amb 300.000 pessetes per nen i plaça, i hem estudiat que amb el mínim que acceptem que es pugui arribar a fer aquesta incidència és amb 200.000 pessetes nen/plaça, però per totes les places, no únicament i exclusivament aquelles places noves, amb què en aquest moment estaríem castigant els ajuntaments que durant tants anys han fet inversió i han ajudat aquest país a tenir servei d'educació infantil. Nosaltres l'hi posarem a la Moció i esperem que faci tota la força suficient perquè doni l'aprovació el seu Govern i el Grup Parlamentari que el recolza i el que li dona suport extern, que és el Partit Popular. Posi 200.000 per nen i plaça per poder avançar en aquesta línia.

I respecte als ajuts a menors de tres anys, aquestes 26.000 i escaig que donarà, que corresponen a 24.177 famílies, ens sembla que aquest és un petit i mínim suport. Això és gairebé únicament i exclusivament allò, polítiques no universals ni de suport a les famílies, sinó que podríem fer-ho com a polítiques únicament per a aquells que menys tenen i que són tant i extremadament ridícoles que nosaltres li diem que com a mínim esgoti els 2.200 milions, perquè ens ha dit que únicament i exclusivament arriba a 1.600 milions.

I una última recomanació al Govern de Convergència i Unió, que tant ens diu que són avaladors de la LOGSE i que, evidentment, la varen aprovar, també conjuntament amb els socialistes i que diuen que tant compleixen. La idea d'innovació més progressista de la LOGSE és el caràcter educatiu de l'etapa infantil de zero a sis anys.

El president

Senyora diputada, hauria d'anar...

La Sra. Baig i Torras

Govern de la Generalitat de Catalunya, impuls i potènci... –menys de dos segons, senyor president–, impulsi potènci per tal de poder aixecar de nou aquests programes de zero a tres anys, dels quals Catalunya n'hem estat pioners i hauríem de continuar-ne ser capdavanters i que amb l'ajuda i suport que estan donant no podem avançar.

Moltes gràcies, senyora consellera, senyor president, per la seva benevolència, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel torn de rèplica té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo crec que les consideracions que vostè fa entorn de la quan-

titat que s'hauria d'assignar a cada plaça, i que vostè fa una valoració econòmica, així com les diverses consideracions que ha fet entorn d'un projecte de decret el qual –com vostè bé ha dit– està en consulta en el Consell Escolar de Catalunya, crec sincerament que és en aquest àmbit, precisament, que vostè i jo coneixem tan bé, el Consell Escolar de Catalunya, on és el moment de fer aquestes aportacions. Quan un decret, un projecte o una proposta de decret està a consulta i es trameta al Consell Escolar de Catalunya és perquè, d'una manera global, pares, representants de pares, representants del món local, representants de la mateixa administració educativa, d'altres estaments pedagògics, universitats, etcètera, hi facin les seves aportacions. Crec, doncs, que és una gran ocasió perquè sigui el conjunt de la comunitat educativa que valori aquestes propostes i facin arribar certament les seves observacions. Precisament, si està en l'àmbit del Consell Escolar de Catalunya, és perquè té aquest caràcter educatiu.

Ara bé, vostè remarca la innovació de la LOGSE que en va tenir diverses, certament, el fet que reconegués a l'etapa zero-sis el caràcter educatiu, molts ho vam celebrar, molts ho vam celebrar perquè perdia aquella connotació assistencial marcada per les meres guarderies laborals i prenia un protagonisme en el camp de l'educació, sense que això mai vulgui dir que l'educació no sigui un fet a compartir, una dimensió a compartir, com vostè molt bé ha dit, entre la família i els educadors de les llars d'infants. Ara bé, jo estic segura que la línia que s'ha emprès i que amb la consellera d'Ensenyament, lògicament, hem comentat i compartim, permetrà que Catalunya, no només en el model pedagògic, que sempre ha tingut una gran dimensió de lideratge al fet educatiu, sinó també en la vessant organitzativa... Jo crec i estic segura que l'aplicació d'aquestes línies que permet mitjançant els diferents convenis de col·laboració que jo ja li he esmentat en la primera part i que –com vostè sap perfectament–, recentment, amb l'ampliació del conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, doncs, aporta de cop una xifra de mil places més que permet avançar en la línia desitjada.

Jo, simplement, vostè no me l'ha esmentat, però sí que també voldria dir que és veritat que l'ajut de zero a tres anys que nosaltres hem donat és un ajut que s'ha de circumscriure i s'ha de valorar. No és que no hàgim gastat els 2.200 milions perquè no els hàgim volgut gastar. Hem gastat, certament, d'acord amb totes les sollicituds que hi ha hagut que s'adeien amb la convocatòria. Després de l'èxit de l'any passat, estem totalment convençuts que la convocatòria d'aquest any seran moltes més, seran més dels milers de famílies que s'hi han aollit, les que s'hi aolliran. I amb això simplement volem posar una mica de marca i de fletxa en el camí, perquè el debat –repeteix– està a saber quins ajuts de caràcter universal a nivell d'Estat es reconeix que té dret a rebre la família, i quins amb caràcter complementari, sobretot per a aquells col·lectius més fràgils socialment o bé econòmicament o bé per una càrrega social més alta, des de les comunitats autònomes, s'han de poder complementar.

Aquest és el debat pendent que té l'Estat espanyol, aquest és el debat que tenim pendent, en realitat, els

diferents estats de l'arc meridional. La nostra política de família ha estat molt diversa de les polítiques dels països nòrdics, i nosaltres el que sí que volem fer, tant amb la mesura de l'IRPF, amb caràcter més universal, com aquesta mesura més selectiva, és marcar un camí esperant que aquest debat –com hem dit– no només al Parlament de Catalunya, sinó al conjunt de l'Estat es porti a terme perquè les famílies d'avui dia ho necessiten.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència a la gent gran (tram. 300-00285/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència a la gent gran. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya a través de l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies. Moltes gràcies, senyor president. Avui presentem una interpellació sobre l'assistència a la gent gran perquè moltes vegades tenim la impressió que hi ha resolucions, que hi ha proposicions no de llei, que hi ha acords d'aquest Parlament on s'insta el Govern a complimentar un seguit de polítiques que llavors no es porten a la pràctica.

Jo, bàsicament, començaré amb una resolució, la 887 de la cinquena legislatura, concretament del 8 del 4 del 99, a finals de la legislatura passada, en la qual s'instava el Govern a complimentar una sèrie d'acords i resolucions sobre les polítiques de la gent gran. Un dels punts era que el Parlament de Catalunya instava el Govern a desenvolupar nous programes preventius integrals i d'orientació destinats a les famílies per adquirir una nova pedagogia de tractament de les persones grans i sensibilitzar la societat pel que fa a llurs problemes i necessitats. Doncs, bé, senyora consellera, s'està complimentant això?

El Parlament de Catalunya instava el Govern a negociar amb el Govern de l'Estat el traspàs de l'Institut de Migracions i Serveis Socials, l'Imsero, pel que fa a les prestacions i els serveis relatius als programes de terminalisme i de vacances de la gent gran. Es fan aquestes negociacions?

El Parlament de Catalunya també instava el Govern a estudiar la situació real de les dones grans en el sistema actual de protecció social. Hi ha algun estudi o planificació que ens permeti saber en realitat quina és la situació real de les dones grans en el sistema actual d'assistència i protecció social?

També s'instava el Govern a estudiar el nombre de places residencials, de places concertades, de centres de dia, d'estades temporals en residències assistides per a

la gent gran que es necessiten per anivellar l'oferta entre les places i la demanda social. Hi ha aquest escandall per saber exactament quines són les mancances que tenim en aquest camp?

Un altre punt de la resolució era incrementar en els pròxims exercicis pressupostaris les aportacions per plaça en els centres concertats destinats a gent gran amb l'objectiu d'anivellar el cost real per plaça i millorant l'atenció d'acord amb el grau de dependència que tinguin.

Un altre punt era incrementar les places dels centres de dia per a gent gran de manera que hom pugui passar de 2.500 places l'any 2003 a 7.000 places l'any 2005. S'ha començat a pensar ja en aquest programa?

Incrementar el nombre de places públiques per a la gent gran de manera que hi hagi un mínim de 2.700 places a la pròxima legislatura –o sigui, aquesta–, i 7.000 places en vuit anys. Proveir de sistemes de telealarma i teleassistència 75.000 persones grans a la pròxima legislatura –aquesta que tenim ara. I el Parlament també instava el Govern a incrementar en els pròxims exercicis el nombre de places d'habitatges tutelats per a la gent gran.

També, a finals de la legislatura passada, es va passar una Proposició no de llei que es va aprovar en la qual s'instava el Govern de la Generalitat que les residències geriàtriques municipals tinguessin el mateix tracte que les sociosanitàries..., un pla bianual d'inversions, això es va aprovar i, per tant, el que demanàriem és saber com està aquest compliment.

Nosaltres, per les darreres informacions periodístiques –la darrera crec que el dia 27 de març–, on es posaven una mica en solfa els recursos destinats a l'assistència a la gent gran, es feia una comparativa, jo crec, traumàtica per al país, es passava a dir que la inversió per resident/mes a Catalunya oscil·lava entre les 142.000 i les 153.000 pessetes, mentre a Andalusia era de les 181.000 a les 201.000, a València de les 160.000 a les 195.000, a Madrid era de les 208.000 pessetes, a Castella - la Manxa 161.000, al País Basc de 191.000 a 242.000, a Navarra 214.000, i el mateix Imsero anava de 174.000 a 189.000. De veritat, creiem que no es fa l'esforç pressupostari que s'hauria de fer amb una assistència tan necessària com aquesta; en aquestes coses anem a la cua de les comunitats autònomes.

Una altra pregunta que ens voldríem fer, també, és com està el model de l'assistència a la gent gran pel que fa a les polítiques de prevenció, i m'estic referint bàsicament a moltes polítiques que són d'àmbit municipal, des dels serveis de proximitat als centres de dia, als habitatges tutelats, als serveis d'atenció domiciliària, que encara que siguin de competència municipal, evidentment, si no estan dotats d'uns recursos suficients, difícilment les administracions poden endegar planificacions per tal de pal·liar les problemàtiques que es puguin presentar en l'assistència a la gent gran. I també en el model d'inversió, perquè en aquesta mateixa informació periodística venia a dir que el que s'amaga darrere el model de concertació és una manca d'afany inversor en les públiques.

El que demanàriem, consellera, és que ens fes una mica d'escandall de com està la situació, en aquest moment, de la planificació de les inversions per poder-ho comparar, doncs, amb el que hi ha hagut. Nosaltres reconeixem que hi ha hagut un esforç important els darrers..., amb el Decret de preus, però creiem que estem encara molt lluny, doncs, d'altres comunitats que fan un esforç molt més important, i més en un tema on el Govern de la Generalitat va fer un èmfasi molt especial per tenir-ne les competències i que moltes vegades s'han de compartir amb altres administracions que també fan aquesta tasca. M'estic referint, molt bàsicament, a les residències geriàtriques municipals que tenen una qualificació, jo diria, quasi pejorativa, el fet de ser centres col·laboradors no em sembla que sigui la figura indicada; vull dir, no crec que hagin de ser centres col·laboradors, perquè són centres protagonistes, també, són places públiques que es gestionen d'una manera pública i que fan un esforç importantíssim de bona gestió, i crec que vénen també a complir un buit important que hi ha en aquests moments en el fet assistencial.

L'exigència de canvis de plantejaments i de ràtios..., vull dir en aquest cas molt encertadament crec que també hi ha hagut una política d'exigència d'augment de qualitat, però que evidentment és impossible de portar a terme si no hi ha un augment de recursos que vagi proporcionalment en aquesta exigència. Vull dir hi ha hagut un augment qualitatiu importantíssim a la ràtio de personal, a les ràtios qualitatives que fan que una residència tingui uns plantejaments molt més moderns, però no veiem que els recursos vagin en consonància amb aquestes exigències.

Quant al Pla bianual d'inversions, també li voldríem demanar si hi ha alguna intenció de treure aquest Pla bianual d'inversions i amb quins percentatges, perquè moltes vegades assistim que el percentatge és lineal independentment de la capacitat financera de l'Administració. No és el mateix que es financi el 50% una obra en un municipi petit, la qual és molt difícil que accedeixi a aquest finançament, i en canvi un municipi més gran tingui el mateix percentatge d'inversió quan realment té una facilitat financera molt més important. Això hauria de ser una mica com el Pla d'obres i serveis: la capacitat financera del municipi o de la institució hauria d'anar d'acord amb l'esforç, també, percentual d'inversió que fa el Departament.

Jo, el que també m'agradaria una mica posar sobre la taula és si hi ha un nou model de Decret de preus, perquè –tal com hem dit abans–, vull dir, estem molt per sobre de les altres comunitats autònomes. L'esforç que es fa en comunitats com la de Madrid, com la del País Basc, tot i que sabem que el model de finançament els permet aquest model assistencial, a Andalusia, València, Castella - la Manxa, que van molt per sobre de nosaltres en l'esforç que fan per resident/mes, vejam si hi ha algun tipus de previsió per part del Departament per intentar igualar, almenys, els preus per resident/mes que tenim a Catalunya i a les altres comunitats.

(El president s'absenta del Saló de sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

També crec que és molt important el model, el model assistencial que tenim per a la gent gran, perquè potser sí que hem de començar a pensar molt més en els models preventius, els models que deia abans dels serveis de proximitat, dels centres de dia, dels habitatges tutelats, dels serveis d'atenció domiciliària, segurament és el futur en aquest tipus d'assistència a la gent gran, més que en serveis residencials que, com saben, són molt costosos i moltes vegades molt difícils d'assumir.

Per tant, senyora consellera, li agrairia molt que ens contestés aquestes preguntes que li hem fet.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula l'honorable consellera per a la resposta de l'il·lustre diputat.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor diputat. Jo, abans que res, voldria agrair al seu Grup que s'haguessin vingut a posposar aquesta interpellació perquè el dia que estava prevista va coincidir amb la necessitat de reunir-nos diverses institucions per donar resposta a les necessitats d'allotjament dels immigrants que havien estat tancats tants de dies. I, per tant, agraeixo, encara que avui se m'hagin acumulat les diverses interpellacions, que s'hagués vingut a posposar-ho.

Abans de començar a explicar-li el que jo també em semblava oportú de comentar entorn del tema que exposa, li volia donar un avís de tranquil·litat: no estem a la cua de res, senyor diputat. Nosaltres tenim una ràtio de cobertura molt superior a la mitjana de l'Estat, si bé és veritat que hi ha altres comunitats autònomes que estan per sobre. Sí que tenim Extremadura, per exemple, o Castella i Lleó –Extremadura no, Castella i Lleó–, que està per sobre, i tenim Andalusia que està molt per sota, o Extremadura que està molt per sota o Madrid, que a Madrid, la veritat, jo tinc les ràtios aquí i li puc demostrar que està a 2,35 quan nosaltres estem a 3,98. Per tant, una cosa són els preus i l'altra són el nombre de places per cada cent persones majors de 65 anys.

Per tant, a nivell d'oferta –tal com vostè ha comentat– s'ha fet pública alguna cosa que ja se sabia. L'oferta mitjana de Catalunya està molt per sobre de l'oferta mitjana que proposa el Pla gerontològic estatal, però, tot i que està per sobre, volem anar encara més amunt, i ens volem apropar a la ràtio europea, perquè estem segurs que la societat catalana ho necessita.

I amb molt de gust parlaré de les diverses qüestions, segurament que no podran ser totes, però, en la línia que exposava, dir-li que el creixement que s'està fent és un creixement notable, perquè l'any 99 teníem 45.580 places i el 2000 sobrepassàvem les 49.000, i les places de finançament públic del 99 al 2000 han tingut un increment del 10,45% i les del finançament privat d'un 6,29%.

Aquestes dades que podem comentar amb més deteniment han de poder demostrar que la línia empresa és la

bona, que el compromís que vam prendre en dotar de 7.000 places assistencials per a les persones grans que ho necessitessin s'està complint, perquè de les 7.000 places, com comentarem, més de 5.000 ja estan programades. Però crec que és bo, per poder marcar bé les respostes, que tinguem present quins són els factors que condicionen la política d'atenció a la gent gran, perquè, certament, quan parlem de la gent gran, a vegades parlem només de la gent gran amb dependència, i a mi m'agrada parlar sempre de la gent gran activa, que és la immensa majoria, per a les quals el Govern de la Generalitat té unes línies d'actuació molt concretes que, amb molt de gust, ho podem comentar un altre dia. Però que quedi clar que són dues línies d'actuació.

Persona gran no és sinònim de persona dependent. Ara bé, quan hi ha persones dependents, lògicament cal que s'atenguin, i l'allargament de la vida i l'increment de la dependència fan que aquesta qüestió sigui especialment rellevant al nostre país, perquè l'evolució de la població major de 80 anys a Catalunya posa de manifest la importància de desplegar aquestes polítiques.

Les xifres ens demostren que, si bé el 98 el 22,43% de les persones més grans de 65 anys corresponien a majors de 80 anys, aquest percentatge passa a superar el 30% el 2010.

Per tant, els nostres objectius és de continuar treballant per donar-hi resposta, però intentant fer una política que pugui mantenir tant com sigui possible les persones grans en el seu entorn social i familiar, evidentment sempre que sigui possible i sempre que ho desitgin.

Per tot això, nosaltres estem..., i estem convençuts que vostè també ho comparteix, com ha dit, que cal potenciar els serveis d'atenció domiciliària de teleassistència, i donar suport a les famílies que es fan càrrec i tenen cura de les persones grans amb dependències. És en aquesta línia que l'extensió del Programa Viure en família a tot el conjunt del territori català ho preveu. Precisament per això, el 2 de març del 2000, el Govern va crear d'una manera formal el Programa Viure en família dins del marc de les mesures de suport.

En el 2000 el Programa va abastar la participació d'onze municipis de més de vint mil habitants i dotze consells comarcals, i el nombre de beneficiaris va ser més de nou mil. Per tant, sempre que parlem d'assistència a persones grans, a part de l'oferta residencial de centres de dia d'habitatge tutelat hem de tenir present, també, els milers de persones que són ateses a través del Programa Viure en família. Però, tot i això, el compromís del Govern en aquesta legislatura és el d'incrementar l'oferta de serveis assistencials per atendre la dependència. Vostè ho ha citat, jo també, però ara voldria, doncs, concretar una miqueta més.

Pel que fa al compromís de crear set mil places públiques per a persones grans, li puc dir que a febrer del 2001 estaven programades 5.711 places, que suposa una inversió compromesa de 10.720 milions de pessetes i un cost de funcionament de 5.900 milions. Per tant, els recursos que s'estan emprant per donar compliment a aquest compromís, com pot veure són els correctes. I aquest objectiu de créixer en aquesta línia ens permet pensar que arribarem a l'any 2003 a una

ràtio entre 4,5 i 4,8 places per cada cent, i aquí li torno..., cent persones més grans de seixanta-cinc anys, sempre..., la frase és llarga, però cal fer-la, perquè és aclaridora, i –ho repeteixo– que la ràtio recomanada pel Pla gerontològic en el conjunt de l'Estat és del 3,5%, i en aquests moments nosaltres ja estem al 3,98%.

Però també, en la línia del que vostè ha dit, pensem que la cooperació amb els ajuntaments de més de vint-mil habitants i els consells comarcals cal continuar-la fent per incrementar els serveis d'atenció domiciliària i la teleassistència que, si no pot ser ara, en l'altre torn podrem explicar amb més detall el nombre de beneficiaris que hi ha hagut d'increment d'un any a l'altre.

I també l'increment d'ajudes a les famílies que tenen aquestes persones grans discapacitades comporta una altra línia important, que és la de cuidar els cuidadors. I, en aquest sentit, l'any 2000, es van beneficiar 4.262 famílies, i aquest 2001 ja sobrepassen els cinc-mil els que pensem que s'hi podran acollir. I la previsió aquesta, doncs, ha d'anar en diferents modalitats, una mica en la línia del que vostè comentava, el model. No ens podem circumscriure només al model residencial, sinó que hem de parlar d'acolliments residencials, de les mateixes residències, lògicament de l'Administració, de l'acolliment diürn, dels centres de dies, dels habitatges tutelats, del suport a les famílies, les estades temporals, les de llarga estada, els hospitals de dies, el PADES, és tot aquest conjunt d'iniciatives i de modalitats que dibuixen un model de diverses cares, per tant, polièdric, que ha de permetre, a les diferents situacions, donar-hi la resposta adequada.

I per això, en definitiva, consolidar el model d'atenció a les persones grans amb dependència suposa avançar, doncs, amb una definició de carteres de serveis cada vegada més actual, parlar també de sistema de finançament, com vostè feia, jo també m'agradarà parlar-ne, i un model d'organització dels serveis en funció de les característiques dels entorns, tant entorn sociofamiliars com geogràfics de les persones grans. No és el mateix, no és el mateix un recurs assistencial en un poble petit que en una gran ciutat. I en aquests moments nosaltres estem treballant amb el que anomenem «el model rural», que pugui ser una combinació de diferents recursos per donar la resposta adequada.

Per tant, tot i que l'esforç residencial és l'esforç en que la Generalitat inverteix d'una manera més forta, també, com hem dit, la línia de mantenir l'atenció domiciliària és molt important. I en aquest sentit li puc dir que hi ha hagut un increment important d'hores d'atenció domiciliària de l'any 99 al 2000, perquè el 2000 es van proporcionar 1.852.000 hores d'atenció domiciliària.

Amb relació, doncs, a la situació actual a Catalunya em plau recordar-li que d'aquestes 5.711 places que nosaltres comentàvem, moltes ja estan posades en marxa, d'altres només estan programades. Però el que sí que podem dir és que no només el sector públic creix, sinó també que creix el sector privat. I, per tant, conjuntament el que ha permès és que del 99 al 2000 hi hagués a Catalunya 3.591 places noves. Ho repeteixo: l'increment més fort ha repercutit en el sector públic, a les places públiques, i el finançament privat, que ha estat

de 1.775, ha representat un 6,29%. Però també, en la línia del que comentàvem, aquestes places assistides s'han repartit d'una manera més àmplia en el que fa residències, però també pel que fa centres de dies i habitatge tutelat.

Però el que és important del model és saber que les persones són les que han de poder triar. Sí que és veritat que nosaltres compartim un model mixt d'equipaments propis i de places concertades o conveniades amb altres establiments, i no per això jo crec que tinguin la categoria diferent. Jo a l'expressió «centre col·laborador» no li veig cap connotació negativa. Jo ja li ho he sentit dir alguna vegada, però certament una institució, un equipament com és el que vostè i jo en aquests moments potser estem pensant, amb una fundació amb una forta implicació municipal té una funció claríssimament pública. Una altra cosa és que la titularitat sigui de la Generalitat o sigui d'una fundació en la qual el municipi hi té una gran part. Per tant, mai nosaltres quan utilitzem l'expressió «centre col·laborador», cregui'm, ho fem amb esperit despectiu. El que sí que volem és que la persona pugui triar, perquè nosaltres a qui ajudem no és als centres, és a la persona, i la persona amb la seva dotació, la pròpia i la complementada, és la que pot triar, i això permet, moltes vegades, quedar-se a la mateixa població o quedar-se ben a prop.

Per tant, el que sí que li volia dir és que aquesta és una condició bàsica del model que permet a la persona fer l'opció, i també que quan hem de valorar diferents mòduls econòmics hem de tenir en consideració les diferents ràtios.

Jo estic d'acord que els mòduls que apliquem a Catalunya poden semblar baixos. Aquest és un tema que nosaltres estem tractant i que en el sector no sempre és ben interpretat conjuntament, però el que tampoc podem barrejar són els preus de places de baixa dependència amb preus socio-sanitaris. Moltes comunitats autònomes posen, quan fan públics els mòduls, la part també socio-sanitària que nosaltres tenim conveniada amb Sanitat. I, per tant, els mòduls d'aquesta banda no solen ser comparables amb els mòduls de les altres comunitats.

Estic segura que com que el temps s'acaba tindrem en el segon torn més oportunitats.

La vicepresidenta segona

Sí, ha esgotat el temps, honorable consellera, gràcies. Té la paraula per a la rèplica l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies. Senyora consellera, quan li parlava de la Proposició no de llei aprovada a finals de la legislatura passada en la qual es demanava el mateix tracte que la socio-sanitària era bàsicament pels recursos, perquè no hi ha un tracte quant a recursos igualitari entre les institucions, diguem-ne, de la Generalitat o les dependents dels municipis, i bàsicament és el mateix, perquè estem parlant de places públiques que surten comptabilitzades com a places públiques quan es par-

la d'això, i en canvi no tenen el mateix sistema de finançament ni tenen els mateixos recursos quan hi han exactament les mateixes necessitats.

Que no hem d'oblidar que quan es va canviar el model subvencional, quan es va passar de subvencionar institucions a subvencionar perfils i a subvencionar individus va ser un trencament importantíssim per a aquestes institucions, perquè es van trobar durant un parell d'anys amb la incapacitat de finançar aquest canvi. Va haver-hi un endarreriment notable a les subvencions i va haver-hi una incapacitat legal per part dels ajuntaments per fer que els familiars dels quals depenien els assistits poguessin, haguessin de pagar bàsicament la part que els corresponia. I això va anar en detriment, evidentment, de les capacitats financeres i inversores que ha de tenir una residència geriàtrica. Per tant, quan ens referíem a aquella Proposició no de llei, ens referíem bàsicament per poder paliar, també, aquest impàs que hi va haver entre el nou model i l'antic. Un nou model que evidentment no hi estem d'acord, perquè era un model bàsicament pervers, perquè no contemplava totes les possibilitats i capacitats financeres dels residents. I això deixava molts forats negres dels quals molta gent feia un ús indegut d'uns diners que haurien hagut d'anar a finançar la plaça del resident.

Per tant, el que s'intentava és que l'Administració, en aquest cas el Govern de la Generalitat es fes càrrec d'aquest impàs que hi havia hagut i que encara continua en situacions financeres no resoltes a moltes residències. Jo li vull recordar que això és una problemàtica potser molt gironina, molt de les comarques de Girona i molt especialment, també, del Ripollès, el que afecta a geriàtrics municipals. Però que també és molt estès al país, i és una problemàtica que hem anat arrossegant la gent que tenim al nostre càrrec geriàtrics municipals i que hem tingut, doncs, unes condicions financeres molt desfavorables en un moment determinat. Simplement era per fer-li, per recordar-li, doncs, que ha existit aquesta època en els geriàtrics municipals i que l'Administració hauria –ho crec jo– de correspondre amb una dotació corresponent.

I l'altre, a efectes de l'inversor. Fa molts anys que no accedim a un pla d'inversions com cal i això és una cosa que es nota. Se'ns demana l'augment de ràtio de personal, l'augment de qualitat assistencial a la qual, evidentment, hi estem tots d'acord, però els recursos que han de venir al darrere per poder fer realitat aquests polítics no hi arriben. No arribem a poder finançar, doncs, la qualitat extraordinària que hauríem de tenir com a país que som. Aquí la informació que venia l'altre dia també al diari era que Catalunya hauria de doblar les places geriàtriques per cobrir les taxes de la Unió Europea. No sé si aquesta és una xifra exacta, també m'agradaria que me la contestés.

Com li he dit abans jo estic molt d'acord que s'ha fet un esforç per posar al dia i, sobretot, estem molt d'acord amb aquest nou model de perfil assistencial i individual que implica molt més a les famílies, que implica molt més als mateixos residents, però també, com li he dit abans, vull dir estem bàsicament també en el canvi de model, en el canvi de model per a les polítiques de proximitats, per a les polítiques que es fan a casa i que es

poden fer des de casa, perquè a ningú li agrada canviar de casa i menys quan s'arriba a certa edat. Les carències efectives, les carències, diguem-ne, que hi ha hagut quan una persona que ha estat vivint tota la vida en un lloc i es veu compel·lit a canviar de domicili, evidentment, suposa un trauma per a la persona que ha d'efectuar aquest canvi.

Per tant, recordar això, vull dir que aquest canvi de model és necessari. Que el fet assistencial segurament canviarà, també, i que moltes vegades experiències com les d'habitatges tutelats van indiscutiblement lligats al fet residencial. Dificilment podem fer habitatges tutelats si a les persones que els han d'ocupar després no els garantim una plaça residencial, perquè evidentment després no tindrem ningú que hi vulgui anar.

Per tant, moltes vegades, també, són sistemes mixtes que se suporten els uns als altres. I res més.

Moltes gràcies, senyor president.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Molt bé, gràcies. Per a la rèplica, senyora consellera... Té la paraula la senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, també, al senyor diputat. És veritat que hi ha unes certes diferències i disfuncions que podrien semblar, perquè una cosa és el preu i l'altra és el cost. I, en aquest sentit, sí que és veritat que les places pròpies, de vegades, tenen un cost més elevat, que no vol dir el preu, però bé. En tot cas, sí que és veritat que pel que vostè explica i jo ja no ho he vist directament, però ho he conegut, que el canvi de model va poder comportar algunes dificultats amb algun tipus de residències. Però també és veritat que l'ampliació en moltes d'elles del nombre de places conveniades també ha estat una ajuda que en aquest sentit ha pogut palliar.

De fet, quan parlem del fet residencial hem de tenir present que a Catalunya hi ha una distribució molt desigual. Vostè i jo som d'una comarca, de les poques que hi ha a Catalunya, que té una residència a cada població. Jo quasi que no vull dir l'única, però, pràcticament, en el nivell d'atenció i ve d'una tradició social, una tradició pública, una tradició vinculada a iniciatives municipals que han permès, doncs, donar una cobertura molt gran.

Per tant, quan nosaltres parlem de créixer, amb aquestes places, i de preparar un pla per a aquesta legislatura, ho fem a través d'uns indicadors que ens han de permetre veure a quines comarques de Catalunya hem de créixer més i quins són els diferents suports que hem de donar. I, a vegades, aquests suports passen per invertir directament, com pot ser en el cas de la ciutat de Barcelona pel compromís que hi havia conveniat, o bé conveniar directament les places a través d'una iniciativa que es fa càrrec de la inversió.

No és per estalviar –diguem-ne– recursos innecessàriament, és precisament per treure-li la màxima rendibilitat al pressupost públic, i també amb aquell criteri,

com dèiem, que permetés a cada persona triar la seva plaça. Però, certament, el creixement ha de ser en qualitat i també ho ha de ser en quantitat, i la quantitat ha d'implicar creixement en qualitat. Els estudis que nosaltres tenim de qualitat, li puc garantir que la qualitat en general del nostre sistema és alta –és alta–, i el grau de satisfacció dels residents, totes les enquestes que tenim ens demostren que és alt. Però això vol dir estar molt a prop aplicant els plans de qualitat; certament, hem pujat les ràtios tècniques, que això és un esforç per als establiments, però pensem que la política ha de poder exigir aquest grau de qualificació.

Jo estic molt d'acord amb el que deia vostè amb relació al tema dels habitatges tutelats. Nosaltres diem que hi ha d'haver un ventall de recursos, però aquest ventall de recursos sol ser una cadena, però un no et soluciona els altres. Per això, precisament, els habitatges tutelats com a modalitat a vegades són molt interessants en una gran població, però a vegades amb poblacions petites no ho són. Tu pots solucionar l'atenció domiciliària o el Programa Viure en família. Per això nosaltres en determinades poblacions estem dissenyant el que abans més esquemàticament he anomenat model rural. Pensem que moltes d'aquestes residències, com la de poblacions del voltant d'uns 3.000 habitants, pot ser perfectament, és que des de la mateixa residència es doni aquest suport domiciliari, aquest suport en el viure en família, que pot ser tècnic o de prestació econòmica, per poder garantir que la persona es quedi al màxim a casa. Desplaçar una persona perquè vagi a un habitatge tutelat perquè després hagi d'anar a una residència, en la majoria de casos està demostrant que no és així. Sí que és bo, però, que a les residències tinguin una certa reserva d'aquest caràcter perquè sempre hi pot haver situacions que ho puguin recomanar. Amb tot, nosaltres pensem que la programació ha de créixer en la línia del que deia; l'oferta que ha crescut més –l'oferta que ha crescut més– ha estat l'oferta residencial. Sí que l'oferta en habitatges tutelats ha crescut, però, miri, del 99, que en teníem 321, hem passat a 445. Allà on hem fet el salt més important és en places residencials.

I pel que fa a la notícia, que jo també, i lògicament, vaig analitzar amb cura, que calia doblar, es referia a un indicador que no consta a cap document, ni de l'OCDE ni de cap organisme europeu, que es referia que el percentatge públic havia de ser de 3,5. A vostè només li demano que tingui present que, si la ràtio europea està en el 4,5-5, difícilment el 3,5 serà de caràcter públic, quan a nivell d'estat pel caràcter públic és d'1,2. Per tant, aquest és un indicador que, certament, deu existir en algun document, però que no està assumit per cap document oficial per la Unió Europea que jo conegui.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions dels serveis socials a Catalunya (tram. 300-00387/06)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions dels serveis socials a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Per a l'exposició de la interpellació, té la paraula la il·lustre diputada Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, els canvis socials que es produeixen plantegen noves necessitats a una societat cada vegada més exigent que requereix una resposta a les prestacions socials i, entre elles, les conseqüències immediates a l'envelliment és una de les més destacades. Tot i que no només em centrarem en aquesta, sinó que el que vull fer és un repàs sobre les gestions d'aquestes prestacions i sobre la seva correspondència per qui les ha de prestar, però és una realitat on possiblement el més destacat és el problema que genera la dependència de les persones grans i que s'ha posat de manifest a la interpellació que m'ha precedit. Moltes d'aquestes persones necessiten ajuts per part de tercers, i aquests ajuts representen un esforç humà i econòmic considerable. Com deia, drets i necessitats se superposen i cal determinar els conceptes de cada un d'ells, ja que si no s'adapten i es clarifiquen, així com el seu propi dimensionat, les persones que requereixen aquests serveis no estan satisfetes amb els ajuts que reben i la societat es qüestiona, fins i tot, la supervivència d'algun d'aquests models que fins ara s'han desenvolupat.

Senyora consellera, la política social ha de generar una satisfacció social, s'ha d'arribar a les persones amb una percepció satisfactòria que les solucions que s'ofereixen són efectives i resolutives per la persona que les necessita. Som conscients de l'esforç que s'està fent des del seu Departament, però el que sí que és veritat és que no totes aquestes persones tenen aquesta percepció.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vull recordar que el pilar de l'atenció a les persones dependents ha estat fins ara la família, i en especial la dona; aquesta situació és difícil que continuï en el futur, ja que el nombre de nuclis familiars petits va en augment; cada vegada més persones viuen soles i s'està incrementant la mobilitat i la dispersió geogràfica de les famílies. Per tant, la dependència –com deia–, i no només la dependència de persones grans, de totes aquelles persones, sinó que requereixen un ajut especial, i les seves conseqüències constitueixen avui un greu problema social i econòmic i, per tant, no es pot ignorar pel seu Departament, perquè les conseqüències directes i indirectes d'una societat envellida i una societat que necessita molts serveis socials té moltes implicacions a tots els nivells i també a totes les administracions, com són aquests ajuts a la dependència que a vegades comporten pèrdua d'adquisitiu de la resta de membres familiars, perquè a vegades, clar, els ajuts, tot i que cobreixen una part, no són suficients; i de limitació, comporten també moltes vegades limitació en l'acti-

vitat laboral d'alguns membres de la família, i això modifica també les forces laborals, especialment les dones, que –com deia abans– ha de disposar de temps per atendre aquestes persones dependents.

El nostre Grup considera que la dependència s'ha abordat fins ara d'una forma fraccionada per totes les administracions i cal tractar-ho explícitament, sistemàticament i portar-ho a terme amb una visió global i de conjunt. Si ara no assumim aquesta responsabilitat, a mig termini serà ineludible; per tant, considerem que cal fer un tractament integral i cohesionat. Considerem que la societat del benestar, una vegada instal·lada, ha de consolidar-se i, alhora, modificar-se per tal d'adaptar-se a les dinàmiques socials. Ambdues qüestions, la consolidació, l'estabilitat per una part i la capacitat d'adaptació, per l'altra, requereixen actuacions diferents però complementàries, en tant que responen a qüestions diferents i ara necessiten també instruments diferents.

Considerem que la consolidació dependrà de la capacitat d'adaptació de les noves necessitats amb mesures legislatives i executives, que trobem a faltar també en el Departament, que té la responsabilitat d'establir el seu propi engranatge i fomentar el diàleg entre administracions, ja que un dèficit de la seva capacitat de relacionar-se repercuteix directament en les persones subjectes d'aquesta atenció. Considerem que aquestes dues responsabilitats, tant l'executiva com la relacional tenen com a factors determinants la capacitat de gestió i desburocratització. Som conscients del problema que exigeix tota la tramitació, però creiem que aquesta tramitació s'ha de reduir i s'ha de simplificar. Aquesta capacitat d'adaptació requereix actituds i aptituds, les quals han de fer possible coincidir el modernisme i el progressisme, és a dir, efectuar una actualització permanent mitjançant indicadors objectius i fiables de les necessitats existents tant pel que fa la seva prioritat com la seva satisfacció real per a captar aquestes noves realitats emergents.

Pel que fa a l'ordenació i a la planificació, cal exigir que com a Administració, que és la prestadora de servei social i assumeix, en funció de l'exercici de les competències, sabem, i de fet així constatem, que no és un dret universal i que a tots ens agradaria que ho sigui, però, evidentment, està subjecte a una sèrie de principis que estan recollits en totes les ordres i que, evidentment, l'Administració fa un esforç per cobrir un ventall molt important d'aquestes necessitats, però tot i amb això creiem que s'ha d'aconseguir ampliar. L'accessibilitat als serveis, en tant que aquestes persones són titulars de drets, no són subjectes d'actuacions benèfiques –i vostè també ho ha comentat en la seva intervenció d'abans, que, evidentment, no són subjectes d'actuacions benèfiques ni discrecionals. Si una persona té drets, en funció d'aquests ha de ser ajudada, ha d'estar en igualtat amb la resta de persones per poder rebre aquest suport. Al nostre Grup ens preocupa i molt els criteris d'accés, tant personals com econòmics, perquè creiem que no estan prou clarificats i afecten, de vegades, els drets d'aquestes persones.

Per tant, considerem del tot necessari definir aquests criteris d'accés a les prestacions; per tant li demanem,

senyora consellera, si ens podria explicar amb quins criteris es realitza, quines són les portes d'entrada, qui pren les decisions i amb quines fórmules es produeixen, i qui ho controla. Tots sabem que les ordres estableixen criteris, però no tots aquests criteris a vegades estan clars; a vegades hi han diferents valoracions, i d'aquí les resolucions i els diferents recursos que es porten a terme. Tots aquests drets per a ser exercits s'han de rebre a temps i amb les quanties suficients per poder-los exercir, i ens preocupa, com deia, aquesta concessió. Aquestes ordres es publiquen sempre en el primer trimestre, es resolen en dos o tres mesos i després la gent les comença a cobrar als quatre o cinc mesos, com molt ràpid. Llavors, aquestes persones, en aquest temps que triguen a cobrar aquestes prestacions, com han de viure? Perquè aquest temps d'endarreriment, moltes persones tenen, realment, una gran manca a l'hora de poder desenvolupar la seva vida ordinària; per això creiem que és necessari reduir la burocràcia i simplificar tots els tràmits d'aquests tipus de subvencions.

Cal agilitar la gestió administrativa, aconseguir l'eficàcia i reduir la durada dels temps dels processos de concessió d'ajuts, així com l'endarreriment, també, d'alguns recursos administratius, que després en el contenciós es guanyen, però que els administratius triguen i es demoren, i hi han persones amb veritable necessitat. Per tant, entenem que la millora en la gestió dels recursos passa per intensificar la coordinació i la col·laboració entre les diferents institucions, les diferents administracions i les diferents associacions.

I parlant de l'accés d'aquestes prestacions, volem incidir molt en el primer nivell, en l'atenció primària. Considerem que cal revisar els serveis d'atenció primària d'acord amb els ajuntaments, ja que és una competència de titularitat municipal i comarcal, però, per tal d'assolir un major nivell d'eficàcia social, d'optimització de recursos públics i d'agilització dels tràmits administratius, creiem que és molt important reformar-la. Creiem que l'atenció primària requereix una profunda reflexió, no tant pel que fa a la cessió dels ajuntaments, que trobem, evidentment, que és la seva competència, però que sí que requereix analitzar-ho en profunditat. M'agradaria saber la seva valoració, senyora consellera, sobre si aquesta tramitació considera que està ben plantejada o si considera que té algunes insuficiències i, evidentment, les garanties que ofereix.

En opinió del Grup Popular, una peça clau, l'atenció primària, és aquesta per al desenvolupament i el futur dels models d'atenció en tant que és la porta d'entrada de la valoració de les sol·licituds i les demandes que s'efectuen, i la seva derivació cap als recursos que possiblement resoldran les necessitats. Per tant, és un doble instrument; primer, captar i avaluar les necessitats de la comunitat, i segon, canalitzar aquesta demanda cap a la seva resolució. Per tot això, creiem que s'ha d'efectuar correctament i amb agilitat, perquè, si no, s'incrementa la pressió social sobre l'Administració, sinó també sobre el grau d'insatisfacció social i es tradueix en una imatge, incompetència en la gestió i, en ser cedida als ajuntaments, la Generalitat, i, en aquest cas, el seu Departament, ha de mantenir el control, i

creiem que aquest control..., hi ha una laxitud en aquest control, i la responsabilitat, evidentment, és del seu Departament, perquè la demora produeix una eficàcia.

Creiem, senyora consellera, que tots aquests àmbits..., voldria analitzar també les prestacions en els diferents sectors, tant el que és la gent gran com les discapacitats i els ajuts a la família, que després ho faré en la meua rèplica, però m'agradaria saber, també, els procediments alternatius, perquè per portar a terme tot aquest estat del benestar i per donar resposta als nous reptes que produeix la dependència, creiem que s'ha de posar en marxa una interrelació entre el que és el sector privat i el sector públic. Perquè, per tenir èxit a les respostes d'aquests reptes econòmics i socials, passa per tenir una corresponsabilitat entre l'equilibri del sector públic i la iniciativa privada, però és difícil que existeixi aquesta col·laboració sense definir els instruments que facilitin i potenciïn les línies de treball conjuntes entre ambdues parts. Cal definir les estratègies d'actuació del sector, i aquesta absència provoca una gran inseguretats entre els proveïdors sobre les fronteres de les prestacions dins del marc privat i quines han de ser les línies de col·laboració i complement amb l'oferta pública.

El president

Senyora diputada, hauria d'anar...

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, ja acabo, senyor president.

El president

Molt bé.

La Sra. Esteller Ruedas

Des del Grup Popular creiem que cal potenciar la societat civil, s'ha de fer una aposta pel tercer sector, les entitats, les associacions, les organitzacions no governamentals, que tenen un paper molt important per desenvolupar totes aquestes prestacions, i s'ha d'adoptar aquest marc idoni de promoure'l, per tal que el puguin desenvolupar, perquè sense cap dubte són elles les que coneixen millor quines són les solucions que s'han d'aplicar.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té vostè la paraula.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Certament, el tema que planteja la senyora diputada és ampli, i, per tant, costa de circumscriure'ns, tots plegats..., suposo que a vostè també, al moment de formular la interpel·lació, li ha succeït. El que sí que és veritat –i jo agraeixo que vostè ja ho hagi agraït d'entrada– és que hi ha una sèrie de fets que fan més necessari que mai que les prestacions del serveis socials s'organitzin bé i se n'ampliï el nombre, perquè la dependència és veritat que se sol associar

a persona gran, però no té per què ser només a persona gran: pot ser una dependència generada per una qüestió social o per una qüestió, per exemple, derivada d'una disminució, i, per tant, genera diferents situacions.

El que sí que és veritat és que les polítiques de servei social s'han de basar en models d'atenció i protecció orientats a les persones, a les seves necessitats i a les seves expectatives. I, per tant, el repte és aconseguir..., i estructurar-les en un equilibri de necessitats, qualitat i sostenibilitat; sobretot –com molt bé vostè reconeixia–, el caràcter universal d'aquestes prestacions no està reconegut.

A partir d'aquí, permeti'm que li relacioni les prestacions que des del Departament es gestionen, perquè segurament també, si ho analitzem per col·lectius, vostè podrà veure que moltes de les angúnies que a vostè li planteja..., veurà que s'està avançant en la línia desitjada.

Però abans de fer aquest esment pels diferents sectors, dir-li precisament que, conscients d'aquesta realitat i que la gestió de les mateixes prestacions era un aspecte que calia millorar, recentment hem ordenat d'una nova manera l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, l'ICASS. I nosaltres som conscients que canviar l'organització d'una institució com aquesta és complex, i per tant sabem que tindrem un període d'ajustament, però el que sí que li vull comentar és que precisament el canvi d'estructura que s'ha adoptat és perquè volem centrar l'organització en les persones. Volem que quedi clar que el centre recau en les persones, que nosaltres hem de ser capaços d'avançar per saber gestionar la necessitat i la demanda, d'acord lògicament amb els recursos disponibles, però amb el màxim d'eficàcia possible. I volem, lògicament, proporcionar unes prestacions i uns serveis de qualitat, i sabem que ens comprometem a reptes més importants, cada vegada més, perquè no només hem de créixer en quantitat, sinó que volem créixer, lògicament, en eficàcia i qualitat. I la participació i la implicació de tots els agents n'és una condició. Vostè parlava de la necessària col·laboració del tercer sector, que hi estem totalment d'acord, però aquí també cal afegir la participació i la implicació dels professionals, dels familiars, dels usuaris, de tota la col·lectivitat implicada. I finalment, lògicament, el gran repte és saber gestionar amb equitat, efectivitat i eficiència, que aquests són els principis que sempre inspiren les convocatòries que es fan públiques.

A partir d'aquí, permeti'm, doncs, com li he anunciat, que li relacioni les prestacions dels serveis socials pels diferents col·lectius, perquè així tenen cara i podem veure, en les diferents situacions, què és el que en aquests moments, i de quina manera, podem oferir.

Vostè ha parlat molt de l'atenció a les persones grans; jo puc tornar-ho a fer, fa poca estona que ho he fet, però el que sí que sabem –i, per tant, és bo que ho repetim– és que cal potenciar els serveis i prestacions dirigides a la finalitat de mantenir les persones grans en el seu entorn social i familiar, i també tenir cura de les persones grans que són els cuidadors. Però les diferents

modalitats, com són l'acolliment residencial, les residències pròpies, l'acolliment diürn, el centre de dia propi, l'habitatge tutelar, el suport en famílies o les estades temporals, són diferents prestacions que cada vegada es van implantant més, en la línia sempre, com he comentat abans, de poder donar resposta diversa a les necessitats diverses que apareixen, i a més són respostes que en molts dels casos van encadenades, seguint l'evolució de la persona que les ha de rebre.

Però aquí jo també, encara que pugui semblar reiteratiu, vull esmentar d'una manera breu el compromís d'incrementar aquesta oferta, precisament incrementar aquesta oferta per poder anar reduint progressivament els temps d'espera de les persones i poder donar una millor cobertura. En aquest sentit, vostè coneix perfectament el compromís de la creació de set mil places i el nivell de programació que té d'aquestes places, que sobrepassa les cinc mil.

En definitiva, consolidar el model d'atenció a les persones grans amb dependències ens suposa, doncs, com he dit també abans, avançar en la definició de la cartera de servei, en els sistemes de finançament i en el model d'organització d'aquests serveis, i sempre en funció dels entorns sociofamiliars i geogràfics de les persones grans. Aquest és un col·lectiu, el majoritari, que certament ha de ser el receptor d'aquestes prestacions, que seran diverses, com diverses són les situacions; però també hi han altres col·lectius que reben altres prestacions, que, com he dit, els esmentaré.

Per nosaltres, també és una prioritat –i el Govern ho ha assenyalat– l'atenció a les persones afectades d'una malaltia mental. En aquest sentit, nosaltres durant aquesta legislatura volem impulsar –i ho estem fent– la creació i consolidació dels habitatges amb suport per a persones amb malaltia mental, tant en llars residències com en llars amb suports, i també incrementar com una modalitat de serveis socials i de prestació, lògicament, la inserció laboral del malalt mental, a través de la creació de centres especials de treball per a aquests col·lectius, que no són tan habituals com en el camp de la disminució. I també cal donar suport a les associacions de familiars i afectats lligades a programes i activitats dirigits a millorar la sensibilitat social respecte a la problemàtica de la malaltia mental. Aquest any, sens dubte, amb la marató es va marcar un pas important en aquest sentit.

I promocionar els projectes de lleure socioterapèutic, que aquest també és un col·lectiu que, lògicament, té una dimensió..., que hem de ser capaços d'anar promocionant aquests projectes. Aquest, doncs, és un segon col·lectiu.

I un tercer col·lectiu que volia esmentar, i que també, lògicament, és molt conegut però que és un gran receptor de prestacions, és el col·lectiu de l'atenció de persones amb disminució, entorn de la disminució. Per tant, avançar en el treball per a la millora de la qualitat de vida i l'autonomia de les persones disminuïdes, tant físiques, psíquiques i sensorials, és un també dels objectius, lògicament, i dels eixos de treball del Departament de Benestar. I aquí hi ha un gran ventall de pres-

En l'àmbit assistencial haig de citar, per la gran funció que porten a terme, els serveis de centre de dia d'atenció especialitzada, els de llar residència, les residències i –no cal dir-ho– els serveis d'atenció precoç. En l'àmbit de la promoció sociolaboral hem d'esmentar els serveis en centres ocupacionals, de teràpia d'inserció, els centres especials de treball i el serveis d'ajustament personal, aquests serveis que només es porten a terme a Catalunya però que faciliten, i molt, la integració d'aquestes persones en els centres especials de treball i, amb posterioritat, en l'empresa ordinària. També hem de parlar de l'àmbit de la valoració i l'orientació, pel que fa als centres d'atenció a les persones amb disminució –vostè parlava de la importància de fer bé la valoració i poder tramitar-la adequadament–, com el centre d'autonomia personal, el Sirius, aquests centres que nosaltres volem que es descentralitzin i puguin oferir els serveis d'una manera descentralitzada a Catalunya. Pel que fa a les ajudes individuals, el Programa d'ajudes d'atenció social a les persones, doncs, també és un gran eix de prestació que hem de citar, lògicament.

Com li deia abans, nosaltres volem potenciar el centre d'autonomia personal, el Sirius, que si no el coneix l'invito a visitar-lo, perquè veurà la seva utilitat i els serveis que ofereix. I volem fer una descentralització i propiciar aquests centres en les diferents demarcacions territorials, perquè familiars dels afectats i els mateixos afectats puguin conèixer directament els suports i les prestacions que poden rebre. I en aquest sentit també hem d'esmentar en el camp de la disminució, perquè crec que aquí és interessant que se citi, el desenvolupament del Pla interdepartamental d'integració laboral, i també el pla que recentment vam aprovar i que presentarem d'aquí a pocs dies, el Pla integral de les persones amb discapacitat física, que era un pla que era molt reivindicat pel sector i que la presentació pública serà d'aquí a molts pocs dies. I en aquests moments estem també elaborant un pla per a un altre col·lectiu, que hi ha uns treballs previs però que ha d'acabar consolidant el pla, que és el col·lectiu de les persones amb dèficits auditius. Aplicar el Programa Viure en família, que és més conegut per la gent gran, també en l'àmbit de les persones amb disminucions, és una línia en aquest àmbit de disminució que també vull citar, i estendre, lògicament, a tot el territori, com ja pràcticament ho són –i el compromís era aquest, d'estendre'ls–, els serveis d'atenció precoç.

Hem parlat del col·lectiu de gent gran, de malaltia mental, de disminució, però també hi han uns altres col·lectius que són usuaris de prestacions de serveis socials, que són les persones que tenen problemes de drogodependències i sida, el vessant social, les prestacions socials per a aquests col·lectius. En aquest sentit, conjuntament i de forma coordinada amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social, anem avançant en la prevenció, atenció i reinserció. En aquest sentit, doncs –veient també que el temps se'ns tira a sobre–, citar d'una manera breu els centres residencials, els programes de reinserció, les llars residencials, etcètera.

Un altre àmbit, també lògicament, al qual es destinen prestacions és l'àmbit de les dones víctimes de violència domèstica, que ha estat tractat a bastament en aquest

Parlament. Però també volia citar les iniciatives que per poder donar una millor prestació giren entorn de la cooperació amb els ens locals, i també les que són relatives als programes de pobresa i exclusió social i altres prestacions, que també gestionem des del Departament i que podem comentar en el proper torn.

Gràcies per la seva atenció; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, en torn de rèplica...

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera, però jo, en la meua intervenció, m'he centrat més en el tema de la gestió, i vostè m'ha exposat tots els serveis que presten, que molts els coneixem, no evidentment amb la seva profunditat... Però el que sí que m'agradaria, senyora consellera, és que m'expliquéss millor els circuits, les prestacions, els terminis i, sobretot, la gestió d'aquests recursos i una valoració sobre l'agilitat en tots aquests procediments, no?

Perquè jo també volia fer un esment del que eren les diferents prestacions, però com que vostè ja m'ha respost, doncs, ja no incidiré en això.

I en el que també estem totalment d'acord és que fins ara l'estructura familiar és el que s'ha convertit en un oferent de Benestar, i les persones grans, evidentment, tenen una premissa bàsica, que està comunament acceptada, i és que la majoria d'aquestes persones grans volen viure en els seus domicilis i, per tant, consideren prioritari atendre aquest desig, tant d'arrelament, com del barri, com la seva família, per tal de no desvincular-se'n.

Nosaltres creiem que s'han de promoure els centres alternatius, i vostè ja ho ha esmentat, que tenen previst incrementar els pisos tutelars. Nosaltres creiem que això és bàsic; que per consolidar totes aquestes polítiques socials hi ha un dèficit en l'atenció domiciliària, que, tot i que està integrat en el primer nivell i que està descentralitzat en l'àmbit municipal, considerem que cal millorar també la coordinació amb els ajuntaments i amb els consells comarcals per treballar conjuntament, potenciar també la teleassistència i totes aquestes prestacions que ajudin que les persones no s'hagin de moure de la seva casa.

Respecte a les persones amb disminució, també creiem que ens ha donat una bona notícia, perquè ens ha dit que el Pla integral ja ens el presentaran properament. Creiem que és una bona notícia perquè, realment, hi havia una gran demanda sobre aquestes persones.

I respecte a les persones amb discapacitats mentals, evidentment, també creiem que s'ha de potenciar tot aquell sector, totes aquelles ajudes, i també fer una oferta més àmplia, per tal de donar una cobertura realment a les seves demandes.

Pel que fa a l'internament, creiem que s'han demostrat també les seves mancances. Tot i que se n'ha incremen-

tat el nombre de places, tot i que l'oferta privada hi concorre i tot i que es concerten places, creiem també que —aquests dies també ha sortit a la premsa— les llistes d'espera, que ronden els sis mesos..., creiem que és necessari reduir aquests terminis, i també incrementar aquests concerts, incrementar les places i també dotar-les millor, per tal que puguin absorbir totes aquestes persones que tenen totes aquestes necessitats.

I també m'agradaria, senyora consellera —tot i que és una prestació que creiem important però no, evidentment, és en l'àmbit tan assistencial, però també es pot trobar—, parlar també de la família i de les necessitats que tenen. Des del nostre Grup ho hem reivindicat moltes vegades: creiem que s'ha de donar un recolzament a les famílies, però creiem que s'ha de donar un recolzament integral, però no només centrar-lo en el que és l'àmbit assistencial, però creiem que és molt necessari també impulsar aquest àmbit, perquè s'ha de portar a terme un plantejament integral de recolzament a la família, que reconegui el seu paper bàsic com a institució familiar per al desenvolupament de la societat, i com he esmentat abans ha sigut una de les percepcions de Benestar Social.

Creiem que també s'han de desenvolupar mesures assistencials que fins ara considerem que han estat insuficients. Cal reforçar i prestar una atenció especial a les famílies que es trobin en unes situacions especials, així com preveure i prevenir aquelles situacions que puguin generar situacions d'exclusió social o desintegració familiar. I en aquest sentit creiem que s'han de reforçar tots els programes existents.

Per tant, senyora consellera, considerem, també, que cal potenciar el tercer sector per tal que sigui oferent de Benestar, per tal que participi en el desenvolupament i consolidació del sistema de protecció social en termes de lliure competència i no com fins ara. La cooperació amb el sector privat ha de fer-se des del compliment rigorós dels compromisos de tota l'Administració tant amb els terminis de pagament com amb els concerts de preus, per tal de no provocar, a vegades, una competència deslleial en el sector i ocasionar greus perjudicis econòmics que reverteixin en una deficient, moltes vegades, prestació del servei.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Jo estic totalment d'acord amb vostè amb la necessitat de la reflexió pel que fa als aspectes organitzatius. Ara bé, és veritat que cada convocatòria té els seus requisits, té les seves condicions, el que sí que més enllà de l'anàlisi de cada convocatòria, que seria quelcom molt feixuc perquè certament en el primer trimestre apareix el conjunt de les convocatòries..., el que sí que nosaltres hem definit és que enfront d'unes noves necessitats hi ha d'haver una nova administració. I, per tant, ja li ho he dit: hem sigut ambiciosos, sabem que tindrem desajustament, en som cons-

cient. Però el que sí que hem volgut, precisament conscients d'alguna de les forces que vostè ens comentava, és que hem de tenir en compte, d'una banda, les demandes dels ciutadans, i poder-les gestionar el més bé possible; també cal tenir present les demandes de les entitats i dels proveïdors, que, en aquest sentit, també, cal garantir-los una relació estable en el temps, una relació amb un sistema de pagament adequat als costos, actuar enfront de la competència deslleial, definir quines són les regles de joc, que hi hagi seguretat jurídica i, evidentment, que puguin participar i expressar els seus punts de vista en els temes que afecten.

Nosaltres sabem que necessitem analitzar i atendre les demandes dels ciutadans. Però també sabem que aquest diàleg..., i evidentment quan parlo de diàleg amb entitats i proveïdors aquí el tercer sector hi té un paper molt important, com abans he dit, pensem també que aquesta relació ha de ser més estable i ha de ser profunda.

I aquests dies li puc comentar que hem estat analitzant amb cada una de les entitats més representatives dels diferents sectors aquest nou model de gestió, perquè sense la seva implicació i la seva sana complicitat seria difícil canviar l'organització. Però, en definitiva, la demanda dels ciutadans, les demandes de les entitats i els proveïdors i les demandes dels professionals, que ens han de fer l'exigència d'eficiència i de qualitat en la prestació són els nostres eixos d'actuació.

Per tant, en aquest sentit coincidim plenament, tan plenament que..., com li he dit abans, i, en tot cas, no sé si li ha arribat, però, si no, li ho farem arribar, quina és la nova estructura i com l'anomenem una institució centrada en les persones; resumint, doncs, aquest objectiu.

M'alegra que vostè parli, també, del suport a les famílies, perquè precisament fa poca estona en una altra interpellació de suport a les famílies, pràcticament no hi ha hagut temps d'explicar quines eren les actuacions en les famílies que tenien la major càrrega social. I quan parlàvem de famílies amb una major càrrega social, parlàvem de famílies nombroses, famílies amb persones grans al seu càrrec, famílies amb fills que requereixen una atenció especial —aquí vindrien els fills disminuïts— i les famílies monoparentals. Cada un d'aquest col·lectiu té una sèrie de prestacions programades i pensem que en aquest sentit hem d'anar-les incrementant, per fer lògicament més lleugera aquesta càrrega i poder atendre d'una manera més adequada.

Vostè parlava de l'increment de places, que és veritat que s'ha fet públic i que nosaltres hem anat complint, tenint en compte que el nostre compromís era que durant aquesta legislatura pel que fa a places assistides per a les persones grans tinguéssim un increment de 7.000.

Com abans li he dit d'aquestes 7.000 places n'estan programades més de 5.700, però en el seu conjunt, més enllà de la programació de les places de caràcter públic també hem de tenir en compte el creixement que té el sector privat. I del 99 al 2000 el creixement conjunt ha estat de més de 3.400 places. Per tant, s'està creixent a un ritme que globalment podem tenir la ràtio que desitgem, que pensem que ha de ser molt més alta que la que fixa el Pla gerontològic per a tot l'Estat, que, com

vostè sap és més baixa actualment que la ràtio que ja té Catalunya.

Però estem convençuts i sabem que la societat catalana ho reclama i ho necessita, i per això el compromís del nostre Govern va estar des del primer moment a donar compliment a aquestes 7.000 places, evidentment donant joc a les diverses entitats i institucions implicades. És precisament aquesta diversitat de col·laboracions que ens permetrà donar les diverses respostes a les diverses situacions, sempre amb aquest criteri central que és la persona la que rep el benefici. I, per tant, que les subvencions o les ajudes no van al centre, sinó que van a la persona perquè ella després pugui fer aquesta opció de centre.

És, en línies generals, aquest objectiu de centrar la nostra organització que gestiona les prestacions socials en la persona..., sabem que aquest repte és important perquè estem parlant d'una institució –burocràticament

parlant– molt forta, perquè bàsicament les seves convocatòries requereixen un..., tenen un component de gestió molt alt, són moltes les persones que hi estan implicades, però pensem, doncs, que aquest esforç s'ha de poder consolidar amb el temps i ben segur que es notarà una millora en la prestació dels serveis socials. Aquest és l'objectiu del nostre treball i estic convençuda que ho aconseguirem.

Moltes gràcies per la seva atenció; moltes gràcies, president.

El president

A vostè, senyora consellera.

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i sis minuts.